

கடவுள்
தொடங்கிய
இடம்

தீரில் திகில் நாவல்
அ. முத்துலிங்கம்

மின்நூலாக்கம் – தமிழ்நேசன்

மேலும் மின்நூல்களுக்கு

Tamilbooks.net
tamilnesan1981.blogspot.in

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 1

தீரில் திகில் நாவல்

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

மாஸ்கோ வந்தது

அவனை இனிமேல் என்ன செய்வது என்று வீட்டில் கூட்டம் போட்டு விவாதித் தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் அப்பாவும், அம்மாவும், மாமாவும், பாட்டியும் இருந் தார்கள். அவனுடைய தங்கச்சிகூட இருந்திருக்கிறாள். ஆனால், அவனுக்குத் தெரியாமல் ரகசியமாகக் கூட்டம் நடத்தப்பட்டிருந்தது. அதுதான் அவனுக்கு ஆத்திரம்!

இதற்கு எல்லாம் காரணம், அவனுடைய தங்கச்சிதான். இயக்கப் பொடியன் ஒருவன் வந்து, அவனுடன் அடிக்கடி பேசினான். அவனுடன் படித்தவன். அவனும் இயக்கத்தில் சேரத் தயாராகி வருகிறான் என்பதை தங்கச்சி எப்படியோ ஊகித்துவிட்டாள். இந்த அவசரப் பொதுக்கூட்டத் துக்கு அதுதான் காரணம். அம்மா, தன்னுடைய காணியை விற்று ஏஜென்ட்டுக்கு பணம் கொடுக்க ஏற்பாடு பண்ணினார். மாமாவின் சொந்தக்காரர் ஒருவர், ஜெர்மனியில் இருந்தார். அப்பா அவருடன் தொடர்புகொண்டு பேசினார். அவரும் ஏதோ சொல்லியிருக்கிறார். அப்படித்தான் காரியங்கள் வேகமாக நடந்தேறின.

'யாழ்ப்பாணத்தில் இனி ஒரு நிமிடம்கூட நிற்க ஏலாது. நீ கொழும்பிலே போய் மாமாவுடன் நில். புறப்படும் தேதி சரியானவுடன் ஏஜென்ட் உன்னைத் தொடர்புகொள்ள வசதியாக இருக்கும்' என்றெல்லாம் சொல்லி, அவனை அனுப்பிவைத்தார்கள்.

ஏஜென்ட், ஆறு மாதங்கள் எடுக்கும் என்று சொன்னதாலே சும்மா இருக்க வேண்டாம் என்று, தமிழ் உணவகம் ஒன்றில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். அவன் நண்பன் தயவினால் கிடைத்த அந்த வேலை, கணக்கு எழுதுவது. ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது, எவ்வளவு செலவாகிறது என்பதை எழுதி வைக்க வேண்டும். அத்துடன் ஆங்கிலத்தில் கடிதம் எழுதும் வேலையும் அவனுக்குத்தான். அநேகமான கடிதங்கள் அரசு அலுவலகங்களுக்குத்தான். 'மகா கனம் பொருந்திய ஐயா...' என்று ஆரம்பித்து, 'தங்கள் கீழ்ப்படிந்த ஊழியன்' என்று முடிக்க வேண்டும்.

ஒடுக்கமான ஓர் அறையை அவனுக்குத் தந்திருந்தார்கள். அதிலும் ஒடுக்கமான நாலு கால் மேசை. அதை அங்கே வைத்தவுடன் அறை நிறைந்துவிடும். அவனுடைய கணினி, மேசையின் மேல் எல்லைகளைத் தொட்டுக்கொண்டு நின்றது. முழங்கைகள் இடுப்புடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க, தட்டச்சு செய்வான். முழங்கைகளை விரிக்க முடியாது. அப்படி விரித்தால் அவை அறைக்கு வெளியே போய்விடும். அத்துடன் P,L,O,K,M போன்ற எழுத்துகளை அடிக்கும்போது மேசையின் வலது கால் ஆடும்.

இது போதாது என்று காசாளர், அறை வாசலுக்கு வெளியே வந்து நின்று 'முடிந்துவிட்டதா... முடிந்துவிட்டதா?' என்று கேட்பார். அவனுக்கு, காசாளரைப் பார்த்த உடனேயே பிடிக்கவில்லை. அவருக்கும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

'இந்தக் கடை முதலாளியின் பெயர் ஜம்பர்' என்று நண்பன் சொன்னான். அது என்ன பெயர்? தமிழா... சிங்களமா? ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அவருக்கு, தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் மூன்றும் சரளமாக வரும். ஆகவே, அவர் தமிழரா... சிங்களவரா? என்பதை ஒருவராலும் கண்டுபிடிக்க

முடியவில்லை. 'அவருக்கு ஏன் ஜம்பர் என்று பெயர் வந்தது என்றால், அவர் மேல் பல வழக்குகள் இருந்தன. அந்த வழக்குகளில் இருந்து அவர் எப்படியும் தப்பிவிடுவார்; அதாவது பாய்ந்துவிடுவார்... அதுதான் அந்தப் பெயர்' என்று நண்பன் விளக்கம் சொன்னான். அவர் அடிக்கடி வெளிநாடு போவார். மாதத்தில் ஓரிரு நாட்கள் உணவகத்துக்கு வருவார். காசாளர்தான் மானேஜர் போல எல்லாவற்றையும் கவனித்தார். இரண்டு வாரம் ஒரு மாதிரி ஓடிப்போனது.

மூன்றாவது வாரம் ஓரளவுக்கு வேலை பிடிபட்டபோது பிரச்சனையும் ஆரம்பித்தது.

அவன் கணக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தபோது, காசாளர் அழைத்தார். நாலாம் நம்பர் மேசை பிளேட்டை எடுத்துப்போய் உள்ளே வைக்கச் சொன்னார். அன்று ஒரு பரிசாரகன் வரவில்லை. இவன் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னான், 'பிளேட் எடுத்துவைக்க நான் இங்கே வேலைக்கு வரவில்லை. நீர் வேணுமெண்டால் எடுத்துவையும். பக்கத்திலேதான் இருக்கு.' - யாரும் அவரை எதிர்த்துப் பேசுவது இல்லை. 'நீர் என்னையே எதிர்த்துப் பேசுறீரா? உமக்கு இருக்குது பாடம்' என்றார். விசயம் அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது.

அடுத்த நாள், ஆறடி உயரத்துடன் அகலமான முகத்தில் மேலும் அகலமான மீசையுடன் ஒருவர் வந்தார். நண்பன் அவனை இடித்து, 'ஜம்பர்... ஜம்பர்...' என்றான். கைவைத்த மஞ்சள் கலர் டிஷர்ட். கீழே சாரம். அதற்கு மேல் அகலமான கறுப்பு பெல்ட். கொழும்பிலே சண்டியர்கள் சாரத்தை முன்னுக்குத் தூக்கிக்கொண்டு நடப்பார்கள். மகா சண்டியர்கள் சாரத்தைப் பின்னுக்குத் தூக்கியபடி நடப்பார்கள். இவர் மகா சண்டியர். காசாளர், முதலாளியுடன் சிறிது நேரம் பேசினார். பின்னர் கையை நீட்டி அவனைக் காட்டி ஏதோ சொன்னார். விசயம் முடிந்தது என நினைத்த தறுவாயில், காசாளர் விரலை வளைத்து அவனை வரச்சொன்னார். இவன் போனான்.

ஜம்பர், இவனை ஏதோ விலைக்கு வாங்குவதற்குப் பார்ப்பது போல பார்த்தார். 'நீதானா நிஷாந் ***யா?' என்றார். இவன் நிதானமாக 'என்னுடைய முதல் பெயர் நிஷாந். மற்றது உங்கள் பெயராக இருக்கலாம்' என்றான். ஜம்பர் முகத்தில் ஒருவித மாற்றமும் இல்லை. 'எனக்கு இன்றைக்குக் கொலை செய்ய நேரம் இல்லை. வேறு வேலை இருக்கிறது.

நீ வீட்டுக்குப் போகலாம். உன்னை இன்னொரு நாள் கவனிக்கிறேன்' என்றார். மூன்று வாரச் சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான் நிஷாந்.

ஒருநாள், பயணத்துக்குத் தயாராக இருக்கும்படி தொலைபேசியில் தகவல் வந்தது. அப்பாவும், அம்மாவும், தங்கச்சியும் கொழும்புக்கு வழியனுப்ப வந்துவிட்டார்கள். அப்பா, அவர் மணமுடிக்க முன்னர் பாவித்த சூட்கேலைக் கொண்டுவந்து அவனுக்குத் தந்தார். அதைத் திறந்தபோது அப்பாவின் மணம் வந்தது. கடையிலே போய் தடித்த இரண்டு ஸ்வெட்டர் எடுத்து வந்தார். ரஷ்யாவின் குளிருக்கு இது போதும் என்று அவர் நினைத்திருக்கலாம். மாமா, பெட்டா சந்தைக்குப் போய், பழைய ஓவர்கோட் ஒன்றை வாங்கி வந்தார். சந்தையில் ஒருவர் வாங்கும் பழைய ஓவர்கோட் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ, அது அப்படி இருந்தது. இதற்கு முன்னர் அதை ஒரு பயில்வான் அணிந்திருக்கலாம். அதைப் போட்டுப் பார்த்தபோது அவனுக்கு முதுகும் தோள்பட்டைகளும் நொந்தன. அதற்குள் இன்னொருவருக்கும் இடம் இருந்தது. அவன் உருவம் முற்றிலுமாக மாறி, 'டாக்டர் ஷிவாகோ' என்ற படத்தில் வரும் பிச்சைக்காரனைப் பார்ப்பது போல இருந்தது. தங்கச்சியைப் பார்த்தான். அவள், சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு சிரித்தாள். அதற்கு என்ன பொருள் என்பது புரியவில்லை.

மாமா வீட்டில் ஒரு நாய் இருந்தது. உருண்டையாக இருக்கும். அவனைக் கண்டதும் பாய்ந்து பாய்ந்து நக்கும். அதற்கு என்னவோ, அவன்தான் எஜமானன் என்ற நினைப்பு. அவன், அதற்கு ஒன்றுமே செய்தது இல்லை. அவன் எங்கேயாவது வெளியே போய்விட்டுத் திரும்பினால், ஓடிவந்து நிலத்திலே உருண்டு புரண்டு மகிழ்ச்சியைக் காட்டும். கால்கள் நடுநடுங்க எழுந்து நிற்கும். ஒரு சொட்டு சிறுநீரை அவ்வப்போது வெளியே விடும். இவனுக்கு, தன்னிடம் அன்பு காட்டும் ஒரு நாய்க்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதே தெரியாது. அதனுடைய பெயர் மொலே. அவன் அதை உச்சரித்ததும் அவன் மேல் பாயும். அதனுடைய முடிவில்லா மகிழ்ச்சி ஒரு முடிவுக்கு வர சிறிது நேரம் எடுக்கும்.

அன்று அவன் ஓவர்கோட்டைப் போட்டுக்கொண்டு கண்ணாடியைப் பார்த்து நின்றபோது, அந்த நாய் அவன் பின்னால் ஓடிவந்து காலில் கடித்துவிட்டது. அம்மா உடனே சத்தம் வைக்க ஆரம்பித்தார். 'சகுனம் சரியில்லை. அவனுடைய பயணத்தை உடனே நிற்பாட்டு' என்ற பாட்டாக இருந்தது. மாமா அவனை அவசரமாகக் கூட்டிப்போய் ஓர் ஊசி போட்டுவித்தார். டொக்ரர் 'அது வீட்டு நாய். பயப்படத் தேவை இல்லை' என்றார்.

ஏஜென்ட், இது பிரச்சனையே இல்லை என்பது போல கதைத்தார். விமான நிலையத்துக்கு, சரியான நேரத்துக்கு வரச் சொன்னார். அவனுடன் சேர்த்து எட்டுப் பேரை அன்று ஏஜென்ட் அனுப்பிவைக்கத் திட்டமிட்டு இருந்தார். அவர் விமான நிலையம் வருவார். ஆனால், அவர்களுடன் பயணம் செய்ய மாட்டார். அத்துடன் அவர் ஒருவருக்குத்தான் அந்த எட்டுப் பேரும் யார் யார் என்பது தெரியும். இவர்களுக்குத் தெரியாது; அதைக் கண்டுபிடிக்கவும் முயற்சி செய்யக் கூடாது. ரஷ்யா போனவுடன் அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிமுகமாவார்கள். 'புறப்படும் தேதி, 3 ஆகஸ்ட் 1992' என்றார் ஏஜென்ட். அவர்கள் ரஷ்ய விமானமான ஏரோ ஃப்ளாட்டில் பயணிப்பார்கள். அது பாகிஸ்தானுக்குப் போய் அங்கே இருந்து மாஸ்கோ போகும். ரஷ்யாவுக்குப் போக அவனிடம் மாணவ விசா இருந்தது.

கொழும்பு குடிவரவு அதிகாரி ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்டார். அவன் பதில் தயாரிக்காத கேள்வி. ஏஜென்ட்டும் சொல்லித்தரவில்லை. 'ரஷ்யாவில் என்ன படிக்கப்போகிறீர்?'. அவன் எங்கே படிக்கப்போகிறான்? அவனுடைய பயணம், ரஷ்ய எல்லையைக் கடந்து ஜெர்மனிக்குள் நுழைவது. அப்போது மூளையில் உதித்த 'கட்டடக்கலை' என்ற படிப்பைச் சொன்னான். வெள்ளை உடை அதிகாரியும் நம்பிவிட்டார். கைகளை நெஞ்சு மட்டும் உயர்த்தி, அவனுடைய கடவுச்சீட்டில் சத்தம் கேட்க முத்திரையைப் பதித்தார். அவனிடம் கடவுச்சீட்டைத் திருப்பித் தந்தபோது அவன் மனதுக்குள் நினைத்தான், 'என்னுடைய கடவுச்சீட்டில் குத்தப்படும் கடைசி முத்திரை இது. இனிமேல் இந்த பாஸ்போர்ட்டுக்கு இலங்கை அரசு சொந்தம் கொண்டாட முடியாது'!

காத்திருக்கும் அறையில் இருக்கும் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, சுற்றிவர உட்கார்ந்திருக்கும் பயணிகளைப் பார்த்து மற்ற ஏழு பேரும் யாராக இருக்கும் என்று ஊகிக்கும் விளையாட்டை மனதுக்குள் ஆரம்பித்தான். ஒன்றிரண்டு பேரை உடனே அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சிங்களம் பேசுபவர்கள்தான் அதிகமாக இருந்தார்கள். சிலர், கராச்சியில் இறங்கிவிடுவார்கள். பெண்கள் குறைவு. எல்லோரும் தொழில் சம்பந்தமான பயணிகளாகத் தெரிந்தார்கள். ஓர் இளைஞன், பதுங்குகுழிக்குள் இருப்பதுபோல ஆசனத்துக்குள் அமிழ்ந்துபோய் தன்னை மறைக்கப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு வயது 19 அல்லது 20 இருக்கும். அவன் ஓர் ஆளாக இருக்கலாம். நடுத்தர வயதில் ஒரு தமிழ் ஆள். இரண்டு கைப்பைகள் வைத்திருந்தான். குளிர் அங்கியும் கிடையாது. அவராகவும் இருக்கலாம். இன்னொருத்தர் வயது 35 இருக்கும். நன்கு படித்தவர் போல காணப்பட்டார். பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக இருக்கலாம். அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கலாமோ என நினைத்தான். அத்தனை வசீகரமாக இருந்தார்.

அப்போது ஒரு பெண் டக்டக்கென நடந்து வந்தாள். டென்னிஸ் மேட்ச் பார்ப்பது போல எல்லாக் கண்களும் ஒரே நேரத்தில் அவள் பக்கம் திரும்பின. ஜீன்ஸும் டிஷர்ட்டும் அணிந்திருந்தாள். குளிர் அங்கி இல்லை. பாகிஸ்தானில் அவள் இறங்கிவிடக்கூடும். படித்த தமிழ்ப் பெண் போல இருந்தாள். வயது 20-க்குள்தான் இருக்கும். கையிலே இலங்கை கடவுச்சீட்டையும், சில

படிவங்களையும் பிடித்திருந்தாள். கைப்பை இல்லை. ஆனால், தோள் மூட்டிலே அழகான பெரிய கறுப்புப் பை ஒன்றைக் கொழுவியிருந்தாள். தலையில் தரித்திருக்கும் கிரீடம் கீழே விழுந்துவிடக் கூடாது என்பதுபோல நடந்தாள். கடவையைக் கடக்கும்போது கைப்பை இடிக்காமல் தோள் மூட்டை ஒரு பக்கம் திருப்பி லாகவமாகக் காலை வைத்தாள். பின்னர் ஏற்கெனவே எங்கே அமர வேண்டும் என்று முன்பே தீர்மானித்தவள் போல கால்களை எட்டிவைத்து, அவனுடைய இருக்கையில் இருந்து ஆகக்கூடிய தூரமாக இருந்த ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, ஒரு காலைத் தூக்கி மற்ற காலுக்கு மேல் போட்டாள்.

பயணிகள் இன்னும் வந்தபடியே இருந்தனர். விமானம் புறப்படவேண்டிய நேரம் கடந்துவிட்டது. ஆனாலும் ஓர் அறிவிப்பு இல்லை. யாரோ அதை உணர்ந்துவிட்டது போல திடீரென்று அறிவிப்பு வந்தது. 'விமானம் ஒரு மணி நேரம் பிந்தி புறப்படும்'. அதைத் தொடர்ந்து இன்னோர் அறிவிப்பு ஒலிபெருக்கியில் கேட்டது. ஒரு பெயரைச் சொல்லி, திருப்பித் திருப்பி வரவேற்பு மேசைக்கு வரச் சொன்னது. ஆனால், யாருமே

எழுந்து செல்லவில்லை. இரண்டு அதிகாரிகள் வேகமாக அந்தப் பெண்ணிடம் வந்து ஏதோ பேசினார்கள். பின்னர் அவளைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அவளுடைய அகலமான கறுப்புக் கைப்பை ஆசனத்திலேயே கிடந்தது. அவள் 'நான் இல்லை... நான் இல்லை...' என்று கதறியது, அந்தக் காத்திருப்பு அறையில் வெகுநேரம் எதிரொலித்தது. அவர்கள் போய் பல நிமிடங்கள் ஆகியும் அந்த வார்த்தை அந்த இடத்திலேயே நின்றது.

இந்தச் சம்பவம், பல பயணிகளை உலுக்கியது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தார்கள். பலர்தரையில் எதையோ உன்னிப்பாகத் தேடியபடி ஆசுவாசமாக இருப்பதுபோல காட்டிக்கொண்டார்கள். எப்படியும் விமானம் புறப்பட் டால் போதும் என்று அவர்கள் மனத்தில் எண்ணம் ஓடியிருக்கும். இறுதியில், விமானம் புறப்படப்போவதாக ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தார்கள். வாசலிலே சிங்களப் பெண் ஒருத்தி அழகாக உடை உடுத்தி நின்று, ஒவ்வொரு பயணியையும் உள்ளே அனுப்பினாள். அவள் தலையிலே ஒரு கொத்து மயிர் அப்படியே கவிழ்ந்து அவள் கண்களை மறைத்தன. ஒவ்வொரு கடவுச்சீட்டுப் படத்தையும் பயணியின் முகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, அனுமதி அட்டையையும் கடவுச்சீட்டையும் நீட்டினாள். அவன் முறை வந்தபோது எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்த பின்னர், 'பயணம் நன்றாக அமையட்டும்' என வாழ்த்தினாள். 'உங்கள் நாட்டை நீங்களே வைத்திருங்கள். எனக்கு வேறு நாடு கிடைத்துவிட்டது' என்று மனதுக்குள் சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டாள்.

அவனைக் கண்டதும் ஓடிவந்து நக்கும் மொலே, அன்று அவனைக் கடித்தது ஆச்சர்யமாக இருந்தது. அந்த மேல்கோட்டு அப்படி அவனை மாற்றிவிட்டது. ஒருவேளை அம்மா பயந்ததுபோல ஒரு துர்சகுனமாகவும் இருக்கலாம். 'ஆசிரியர்' என அவன் ஊகித்த வசீகரமான மனிதர், அவன் பார்க்கக்கூடிய தூரத்தில் அமர்ந்து நிதானமாக பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு விமானப் பயணம் பழக்கமானதாக இருக்க வேண்டும். அவன் மனது, எதற்காகவோ

அமைதி இழந்து தவித்தது. என்ன காரணம் என்று தொட முடியவில்லை. அந்த ஜீன்ஸ் பெண் நினைவுக்கு வந்தாள். அவள் 'நான் இல்லை... நான் இல்லை...' என்று கதறி அழ, அதிகாரிகள் இழுத்துப்போனதை நினைத்துப் பார்த்தான். அத்தனை நாகரிகமாகவும் கம்பீரமாகவும் காணப்பட்டவள், கண நேரத்தில் படிப்பறிவு இல்லாத கிராமத்துப் பெண் போல கெஞ்சியது பரிதாபமாக இருந்தது. அவள் என்ன குற்றம் புரிந்தாள்? கள்ள பாஸ்போர்ட்டா? போராளியா? அவள் கண்களில் எவ்வளவு நம்பிக்கை தெரிந்தது. அவள் தோள்மூட்டைச் சரித்து நடந்த காட்சி நினைவுக்கு வந்தது. கராச்சியில் இறங்கிய விமானம் கிளம்பியதும் இரண்டு கிளாஸ் வைன் குடித்தான். சாப்பிட்டதும் நினைவு இல்லை. அப்படியே தூங்கிவிட்டான். அவன் விழித்தபோது மாஸ்கோ வந்துவிட்டது. இந்து மகா சமுத்திரத்தின் மேல் தூக்கத்தை ஆரம்பித்து மாஸ்கோவில் முடித்ததை நினைத்தபோது ஆச்சர்யமாக இருந்தது!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 2
தீரில் திகில் நாவல்

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

புதிய பொறுப்பாளர்

மெலிந்து வற்றலாகி இருந்த ஒருவர்தான் அவர்களைச் சந்திக்க வந்தவர். மாஸ்கோ விமான நிலையத்தின் பெயர் ஸ்ரேமெட்யேவோ. முதல் ரஷ்யப் பெயரே இத்தனை கஷ்டமாக இருக்கிறதே என்று, மூன்று தரம் சொல்லிச் சரிபார்த்தான். எட்டுப் பேரையும், விமான நிலையத்தில் கண்டுபிடித்து ஒன்றாக்கினார் பொறுப்பாளர். அவன் ஊகித்தவர்களில் சில பேர் அந்தக் குழுவில் இருந்தனர். வசீகரமான அந்த மனிதர், உண்மையில் ஓர் ஆசிரியர்தான். அவரைப் பார்த்ததும் அவனை அறியாமல் ஒரு மதிப்பு வந்தது. இவன் தன் பெயரை 'நிஷாந்' என்று அவருக்குச் சொன்னான். அவர் 'அம்பிகாபதி' என்றார். இது என்ன பெயர் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டான். அவர் உருவத்துடன் அந்தப் பெயர் பொருந்தவே இல்லை. அவனால் ஊகிக்க முடியாத 50-55 வயது மதிக்கக்கூடிய ஒரு மனுஷிக்கு, 'சந்திரா மாமி' என்று பெயர் சொன்னார்கள். மற்றவர்கள் எல்லோருமே இளவயதுக்காரர்கள். ரொஹான் என்ற பெயரில் சிங்களப் பையன் ஒருவனும் அவர்கள் குழுவில் இருந்ததுதான் ஆச்சரியம். ஏஜென்ட், எல்லோரையும் ஒரு வாகனத்தில் அடைத்து ஏற்றிப்போய், மலிவான விடுதி அறை ஒன்றில் அடைத்தார். அடுத்த சில நாட்களில் உக்ரைனுக்கு ரயில் வண்டியில் போக வேண்டும். மாஸ்கோவைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் போன்ற அவனது ஆசைகள் நிறைவேறவில்லை.

ரஷ்யாவை அவன் பார்த்தது, விடுதி யன்னல் வழியாகத்தான். ரஷ்யா என்றால் இப்போதும் அவனுக்கு நினைவுக்கு வருவது அவன் கண்ட முதல் காட்சிதான். அதை, அவனால் என்றைக்குமே மறக்க முடியாது.

இரவு 8 மணி இருக்கும். பார்க்கும் காட்சி எல்லாமே புதினமாக இருந்தன. அங்கே ஓடும் வாகனங்கள், நடைபாதையில் காணப்படும் மரங்கள் எல்லாமே விசித்திரமாக இருந்தன. பட்சிகள் கூட அவன் முன்னர் எப்போதும் பார்த்திராதவை. மனிதர்கள் எதையோ பிடிக்க ஓடுவதுபோல அவசரமாக நடந்து போனார்கள். குளிர் ஆரம்பித்துவிட்டதால், எல்லோரும் மேலங்கி அணிந்திருந்தார்கள். வீதி விளக்குக்குப் பக்கத்தில் மனிதர்கள் போனதும், அவர்கள் உருவத்தில் வெளிச்சம் பட்டு துலக்கமாகத் தெரியும். சிறிது தூரம் சென்றதும் மறுபடியும் நிழலாக மாறிவிடுவார்கள்.

50 வயது மதிக்கத்தக்க பெண் ஒருத்தி, கறுப்பு நிற மேலங்கி, தொப்பி, கையுறை ஆகியவற்றை அணிந்துகொண்டு சாலையைக் கடந்ததை அவன் பார்த்தான். திடீரென்று ஒரு கார் குறுக்காக வந்து அந்தப் பெண்ணை இடித்ததும், அவள் அந்தரத்திலே சில விநாடிகள் பறந்து, பொத்தென்று சாலையிலேயே விழுந்தாள். பக்கத்திலே நின்ற சந்திரா மாமி, 'ஐயோ' என்று கத்தினார். அந்தக் காட்சி, ராட்சதப் பறவை ஒன்று செட்டை விரித்து எழுந்து பறந்ததுபோல இருந்தது. அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து சில விநாடிகள் அவனால் மீள முடியவில்லை. மூளை நின்றுவிட்டது. சனங்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்துவிட்டதால் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அடுத்து நடந்ததுதான் இன்னும் ஆச்சரியமானது. இரண்டே நிமிடங்களில் பெரும் ஒலி எழுப்பியபடி அவசரச் சிகிச்சை வண்டி வந்து, அந்தப் பெண்ணை ஏற்றிக்கொண்டு பறந்தது. சாலை, பழையபடி ஆனது. சனங்கள் தங்கள் பாட்டுக்கு போனார்கள். ஒரு விபத்து அங்கே நடந்தது என்பதற்கான தடயமே கிடையாது. அதன் பின்னர் வந்த பல வருடங்கள், மாஸ்கோ பற்றி நினைக்கும்போது நிஷாந்துக்கு அந்தக் காட்சியே வந்துபோகும்.

ஆரவாரம் முடிந்து அடங்கிய பின்னர் அம்பிகாபதி மாஸ்ரர் சொன்னார், "ஓர் அரசாங்கம் நன்றாகச் செயல்படுகிறதா... இல்லையா என்பதை அறிய, பேப்பர் படிக்கத் தேவை இல்லை; ரேடியோவும் டி.வி-யும் கூட அவசியம் இல்லை. இப்படியான ஒரு காட்சி போதும்."

ஆறு நாட்கள் சிறையில் வைப்பதுபோல வைத்திருந்தார்கள். ஏழாவது நாள் நான்கு பேரை மட்டும் உக்ரைனுக்கு ரயிலில் அனுப்பினார்கள். மாஸ்ரர், அவன், சந்திரா மாமி, ரொஹான். அங்கே இன்னொரு ஏஜென்ட் அவர்களைச் சந்திப்பார். அந்த ஏஜென்ட் ரஷ்ய மொழி பேசுவார் என்று சொன்னார்கள். அம்பிகாபதி மாஸ்ரர், பிரான்ஸுக்குப் போகிறார். எல்லோரும் கனடாவுக்குப் போக, அவர் மட்டும் பிரான்ஸ் போவதில் உறுதியாக இருந்தார். நிஷாந், குதிகாலுக்கு மருந்து கட்டும்போது பார்த்துவிட்டு, "அது வீட்டு நாய்தான். ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். உக்ரைன் போவதற்கு இடையில் காயம் ஆறிவிடும்" என்றார் மாஸ்ரர். அப்படியே அவர் சொன்னதுபோல உக்ரைனுக்குப் புறப்பட்ட அன்று, காயம் ஆறிவிட்டது.

"மாஸ்ரர்... உங்களால் மட்டும் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடிகிறது?" என்றான் நிஷாந்.

"இதை நான் என்னுடைய மாணவர்களிடம் இருந்து கற்றேன். இரண்டு மாணவர்கள் இப்போது பார்ஸில் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம்தான் போகிறேன். ஆறு மாணவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக இயக்கத்தில் சேர்ந்தார்கள். இதற்குக் காரணம் நான்தான் என்று, சிங்கள ராணுவம் என்னைத் தேடி வந்ததில், நான் நாட்டைவிட்டு வெளியேற நேர்ந்தது.

பெரும் பயணத்துக்கான முன்னெடுப்பு தெரிகிறதே!

பகீரதன் என்கிற ஒரு மாணவன், 'நான் சாவுக்கு அஞ்சுவது இல்லை' என்று அடிக்கடி சொல்வான். 'அது உண்மையாக இருந்தால், பரிணாம வளர்ச்சி என்பது பொய்' என்று நான் சொல்வேன்.

உயிர்களுக்கு எல்லாம் ஆதி உணர்வு மூன்று. பசி, பயம், பாலுணர்வு. அவன் சொல்வான், 'சாவு என்பது ஒரு வாசல்படி தாண்டுவதுபோல' என்று. அப்படி எண்ணிய பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். பகத்சிங்கைத் தூக்கிலிட்ட அன்று, அவர் லெனின் பற்றிய ஒரு புத்தகத்தை அவசரமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். முதலாவது அத்தியாயத்தை முடிக்கும் முன்னரே அவரைத் தூக்கில் போட்டுவிட்டார்கள். சாவைப் பற்றி அவர் பொருட்டாக நினைக்கவே இல்லை. அவருடைய ஒரே கவலை, புத்தகத்தைப் படித்து முடிக்கவில்லையே என்பதுதான்.

ஒருமுறை போரின்போது, பகீரதனின் நண்பன் குண்டடிப்பட்டு ராணுவ எல்லைக்குள் விழுந்து இறந்துவிட்டான். பகீரதன், ஊர்ந்து ஊர்ந்து போய் நண்பன் உடலை மீட்டு வந்தான். சுற்றிவர குண்டுகள் பறந்தபோது தனக்கு மரணபயம் ஏற்படவே இல்லை என்றான். மனதுக்கு 'சரி' எனப் பட்டதைச் செய்யும்போது, சாவு பயம் வராது என்பது அவனுடைய நம்பிக்கை. நண்பனுக்கு முறையான அடக்கம் செய்த பிறகுதான், அவனுக்கு அமைதி கிடைத்தது என்று சொன்னான்.

அவன் சொன்னதிலும் பெரிய உண்மை இருந்தது. சோபோக்கிளிஸ் எழுதிய 'அன்டிகன்' நாடகத்திலும் இப்படி ஒரு சம்பவம் வரும். அன்டிகனின் சகோதரன் போரில் இறந்துவிடுவான். அவனுடைய உடலை முறைப்படி அடக்கம் செய்யக் கூடாது என்பது அரசனின் கட்டளை. ஆனால் அன்டிகன், தனது சகோதரனான பொலினீசியஸின் உடலை ரகசியமாக அடக்கம் செய்கிறான். காவலாளிகளிடம் பிடிப்பட்டு அரசனுக்கு முன் நிறுத்தியதும், அரசனின் சட்டத்திலும் பார்க்க கடவுளின் சட்டம் உயர்ந்தது என்று வாதிடுகிறான். அரசன், அவனுக்குத் தண்டனை விதித்தபோதும் அவள் மரணத்துக்கு அஞ்சவில்லை. உண்மையின் பக்கம் நிற்கும்போது மரண பயம் இராது.

நாங்கள், சாவு உலகத்துக்குப் பயணப்படவில்லை; ஒரு நாட்டில் இருந்து இன்னொரு நாட்டுக்குப் பயணப்படுகிறோம் அவ்வளவுதான். பதற்றப்படுவதால் ஒன்றுமே ஆகாது. அமைதியாக இருந்தபோதுதான் புத்தர் ஞானம் பெற்றார். ஆத்திரப்பட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. அமைதியாக இருக்க எங்களைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்" என்றார்.

உக்ரைன் பொறுப்பாளர் விஜயநாயகத்தைப் பார்த்தால் பெரிய நம்பிக்கை வராது. ஆனால், அவர் விஷயம் தெரிந்தவர் என்று சொன்னார்கள். எட்டாவது மாடியில் வீடு. ஒரு பாத்திரம், ஒரு சமையலறை, ஒரு படுக்கையறை. அவ்வளவுதான் வீடு முடிந்துவிட்டது. அங்கே ஏற்கெனவே நான்கு பேர் தங்கி இருந்தார்கள். ஆகவே, மறுபடியும் கூட்டுத்தொகை எட்டுப் பேர்.

அந்த நான்கு பேரில் ஒருவன் பெயர் பத்மராசன். இவன் பெயர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமாக அடிபட்டது. வங்கிக் கொள்ளை ஒன்றில் சம்பந்தப்பட்டவன் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

அவன் அதை மறுத்துரைக்கவில்லை. எப்படியோ தப்பி இங்கே வந்துவிட்டான். ரொஹான் என்ற சிங்களப் பெடியனைப் பற்றி விசாரித்ததில், அவன் பெயர் கொழும்பில் இன்னும் பிரபலமாகியிருந்தது. விசாகா பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த பள்ளி மாணவியை, இவன் பலாத்காரம் செய்த இடத்தில் பிடிப்பட்டுவிட்டான். ஆனால், எப்படியோ தப்பிப் புறப்பட்டுவிட்டான். இது தெரியாமல் போலீஸ் அவனை அங்கே இன்னமும் தேடுகிறது என்று சொன்னார்கள்.

கடந்த ஆறு நாட்களாக மாஸ்கோவில் அவர்களுக்கு நல்ல சாப்பாடு கிடையாது. அவர்களின் உடல்நிலையைப் பார்த்து விஜயநாயகத்துக்கு இரக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். வெளியே போய் நான்கு நாத்தல் பாணும், இரண்டு டசன் முட்டையும், பாலும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார். ரஷ்ய மொழியில் பாணை 'ஹ்லேப்' என்று சொன்னார். அதுதான் அவன் கற்ற இரண்டாவது ரஷ்ய வார்த்தை. மூன்றாவது வார்த்தை 'மொலோகோ'. அதன் பொருள் பால். பொறுப்பாளர் கொண்டுவந்த முட்டை, ஊர் முட்டையிலும் பார்க்க இரண்டு மடங்கு பெரிய சைஸில் இருந்தது. பாண், துண்டு துண்டாக வெட்டுப்படாமல் முழுதாக இருந்தது. கத்தியால் வெட்ட வெட்ட பாண் வெட்டுப்படாமல் நசிந்து கொடுத்தது. ஒருவாறு எட்டுப் பேரும் சரிசமமாக பாணை பங்கு போட்டுக்கொண்டார்கள்.

அங்கே, வாயு அடுப்பு ஒன்று இருந்தது. ஒரு தாச்சி. சமையல் நுட்பம் தெரிந்த ஒரு பெண்மணி சந்திரா மாமிதான். அவர், ஆளுக்கு இரண்டு இரண்டு முட்டைகளாகப் பொரித்தார். மற்றவர்கள் வரிசையாக வந்து, தங்கள் தங்கள் பிளேட்டுகளில் முட்டைப் பொரியலையும் பாணையும் ஏந்திவைத்து நின்றபடியே சாப்பிட்டார்கள். அத்தனை வேகமாக, பசித்த மிருகங்கள்தான் தின்னும். ஒருவராவது ஒரு சொட்டு மிச்சம் விடவில்லை. பின்னர் உக்ரைன் தண்ணீரைக் குடித்தார்கள். தங்கள் வாழ்க்கையில் சாப்பிட்ட அதிஉன்னதமான சாப்பாடு என்று, ஒருவர் விடாமல் எல்லோரும் புகழ்ந்து தள்ளினார்கள்.

அந்த வீட்டில் ஒரு டெலிபோன் இருந்தது. அதை பாத்ரூமில் மாட்டியிருந்தார்கள். அதுதான் பொது இடம் என்பதால், அந்த முடிவு எடுத்திருந்தார்கள். பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து சொந்தக்காரர்களும், ஏஜென்ட்களும், நண்பர்களும் அழைப்பார்கள். அநேகமாக முறைப்பாடுகளாக இருக்கும். சிலவேளை நம்பிக்கையூட்டும் தகவல்களும் கிடைக்கும். ரஷ்யர்கள் யாராவது தொலைபேசியில் அழைத்தால், ஏஜென்ட் அழகான ரஷ்ய மொழியில் ஏற்ற

இறக்கங்களோடு பதில் சொல்வார். பேசும்போது சிலவேளை ரஷ்யச் சிரிப்பும் சிரித்திருக்கிறார். ரஷ்ய மொழி தெரிந்திருந்ததால், தன்னுடைய ஆட்களை விரைவாக அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார் என்று பேசிக்கொண்டார்கள். காலையில் ஒருமுறை வருவார். பின்னர் மாலை வருவார். கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல மாட்டார். நிறையக் கேள்விகள் மட்டும் கேட்பார்.

அவர்கள் வரும் முன்னர் நடந்த சம்பவத்தை சம்பந்தன் சொன்னான். சம்பந்தன், அங்கே மூன்று மாதங்களாக இருக்கிறான். அவனுக்கு இன்னும் பாதை திறக்கவில்லை. அவனுடன் தங்கியிருந்த இரண்டு பெடியன்களை, ஒருநாள் காலை ஏஜென்ட் அழைத்துச் சென்றார். அவர்கள் இயக்கப் பெடியன்களாக இருக்க வேண்டும். 17, 18 வயது மதிக்கலாம். புஜங்கள் உருண்டுபோய் இருக்கும். ஆங்கிலம், ஒரு வார்த்தைகூடத் தெரியாது. இருவரும் ஒன்றாகவே திரிவார்கள். இலங்கைப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரட்னாவின் காலையில் இவர்களுக்குப் பங்கு உண்டு என்று ரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் கழுத்தில் நச்சுக் குப்பி கட்டியபடி இரண்டு வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். 'ஒருவன் சாவதற்கு இத்தனை வழிகள். அப்படியென்றால் வாழ்வதற்கு எத்தனை வழிகள் இருக்கும்?' என்று அடிக்கடி சொல்வார்கள். இரண்டு நாட்கள் கழித்து பாத்ரூமுக்குள் இருந்த டெலிபோன் ஒலித்தது. கனடாவில் இருந்து இரண்டு பெடியன்களும் பேசினார்கள். ஏதோ மந்திர சக்தி இந்த ஏஜென்ட்டிடம் இருந்தது. இவர் தங்களையும் இப்படிக் கரை சேர்த்துவிடுவார் என்று எல்லோரும் நம்பினார்கள்.

அன்று இரவு, இதற்கு முன்னர் 100 பேர் படுத்துத் தூங்கியிருக்கக்கூடிய ப்ளாஸ்டிக் பாய்களில் படுத்தார்கள். நீட்டுச் சாரத் துணியால் தன்னைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்ட வங்கிக் கொள்ளைக்காரனுக்கும், 13 வயதுப் பெண்ணைக் கற்பழித்த சிங்களப் பெடியனுக்கும் நடுவில் நிஷாந் படுத்துக்கொண்டான். அவர்கள் விடும் சுவாசம் அவனுக்குக் கேட்டது. இருவருடைய வாயிலும் நீர் ஒழுகியது. வெளியே சத்தம் வேறு மாதிரி இருந்தது. இரவுப் பறவைகளின் ஓசை ஏதோ அவலக்குரல் மாதிரி ஒலித்தது. சந்திரா மாமி, அந்தப் பறவைக்கு ஏதோ பேர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. காற்றும் வித்தியாசமாக மணந்தது. இனிவரும் காலங்களில், அவன்

இங்கிலாந்திலோ, ஜெர்மனியிலோ, கனடாவிலோ நிரந்தரவாசியாகி, ஒரு புது கருநீல கடவுச்சீட்டுக்குச் சொந்தக்காரன் ஆவான் என நினைத்துக் கொண்டான். ரோல்ஸ்ரோய், செக்கோவ், துர்கனேவ், லெனின், ஸ்டாலின், கோபர்சேவ்... போன்றவர்கள் சுவாசித்த காற்றை அவன் சுவாசிக்கிறான். எதிர்காலம் மாறக்கூடியது. அவனுடைய சாவு இன்னொரு நாட்டில்தான். அவன் பிறந்த ஊர், குப்பிளான். அவன் பிறக்கும்போது, அவனுடைய எடை 6 றாத்தல். பிறந்த தேதி 16. நட்சத்திரம் ரோகிணி. இவற்றை எல்லாம் எவரும் மாற்ற முடியாது. சர்வ வல்லமை பொருந்திய இலங்கை ராணுவம்கூட அவற்றை மாற்ற முடியாது.

தூங்கும் முன்னர், அவன் கடைசியாக நினைத்தது அவனுடைய காதலி திவ்யா பற்றித்தான். இரண்டு வருடங்களாகக் காதலித்தாள். யாராவது அவளைத் தொடர்ந்து காப்பாற்றுவது அவளுக்குப் பிடிக்கும். பிறகு அவனை விட்டுவிட்டு இயக்கப் பெடியன் ஒருவன் பின்னால் போய்விட்டாள். இயக்கப் பெடியனின் பெயர் சுரேஷ். வரியுடுப்பு அணிந்து K-56 சீனத்துவக்கை காவினால் அவன் சிறந்த காதலனாகிவிடுவானா?

அடுத்த நாள் காலை, உக்ரைன் சூரியன் வெளியே வந்து மூன்று மணி நேரம் ஆனப் பின்னர்தான் அவன் எழும்புவான். அவனை வங்கிக் கொள்ளைக்காரனோ, 13 வயதுப் பெண்ணைப் பலாத்காரம் செய்தவனோ, வேறு எவனோ எழுப்பப்போவது இல்லை. அம்மா, கோப்பி போட்டுக்கொண்டு முன்னே நின்று 'மகனே' என்று அழைக்க மாட்டார். தங்கை போகிறபோக்கில் காலால் தட்டிவிட்டுப் போக மாட்டாள். ரஷ்ய மொழி தெரிந்த ஏஜென்ட்டில் அவன் பெரிய நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். ஆனால், அவர் அவனைச் சீக்கிரத்தில் விற்கப்போகிறார். அது பற்றி அவனுக்குத் தெரியாது. அன்று இரவு நிம்மதியான நீண்ட தூக்கம் அவனுக்குக் காத்திருந்தது!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 3 தீரில் திகில் நாவல்

அ.முத்துலிங்கம், ஒவியங்கள்: ம.செ.,

மைக்ரோ ராப்டர்

உக்ரைன் நாட்டில், முதல் நாள் காலை விடிவதை அவன் பார்க்கவில்லை. சூரியன், மேகத்தை முற்றிலுமாகக் கைப்பற்றிய பின்னர்தான் அவன் எழுந்திருந்தான். காற்றின் மணமும் ஓசையும் கண் மூடியிருக்கும்போதே வித்தியாசமாகத் தெரிந்தது. கண் விழித்தபோது, மற்றவர்கள் பாத்திரம் விவகாரங்களை ஒருவர் பின் ஒருவர் முடித்துவிட்டுக் காத்திருந்தார்கள். அவரவர்க்கு அவரவர்க்கு கவலை. மாஸ்ரர், எதையோ படித்துக்கொண்டிருந்தார். மாமி, பிரார்த்தனையை வாயில் முணுமுணுத்தார். அகதி என்றால் அதன் மறுபெயர் காத்திருப்பது என்று விஜயநாயகம் ஏஜென்ட் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஏதோ அன்று பிரதானமாக நடக்கப்போகிறது என்பதுபோல காத்திருந்தார்கள். ஆனால், ஒரு மாதமாக ஒன்றுமே அங்கே நடக்கப்போவது இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. சிறையே மேல் என்று அவர்களைச் சீக்கிரத்தில் நினைக்கவைக்கும்.

ஒருநாள் இரவு. வீட்டிலே ஆறு பேர் மட்டுமே தங்கியிருந்தார்கள். ஏஜென்ட் எல்லோரையும் கூப்பிட்டு தரையில் அமரச் சொன்னார். அவர் சொன்னார், "சந்திரா மாமியும் நிஷாந்தும் மாஸ்ரரும் இங்கேயே இருப்பார்கள். அவர்களை இன்னொரு ஏஜென்ட் பாரம் எடுப்பார். மீதி மூன்று பேரும் அடுத்த நாள் காலை புறப்படத் தயாராக இருக்க வேண்டும்" என்று. நிஷாந்துக்குத் திக்கென்றது. அவன் திரும்பி சந்திரா மாமியைப் பார்த்தான். அவர் தனக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதுபோல, யன்னல் வழியாகத் தெரிந்த மரத்தை யும் குருவிகளையும் உன்னிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். மாஸ்ரருக்கும் அது ஒன்றும் அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை.

"மாஸ்ரர்... இது சரியில்லை. நாங்களும் அதே அளவு பணம் கட்டியிருக்கிறோம். அம்மா காணி விற்ற பணம். இப்படியெல்லாம் கண்டபாட்டுக்கு எங்களை நடத்த முடியாது. இந்த அநியாயத்தைக் கேட்பார் இல்லையா?" என்றான் நிஷாந்.

அன்றிரவு மாஸ்ரர் ஆறுதல் சொன்னார். "இவர்கள் என்ன விதமாக ஓபரேட் பண்ணுகிறார்களோ தெரியாது. ஆனால், எப்படியும் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுவார்கள். யோசிக்காதேயும்..." என்றார்.

"இல்லை* அண்ணை. இவர்கள், சாமான் விற்பதுபோல எங்களை விற்கிறார்கள். நாளைக்கு புதிய ஏஜென்ட் வராவிட்டால், நாங்கள் ரோட்டிலே பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டும்" என்றான்.

"உமக்கு அப்படி நேராது. அவர்கள் ஒருநாள் முந்திப் போறதாலே ஏதோ பெரிசா சாதிக்கப்போறது இல்லை. ஏற்கெனவே எழுதிவைத்த ஓர் ஒழுங்குடன்தான் எல்லாம் நடக்கும். இப்போது புரியாது. பின்னர் ஒருநாள் புரியும்."

அடுத்த நாள் காலை, ஏஜென்ட்டுடன் மூன்று பேர் போனார்கள். "இன்று மாலைக்குள் புது ஏஜென்ட் வருவார். என்னிலும் பார்க்க அனுபவம் வாய்ந்தவர். கவலைப்பட வேண்டாம்" என்றார் ஏஜென்ட்.

பழக்கம் இல்லாத நாடு, புரியாத மொழி. இப்படி விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்களே என்று நினைக்க நினைக்க, நிஷாந்துக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. உடனே மாஸ்ரர் சொன்னதை நினைத்து மனதை ஆற்றிக்கொண்டான்.

இரவு கதவு மணி அடித்தவுடன், மனம் ஒரு கணம் துள்ளிக் குதித்தது. எப்படியான ஓர் அதிர்ச்சி கதவுக்கு அந்தப் பக்கம் நின்றது என்பது, அவனுக்குத் தெரியாது. அவனால் கற்பனைக்கூட செய்திருக்க முடியாது. புது ஏஜென்ட், ஐந்து பேருடன் நின்றார். ஓவர்கோட்டும் தொப்பியுமாக நின்ற அவரை அடையாளம் காண முடியவில்லை. உள்ளே வந்து அவர் கோட்டைக் கழற்றி தொப்பியையும் அகற்றினார். வெளிச்சத்தில் பார்த்தபோது அவன் அடைந்த அதிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. நாய் கடித்தவுடன், 'சகுனம் சரியில்லை போக வேண்டாம்... போக வேண்டாம்' என்று அம்மா அழுதது, அவன் நினைவுக்கு வந்தது. கடவுள், இன்னும் எத்தனை எத்தனைவிதமாக தன்னைச் சோதிக்கப்போகிறாரோ என்று நினைத்தபோது, அவனுக்கு மயக்கம் வரும்போல இருந்தது.

அந்த ஏஜென்ட், வேறு யாரும் இல்லை... நிஷாந், முன்னர் வேலை செய்த உணவகத்தில் அவனைப் பார்த்து, 'இன்றைக்கு எனக்கு கொலை செய்ய நேரம் இல்லை' என்று சொன்ன ஜம்பர்தான். இவன் எப்படி ஏஜென்ட் ஆனான் என்பது பெரும் மர்மம். தன்னுடைய கதை முடிந்தது என்று நிஷாந் நினைத்தான். ஆனால், ஜம்பர் எல்லாவற்றையும் மறந்ததுபோல காணப்பட்டார். தன்னுடன் வந்தவர்களுக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்தார். அந்தத் தோரணையும் அவர் பேசிய விதமும் கொஞ்சம் நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது.

ஐந்து பேரும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருந்தனர். 40 வயது மதிக்கத்தக்க ஒருத்தர், திடகாத்திரமான தேகத்தோடு இருந்தார். அவர் பல் வைத்தியர் என்று சொன்னார்கள். கலுவெல்ல என்ற இளம் வயது சிங்களவர். 60 வயது கிழவர். அத்துடன் பதினம் வயதில் இருந்த மோகன். அறையின் வெளிச்சத்தைக் கூட்டிய பெண் ஒருத்தி. பெயர் லாவண்யா என்று சொன்னார்கள். இவனைப் பார்த்து முதலில் சிரித்தது அவள்தான். குளிர்க்கு இன்னும் பழகவில்லை. இரண்டு தோள்மூட்டுகளை மட்டும் காட்டும் உடை அணிந்திருந்தாள். பின்னர் அதே தோள்மூட்டுகளை கைகளினால் மூடிக்கொண்டு நடுங்கியபடி காட்சியளித்தாள். தலைமயிரை விரித்துப்போட்டிருந்ததால், சில கற்றைகள் கண்ணிலே விழுந்து மறைத்தன. கைவிரல்களால்

அவற்றை நிமிடத்துக்கு ஒரு தடவை அகற்றியபடி இருந்தாள். வேம்படி பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவள். இப்போது பாரீஸ் போவதற்குக் காத்திருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

'அங்கே என்ன செய்யப்போகி றாள்?' என்று ஒருநாள் அவளிடம் கேட்டான். அவள், 'உடை நாகரிகம்' என்று சொன்னபாது, 'அப்படியும் ஒரு படிப்பு இருக்கிறதா?!' என நினைந்து வியந்தான்.

அன்று ஜம்பர் அவசரமாக வந்தபோது, இவள் *சொண்டுக்குள் சொன்னாள், 'வில்லங்கம் வருகிறது' என்று. ஆனால், அவர் நல்ல செய்திதான் கொண்டு வந்தார். மாஸ்ரருக்கு ஒரு பாதை கண்டுபிடித்துவிட்டார். இதுதான் இங்கே பிரச்சனை. அகதிகளைக் கூட்டி ஒரே இடத்தில் நெடுநாள் வைத்திருக்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு இடையில் ஒரு நட்பு உண்டாகிவிடும். விட்டுப் பிரியவே தயங்குவார்கள். நிஷாந்துக்கு அந்தச் செய்தி இடிபோலவே இருந்தது. ஆனாலும் மாஸ்ரருக்காகச் சந்தோஷப்பட்டான். "உங்களை விட்டுட்டு எப்படி இருப்பன்?" என்று அவரிடமே நிஷாந் சொன்னான்.

மாஸ்ரர் சொன்னார், "என்னை நம்பியா புறப்பட்டனர்? இந்த நட்பு தற்காலிகமானது. நீர் உம்மை நம்ப வேண்டும். அவர்கள் உக்ரைனுக்கு வந்து ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. அவர்கள் திட்டமிட்டுத்தான் அனுப்ப முடியும். அகதிக்கு முதல் தேவை, பொறுமை. சூடான தண்ணீர் எப்படியும் ஆறத்தானே வேண்டும். பறவை எத்தனை உயரம் பறந்தாலும், இறுதியில் நிலத்தை வந்து சேரும். காத்திருக்கப் பழக வேண்டும்".

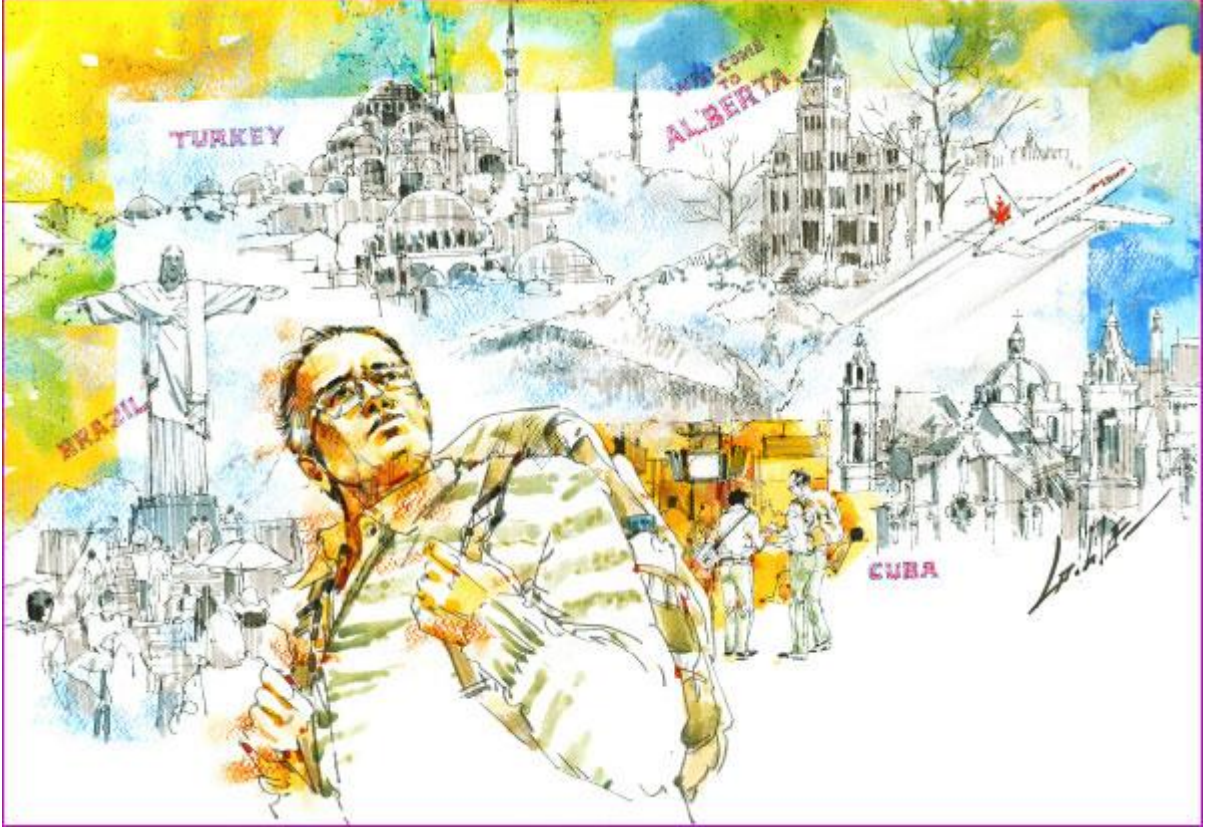
"மாஸ்ரர், அதற்குச் சொல்லவில்லை. வீரகேசரி பேப்பரில் 5-ம் பக்கம் வருக, 8-ம் பக்கம் வருக, 11-ம் பக்கம் வருக என்று வாசகர்களை அலைக்கழிப்பதுபோல, இவர்கள் அந்த ஏஜென்ட், இந்த ஏஜென்ட் என்று மாற்றிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். நீங்கள் முந்திப்போய்ச் சேர்ந்துவிடுவீர்கள். நாங்கள் எப்போ புறப்படுவது, எப்போ போய்ச் சேர்வது?" என்றான் நிஷாந்.

"தம்பி... முந்தி பிந்தி என்றெல்லாம் யோசிக்கக் கூடாது. ஒருகாலத்திலே நாலு *செட்டைப் பறவை ஒன்று இருந்தது. பெயர் மைக்ரோ ராப்டர். வலிமையானது. இது கதையல்ல,

விஞ்ஞான உண்மை. 130 மில்லியன் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த பறவை அது. இதன் உணவு, இரண்டு செட்டைப் பறவைகள். இவை இரண்டு செட்டைப் பறவைகளை வேட்டையாடி உண்டுவிடும். உயிர் வாழ்வதற்கு, இரண்டு செட்டைப் பறவைகள் இன்னும் வேகமாகப் பறக்க வேண்டும் என்பதால், அதிவேகமாகப் பறக்கத் தொடங்கின. நாலு செட்டைப் பறவைகளால் அவற்றைப் பிடிக்க முடியவில்லை. பட்டினிகிடந்து அழிந்துபோயின. முந்தியது பிந்தியது என்று இல்லை; திறமையும் மதியூகமும் தேவை. சூழலுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றியமைக்கத் தெரியவேண்டும். இதைத்தான் டார்வின் சொன்னார். வலியது வாழும். புதிய நாட்டைத் தேடும் அகதிக்கு, இது முக்கியமாகத் தெரியவேண்டும்."

மாமிக்கு அடுத்தபடியாக கவலை இல்லாதவன் மோகன். பார்த்தவுடன் ஏமாளி என்பது தெரிந்துவிடும். மூன்று வரிசைப் பல் அவனுக்கு. லாவண்யாவிடம் தயக்கம் இல்லாமல் 'அக்கா... அக்கா...' என்று பேசுவான். அவளும் பேசுவாள். ஒருநாள் அவள் நிஷாந்திடம் பேசும்போது, "உன்னுடைய முகம் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு" என்றாள். இவள் என்ன சொல்கிறாள். இவனுக்குப் புரியவில்லை. அன்றிரவு முழுக்க யோசித்தான். பார்ஸுக்குப் போய், நாகரிக உடையலங்காரம் கற்கப்போகும் பெண்ணுக்கு இவன் முகம் பிடிச்சிருக்கு. இவனுடைய முழங்கை பிடிச்சிருக்கா? பாதங்கள் பிடிச்சிருக்குமா? இவள் உடம்பின் ஒவ்வொரு பாகமாக விரும்பிக்கொண்டு வருவாளா?

ஏஜென்ட் திடீர் திடீரென்று முடிவெடுப்பார். இவர் யாரோடு பேசுகிறார், எப்படி முடிவெடுக்கிறார் என்பதெல்லாம் புரியாத புதிர். ஒருநாள் அதிகாலை வந்து மாஸ்ரரைப் பார்த்து, "புறப்படு... புறப்படு..." என்றார்.

"இப்பவேயா?" என்றார் மாஸ்ரர்.

ஏஜென்ட்டுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "நீர் என்ன சுற்றுலாப் பயணியா? ஓர் அகதியின் நேரம் அவனுடைய ஏஜென்ட் கையில். எந்தப் பாதைக்கு எது சரியான நேரம் என்று திட்டம்போட்டு அவன் ஒரு முடிவெடுப்பது உங்களுக்காகத்தான். கேள்வியெல்லாம் கேட்கக் கூடாது."

ஒரு முதுகுப் பையை எடுத்து அவசியமான சாமான்களை எல்லாம் அடைத்துக்கொண்டு மாஸ்ரர் புறப்பட்டார். மற்றவர்களுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அத்துடன் அவருக்காக மகிழ்ச்சியாகவும் சற்று துக்கமாகவும் இருந்தது. அவர்கள் ஏன் நிஷாந்தையோ, லாவண்யாவையோ, மோகனையோ தெரிவு செய்யவில்லை என்பது புதிராகவும் இருந்தது. ஏஜென்ட் அதற்கு ஏற்கெனவே பதில் சொல்லியிருக்கிறார். 'யாருக்கு எந்தப் பாதை பொருந்தும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அது தெரியாமலா, இந்த வேலையை அவர் பார்க்கிறார்.'

மாஸ்ரர், எல்லோரிடமும் விடைபெற்றார். "நான் எங்கே போகிறேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. இவர்கள் சொற்படி ஆடத்தானே வேண்டும். கடலில் பிடித்துத் தள்ளினாலும் ஒருவரும் ஒன்றும் கேட்க முடியாது. ஏதோ ஒரு நாடு கிடைத்து போய்ச் சேர்ந்ததும் கடிதம் போடுவேன். அல்லது அந்தக் கடிதம், மொழி தெரியாத ஒரு நாட்டின் சிறைக்கூடத்தில் இருந்துகூட வரலாம். ஆனால், கடிதம் வரும். அது வருமுன் நீ வேறு நாட்டுக்குப் போய்விடாதே" என்று சொல்லி நிஷாந்தைக் கட்டிப்பிடித்து விடைபெற்றார்!

அப்படி அவசரமாகப் புறப்பட்டுப் போனவர்தான், ஒரு வாரமாக ஒரு செய்தியும் இல்லை. ஒருவரும் வாய் திறக்கவில்லை. ஆனால், டெலிபோனைப் பார்த்தபடியே நாட்களைக் கழித்தார்கள். டெலிபோன் அடிக்கும்போது எல்லோரும் அதை நோக்கி ஓடினார்கள். கடைசியில் டெலிபோன் மணி அடித்தபோது அதை எடுத்தவர் ஏஜென்ட்தான். சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார், "மாஸ்ரர், கனடா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்."

ஒரு மாதம் கழிந்தது. பெரிய கொம்புகள் வைத்த மூஸ் மானின் படம்போட்ட தபால்தலை ஒட்டியபடி ஒரு கடிதம், நிஷாந்துக்கு கனடாவின் ஆல்பேர்ட்டா மாகாணத்தில் இருந்து வந்தது. தான் கனடாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த கதையை, மாஸ்ரர் எழுதியிருந்தார். அதை எல்லோருக்கும் படிக்கக் கொடுத்தான் நிஷாந்.

'ஏஜென்டை சாதாரணமாக நினைக்காதே. கடலிலே வெவ்வேறு திசைகளில், வெவ்வேறு வேகங்களில் பயணிக்கும் இரண்டு கப்பல்கள் எங்கே, எப்போது சந்திக்கும் என்று உன்னைக் கேட்டால், நீ கணித மூளையைப் பாவித்து விடை கண்டுபிடித்துத் தருவாய். என்னிடம் யாராவது 'ஜாக் லண்டன் எழுதிய முதல் கதை என்ன?' என்றால், நான் தயங்காமல் 'ஆயிரம் சாவுகள்' என்று கூறி அந்தக் கதையையும் சொல்வேன். ஆனால், இந்த அறிவு எல்லாம் ஏஜென்ட்டுக்குப் பயன்படாது. அவருடைய மூளையில், உலகத்துக்குத் தேவையான அடிப்படை ஞானம் நிறைய இருக்கிறது. நான் வந்து சேர்ந்த கதையைச் சொல்கிறேன்... கேள். நம்ப மாட்டாய்.

'ஏஜென்ட் என்னை, நான் எப்பவுமே நினைத்திராத ஒரு நாட்டுக்கு அனுப்பினார். ஒருவராலும் ஊக்க முடியாது. அந்த நாடு... கியூபா. முதலில் துருக்கியைத் தொட்டு, பின்னர் அங்கிருந்து பிரேசிலுக்குப் பறந்து போய், பின்னர்தான் கியூபா வந்தடைந்தேன். எதற்காக கியூபா என்று கேட்டால், அந்த நாட்டுக்கு விசா தேவை இல்லை என்றார்கள். இரண்டு நாட்கள் அங்கே மலிவான ஒரு விடுதியில் தங்கினேன். ஒருகாலத்தில், எர்னெஸ்ட் ஹெமிங்வே இந்த நாட்டில் வசித்தார். இவர், மிக அதிக விபத்துக்களைச் சந்தித்த ஒரே எழுத்தாளர். இவர் வந்த பிளேன், விபத்தில் தீப்பிடித்ததில் இறந்துவிட்டார் என்று வந்த மரணச்செய்தியை இவரே படித்தவர். கியூபாவில் இருந்துதான் இவர் 'கடலும் கிழவனும்' நாவலை எழுதி, நோபல் பரிசு பெற்றார். அவர் உட்கார்ந்து எழுதிய வீடு, அங்கே கிட்டத்தான் இருந்தது. ஆனால், என்னை வெளியே போக வேண்டாம் என்று கட்டளையிட்டுவிட்டார்கள். நான் அவர் வாழ்ந்த வீட்டைப் பார்க்கவே

இல்லை. அங்கே இருந்து, கௌதமாலாவுக்கு டிக்கெட் கிடைத்தது. டெலிபோனில் ஏஜென்டின் ஆள் அழைத்து, இந்த நாள்... இன்ன நேரம் விமானத்தில் புறப்படச் சொல்லி உத்தரவிட்டார். எனக்கு ஒன்றுமே விசயம் தெரியாது. கௌதமாலாவுக்கும் விசா தேவை இல்லை. ஆகவே, டிக்கெட்டைக் கொடுத்து விமானக்கூடத்துக்குள் நுழைந்து, கையிலே போர்டிங் அட்டையை வைத்துக்கொண்டு என்னுடைய விமானத்துக்குக் காத்திருந்தேன்.

அகதியின் பயணத்தில்
இத்தனை அவஸ்தைகளா?

அப்போது அதிசயமாக தமிழ்ப் பையன் ஒருவன், 17-18 வயது இருக்கும். என்னிடம் நேராக வந்து, 'அண்ணை, கேள்வி ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம். உங்களுடைய போர்டிங் அட்டையைத் தாருங்கள். என்னுடையதை நீங்கள்

எடுத்துக்கொண்டு கனடா விமானத்தில் ஏறுங்கள். அங்கே போய் அகதி கோரிக்கை வைத்தால், அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுவிடுவார்கள்.' நான் கேட்டேன், 'தம்பி... நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?' 'எனக்கு என்ன பிரச்னை? என்னிடம் கனடா பாஸ்போர்ட் இருக்கிறது. நான் கௌதமாலா போய், அங்கிருந்து கனடாவுக்கு வந்துவிடுவேன்' என்றுவிட்டு கௌதமாலா விமானத்தை நோக்கிப் போனான். ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாமல் நான் கனடா வந்து சேர்ந்தேன். சிரிப்பு என்னவென்றால், கனடா அதிகாரி நல்வரவு என்று கூறி என்னை வரவேற்றதுதான். ஆகவே, யோசிக்காமல் ஏஜென்ட் சொல்வதைக் கேளும். அவர் எப்படியும் உங்களுக்கு ஒரு நாடு பிடித்துத் தருவார்.'

ஆமாம், மாஸ்ரர் கனடா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். ஆனால், அவர் பாரீஸ் போக வேண்டும் என்றல்லவா சொன்னார். நிஷாந்தால் நம்ப முடியவில்லை!

* அண்ணை - அண்ணன்

* சொண்டு - உதடு

* செட்டை - இறக்கை

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 4

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

அபாயகரமான பாதை

லாவண்யாவுக்கு விளையாட்டுத் தனமான முகம். சிரித்துவிட்டுக் கதைப்பாள் அல்லது கதைத்துவிட்டுச் சிரிப்பாள். அப்படிப்பட்டவள், ஒருநாள் தரையிலே உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் முழங்கால்கள் தலையைத் தொட்டன. அவள் நாடி, நெஞ்சைத் தொட்டது. கைகள், தலையைத் தொட்டன. ஏதோ பெரிய துக்கத்தில் இருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. எல்லோரும் வெளியே போய்விட்டபடியால், நிஷாந்தும் அவளும் மட்டும்தான் இருந்தனர்.

"என்ன யோசனை?" என்றான் நிஷாந். "மாஸ்ரர் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அவருடைய கதை என்னைக் கிலி பிடிக்கவைக்கிறது. ஏதாவது ஒரு ஏர்போர்ட்டில் பிடிபட்டிருந்தால், மாஸ்ரர் சிறையில் இருந்து எழுதியிருப்பார். நான் புறப்படும்போது ஏஜென்ட் இது ஒன்றையும் சொல்லவில்லை. எல்லோரையும் ஒரு குழுவாகக் கொண்டுபோவார் என நினைத்தேன். இவர் ஆட்களைத் தனித்தனியாக அனுப்புகிறாரே. நான் எப்படித் தனியாகப் போய்ச் சமாளிப்பேன். நம் இருவரையும் ஒன்றாக அனுப்ப மாட்டாரா? உங்களுடன் போனால், எனக்குப் பயம் இராது" என்றாள்.

"இரண்டு பேரும் ஒன்றாகப் போனால் நல்லதுதான். தனித்தனியே போனாலும் தொடர்பில் இருப்போம். நீர் முதலில் போனால், எனக்குக் கடிதம் எழுதும். நான் போனால், உமக்கு எழுதுவேன்" என்றான். அவள் பேசாமல் இருந்தாள். "எழுதுவீர்தானே?" என்றான்.

"நிச்சயம்... உங்களுக்கு எழுதாமல் வேறு யாருக்கு எழுதுவேன்?!" என்று வாக்குக் கொடுத்தாள்.

ஒருநாளும் சிரிக்காத ஜம்பர், அன்று சிரித்தார். அபூர்வமாகத்தான் அங்கே சோறு சமைப்பார்கள். வழக்கமாக கோதுமை மாவு புட்டுதான். மாமி, சோறு வடித்திருந்தார். கோழிக்கறி. ஏஜென்ட்டும் அவர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிட்டார். இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று நிஷாந் கேட்டான். "நீங்கள் தனித்தனியாக ஆட்களை அனுப்பும்போது பயம் பிடிக்கிறது. குழுவாக அனுப்ப முடியாதா? நாங்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்யலாம்; துணிவாகவும் இருக்கும்."

அவர் யோசித்தார். பென்சில் கூராவதுபோல அவர் முகம் கூராகியது. கண்கள், இமைகளுக்குள் போய் மறைந்தன. மேலே, ஒரு பக்கம் யன்னல் கம்பியிலும், மறுபக்கம் தூணிலும் கட்டி உருவாக்கிய கொடியில் துணிகள் காய்ந்தன. மாமியின் சேலை, பிளவுஸ், மோகனின் பனியன், ஜீன்ஸ், லாவண்யாவின் கட்டை பாவாடை, நிஷாந்தின் சாரம், ஷேர்ட் எல்லாம் தொங்கிக் காய்ந்தன.

"வாளியிலே ஒரே சமயத்தில் போட்டுத் தோய்த்த எல்லா வகை உடுப்புகளும் இந்தக் கொடியிலே காயுது. ஆனா, எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் காயாது. ஜீன்ஸ் காய, இரண்டு நாட்கள் எடுக்கும். பனியன், நான்கு மணி நேரத்தில் காய்ந்துவிடும். சேலை, எட்டு மணி நேரம் எடுக்கும். அது அதற்கு ஒரு கணக்கு இருக்கு. உமக்குப் பொருந்தும் பயண ஏற்பாடு மாமிக்குப் பொருந்தாது. இதை எல்லாம் கவனத்தில் எடுத்துத்தான், நான் ஒரு பயணத் திட்டத்தை உருவாக்குகிறேன். என்னில் நம்பிக்கை வைக்கவேணும். கேள்வி கேட்கக் கூடாது."

"ஆனால், திடீர் திடீரென்று கட்டளை வரும்போது பயமும் வந்துவிடுகிறது" என்றான் நிஷாந்த்.

"நீங்கள் எல்லாம் தீயணைப்பு படைவீரர் போல. எந்த நேரமும் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும். ஒரு தேசம் கண்டுபிடிக்கத்தானே காசு செலவழித்துப் புறப்பட்டீர்கள்? தேசம் கண்டுபிடிப்பது என்ன... சும்மா விளையாட்டா? எந்த நேரமும் போர்க்களத்தில் வேலை செய்யும் ராணுவ டாக்டர்போல ரெடியாக இருக்க வேண்டும்."

லாவண்யா, உதடுகளை மூடிக்கொண்டு இருந்தாலும், உதட்டின் நடுவிலே ஓர் ஊசி போகக்கூடிய அளவுக்குத் துளை தெரியும். அது கவர்ச்சியாக இருக்கும். அவள் 24 மணி நேரமும் கால் சங்கிலி அணிந்திருந்தாள். அது ஜி.பி.எஸ் போல அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்பதை 'சலுங்... சலுங்...' என்று காட்டிக்கொடுத்துவிடும்.

"உடை நாகரிகம் என்றால் என்ன?" என்று கேட்டான் அவளிடம்.

"ஆதி மனிதன் அணிந்த உடையை, இப்போ யாரும் அணிகிறார்களா? வரவர மனிதனின் உடையில் முன்னேற்றம் இருக்கிறது அல்லவா? அந்தப் படிப்புத்தான்" என்றாள்.

அவனுடைய மூளைக்கு அவ்வளவு போதும் என்று அவள் நினைத்துவிட்டாள். அவன் கேள்வி கேட்டதில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி. விளக்குச் சுடர்போல கண்கள் ஆடின. 'சொல்வோமா... விடுவோமா?' என்று யோசித்த பிறகு, "உங்கள் உதடுகள் எனக்குப் பிடிக்கும்" என்றான் நிஷாந்த்.

அவள், அதே உதடுகளைப் பிரித்துச் சிரித்தாள். மோகனுக்கும் அதே சிரிப்பைக் கொடுத்திருக்கிறாள்; மாமிக்கும் அதே சிரிப்புதான், ஜம்பருக்கும் அதேதான்.

நிஷாந்துக்கு ஆச்சர்யம் என்னவென்றால், அவளுடைய பெற்றோர், ஜம்பர் போல ஒரு ஏஜென்டிடம் எப்படி நம்பி அவளை ஒப்படைத்தார்கள்? என்பதுதான். அங்கே இருந்தவர்களில் ஆக வயது குறைந்தவன் மோகன். பேய்ப் பெடியன். ஒரு துணியை எடுத்து, அவனுடைய முகத்தில் உள்ள புத்திசாலித்தனத்தை, யாரோ அழுத்தித் துடைத்துவிட்டதைப் போல இருக்கும். யார் என்ன சொன்னாலும் நம்பிவிடுவான்.

வெளியே போய்வந்த ஏஜென்ட் அவனிடம் ஒரு கோழியைக் கொடுத்து, 'சமையல்கட்டில் கொண்டுபோய் கொடு' என்று சொல்வார். அவன் அதை எறிந்து எறிந்து ஏந்திக்கொண்டு போய்த்தான் கொடுப்பான். அவனுடைய அண்ணன், ஜெர்மனியில் இருக்கிறார். மிகப் பெரியப் பணக்காரன் என்று சொன்னான். "என்ன செய்கிறார்?" என்று ஒருநாள் நிஷாந் கேட்டான். "அவர் 19 ஏ.டி.எம் மெஷின்கள் வைத்திருக்கிறார். எத்தனை பணம் வேணுமெண்டாலும் எப்பவும் எடுக்கலாம்" என்றான். லாவண்யா, சிரிப்பைக் கையால் பொத்தி அடக்கிக்கொண்டு நிஷாந்தைப் பார்த்தாள். நிஷாந், மாமியைப் பார்த்தான். பிறகு, அடக்க முடியாமல் இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். மோகனும் சிரிப்பில் கலந்துகொண்டு சத்தம்போட்டுச் சிரித்தான்; மாமியும் சிரித்தார். ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக மனம்விட்டுச் சிரித்தனர். லாவண்யா, வயிற்றை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வளைந்து வளைந்து சிரித்தது கண்கொள்ளாக் காட்சி. அப்படி அவர்கள் நான்கு பேரும் ஒன்றாகச் சிரித்தது அதுவே கடைசி தடவை.

மாஸ்கோவில் இறங்கியதும் செஞ்சதுக்கத்தை பார்க்க வேண்டும் என்று, அம்மா அவனிடம் சொல்லியது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்ட விளாடிமீர் லெனினின் பதனிடப்பட்ட உடலும் முக்கியம். நெப்போலியனைத் தோற்கடித்த ஞாபகமாகக் கட்டிய வெற்றி வளைவு கட்டடமும் நிஷாந் பட்டியலில் இருந்தது. ஆனால், ஒன்றுமே வாய்க்கவில்லை. மலிவான விடுதி அறையில் ஏஜென்ட் அவர்களைப் பூட்டிவைத்தான். வடமேற்கு மூலையில் இடது பக்கம் சரிந்த சுத்தியலும், வலது பக்கம் சாய்ந்த அரிவாளும் எழுதிய

செங்கொடி, கட்டடங்கள் மேல் பறக்கும். அதைப் பார்க்கலாம் என நினைத்திருந்தான். அதுவும் நிறைவேறவில்லை. சோவியத் யூனியன் உடைந்துபோனதால், கொடியை மாற்றிவிட்டார்கள். புகழ்பெற்ற மாஸ்கோ நகரில், அவர்கள் ஆறு நாட்கள் தங்கியும் ஒன்றையுமே பார்க்க முடியாத துக்கம் நிஷாந்துக்குக் கடைசி வரை இருந்தது.

உக்ரைன் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம் என்றால், 'நீங்கள் சுற்றுலாப் பயணிகளா?' என்று கோபமாகக் கேட்கிறார் ஏஜென்ட். அவருடைய மூளைக்குள் ஏதோ கெட்ட எண்ணம் ஓடுவது போன்ற முகத்தோற்றம். என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் என்ன வாக்குப் போட்டா அவரைத் தேர்வுசெய்தார்கள்? அவர் அல்லவா அவர்களைத் தேர்வுசெய்திருந்தார். கடந்த ஆறு மாதங்களில், அவன் இரண்டு முறை போலந்து எல்லையைத் தாண்ட முயன்று, அவனைப் பிடித்து திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். அந்த வீட்டில் தங்கியிருப்பவர்களில் ஆக இளையவன் மோகன். 16 வயது இருக்கும். அவனைப் பிடித்தபோது, ரப்பர் போன்ற வளைந்து கொடுக்கும் தடியினால் முகத்தில் அடித்து ரத்தம் வடிந்திருக்கிறது.

அவர்கள் இருக்கும் வீட்டின் சொந்தக்கார மனுசி 9-வது மாடியில் வசித்தார். ஏஜென்ட் கொடுக்கும் வாடகைதான் அவருடைய வருமானம். அப்பாவியானவர். உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பது தெரியாது. இரண்டாம் உலக யுத்தம் இன்னும் முடியவில்லை என்று யாராவது சொன்னால், அதை நம்புவார். வீட்டிலே குடியிருப்பவர்கள் சட்டவிரோதமாகத் தங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதுகூட, அவருக்குத் தெரியாது. சமகோன் என்ற வோட்காவை அவர் வீட்டிலே தயாரிப்பார். ஏஜென்ட் சொல்வார்... 'அந்த வோட்காவின் ருசியும் பலமும் குடித்தால்தான் தெரியும்' என்று.

நிஷாந், அடிக்கடி வீட்டுக்கார அம்மாவிடம் போய் ரஷ்ய மொழி கற்பான். அவருடைய கணவர், சோவியத் யூனியன் காலத்தில் பல் வைத்தியராகக் கடமையாற்றி இறந்துபோனார். உடைந்த ஆங்கிலத்தில், தன் கணவர் பிடுங்கிய பற்கள் பற்றி பேசுவார். தன் கணவர் ஞாபகமாகக் கண்ணாடிப் பெட்டியில் பாதுகாக்கப்படும் அவருடைய பல்லை நிஷாந்துக்குக் காட்டுவார். சில வேளைகளில் கிளாசில் ஒரு பெக் சமகோன் ஊற்றி, அவனுக்குக் கொடுப்பதும் உண்டு. பின்னர் பழைய காலத்துப் போர்வீரர்கள் செய்வதுபோல, தன்னுடைய குவளையில் இருந்து ஒரு சொட்டை அவன் குவளையில் ஊற்றிய பின்னர், இருவரும் ஒரே சமயத்தில் பருகுவார்கள். மகிழ்ச்சி கூடினால், பாவாடையின் பின்பக்கத்தை இரண்டு கைகளாலும் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ட்ரொய்கா நடனம் ஆடுவார். வண்டி இழுக்கும் குதிரைபோல, துள்ளித் துள்ளி ஆடும் ஆட்டம் அது.

சந்திரா மாமியுடன் பழகப் பழக, அவர் நல்ல வாசிப்பு பழக்கம் உள்ளவர் என்பது தெரிய வந்தது. எப்பவும் ஒரு புத்தகம் கையில் இருக்கும். இயற்கையையும் ரசிப்பார். அவருடைய கணவர், கொழும்பில் பேராசிரியராக இருந்தவர். அவர் இறந்த பின்னர் பிரான்ஸில் இருக்கும் மகளிடம் போகிறார். அவர் கணவர் சொல்வாராம்... 'பைபிளைப் படி அல்லது ஷேக்ஸ்பியரைப் படி. இது இரண்டும் முடியாவிட்டால், 'விலங்குப் பண்ணை' படி' என்று. கணவர் இறந்த பின்னர் ஒருநாள் தூக்கம் வராமல் தவித்தபோது, அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தவர், இரவு முழுக்கப் படித்து முடித்தார். தூக்கத்தை வரவழைக்க இந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கக் கூடாது என்று அப்போதுதான் புரிந்தது.

"அதில் அப்படி என்ன இருக்குது?" என்றான் நிஷாந்.

"இந்தப் புத்தகம் 100 பக்கங்கள்தான். ஆனால், முழு மனித வாழ்க்கையைச் சொல்லும். விலங்குகள் எல்லாம் ஒரு முறை வாக்கு எடுத்தன, 'எலி நல்லதா... கெட்டதா?' என்று. நாயும்

பூனையும் முடிவு எடுக்க முடியாமல் இரண்டு பக்கங்களிலும் வாக்குப் போட்டன. மனித விளையாட்டு என்பது இதுதான் தம்பி" என்றார்.

அவனுக்குப் புரிந்ததுபோலவும் இருந்தது; புரியாததுபோலவும் இருந்தது. ஆகவே, இரண்டு பக்கங்களிலும் தலையை ஆட்டிவைத்தான்.

சந்திரா மாமி, அதிகாலையில் எழுந்துவிடுவார். சில நேரங்களில் நிஷாந்தும் எழும்புவான். அறையில் ஒரே கால்களின் மணமாக இருக்கும். அவர் தயாரிக்கும் தேநீரை அவனும் குடிப்பான். சந்திரா மாமி, கட்டடத்தைச் சுற்றி உலாத்துவார். சில வேளை நிஷாந்தும் கூடப் போவான். ஒவ்வொரு மரத்தையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து அதன் பெயர்களை ஓக், எல்ம், ஆஷ்... என்று மாமி சொல்வார். 500 வகையான வண்ணத்துப் பூச்சிகள் அங்கே இருப்பதாக ஒருநாள் சொன்னார். அவற்றைக் கண்டால் சிறுபிள்ளைபோல குதூகலப்படுவார்.

பறவையைப் பார்த்தால், அவருக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும். நிஷாந், 'குருவி கத்துகிறது' என்று ஒருமுறை சொல்லிவிட்டான். முதல் தடவையாக அவருக்குக் கோபம் வந்தது. 'அப்படிச் சொல்லக் கூடாது' என்றுவிட்டு 'சிக்கட்டி* பாடுகிறது' என்றார். மரங்களுக்குள் மறைந்திருந்த கறுப்புத் தலை, வெள்ளை மார்பு, சாம்பல் செட்டைக் குருவிகளைக் காட்டினார். "எந்தக் குளிர் என்றாலும், இந்தக் குருவி வலசை* போகாது. பனிக்காலத்தில் இது தன் உடம்பு உஷ்ணத்தை வெகுவாகக் குறைத்துக்கொள்ளும்" என்றார்.

ஒருநாள் திடீரென்று ஏஜென்ட், "இன்றைக்குப் புறப்படலாம்" என்று சொன்னபோது, "எந்தப் பாதை?" என்று நிஷாந் கேட்டான். அவர் அதைக் கேட்டதாகவே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், அவசரப்படுத்தினார். தியாகராசன், நிஷாந்துக்கு ஏற்கெனவே எச்சரிக்கை செய்திருந்தான். 'பாதையைக் கேட்காமல் புறப்படாதே' என்று. தியாகராசன், பலமுறை ஏஜென்டை நம்பி ஏமாந்து திரும்பி வந்தவன். ஆறு பேர் கொண்ட குழுவை, பொறுப்பாளர் இரண்டு பாகிஸ்தானிகளிடம் ஒப்படைத்தார். மொத்தம் எட்டு பேர். நிஷாந் போகலாம் என்று தீர்மானித்ததற்கு முக்கியக் காரணம், அந்த எட்டுப் பேர்களில் ஒருவராக சந்திரா மாமியும் இருந்ததுதான். ஆனால், தவறான பாதை என்று தெரிந்த கணமே திரும்பிவிடுவது என்று மனதுக்குள் முடிவெடுத்தான்.

முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் நீண்டிருக்கும் இரண்டு லாடா ஜிகுலி* கார்களில் பயணம் தொடங்கியது. பாகிஸ்தானியரிடம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தான். அவர்கள் 'ஆம்' அல்லது 'இல்லை' என்று மட்டுமே பேசினார்கள். நான்கு மணி நேரம் பயணம் செய்த பிறகு, கார் எங்கு போகிறது என்பது ஓரளவுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. பெலாரஸ் போய் அங்கு இருந்து லிதுவேனியா எல்லையைக் கடந்து, போலந்துக்குள் நுழைந்து, ஜெர்மனிக்குச் செல்வது. அபாயகரமான பாதை. எல்லைக் காவலர்களிடம் பிடிபட்டால், விக்கட்டை அடித்து இறக்குவதுபோல தலையில் அடிப்பார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தான்.

கதையில் திகில்
பத்திக்கிச்சே...

காட்டுப் பக்கம் வந்ததும் எல்லோரையும் இறக்கிவிட்டார்கள். கையில் பென்சில் அளவு லைட் கொடுக்கப்பட்டது. ஒருத்தர் கையை ஒருத்தர் பிடித்துக்கொண்டு இருட்டில் செல்ல வேண்டும். நிஷாந்தின் தோல் ஆடையை மோகனும், மோகனுடைய கையைக் கடைசி ஆளாக மாமியும் பிடித்திருந்தார்கள். பாதை ஆபத்தானது. தூரத்தில் எல்லைக் கூடாரத்தினுள் தெரிந்த வெளிச்சத்தை அணுகும் முன் பிடித்த கையை விட்டுவிட்டுத் திரும்ப வேண்டும் என நிஷாந் தீர்மானித்தான்.

அகலமான ஒரு மரம் குறுக்கிட்டபோது, அவன் கையை விட்டுவிட்டு மரத்தின் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டான். மோகனுக்கும் மாமிக்கும் ஒன்றுமே தெரியாது. திசை தெரியாததால் அவசரமாக இருட்டில் சதுப்புநிலத்துக்குள் இறங்கிவிட்டார்கள். பென்சில் லைட்டில் கோடு போல சின்ன வெளிச்சம் கசிந்தது. நடக்க நடக்க தண்ணீர் முழங்கால் வரை ஏறிவிட்டது. சுற்றிவர சுற்றிவர, ஒரே மரங்கள். இருட்டில் இடித்த பின்னர்தான் அவை மரங்கள் என்றே தெரிந்தன. அலைந்தார்களே ஒழிய, எந்தப் பக்கம் நிலம் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

திடீரென்று மாமி, "இது வெப்ப மண்டல மரங்கள். நீர்ப்பறவைகளின் சத்தம் கேட்கிறது. எதிர்த்திசையில் போனால் நிலம் வந்துவிடும்" என்றார். அது உண்மைதான். எதிர்த்திசையில் நடந்தபோது நிலம் வந்தது. ஆனால், மாமியின் தொடையில் பெரிய மரக்கிளை ஒன்று குத்த, 'ஆ'வென்று சத்தம் போட்டபடி சரிந்தார். ரத்தம் பெருகி ஓடியபோது விடிந்துகொண்டு வந்தது.

உடைகள் நனைந்துவிட்டதால், ஓர் அடி எடுத்துவைப்பதுகூடச் சிரமமாக இருந்தது. மாமி, வேதனையில் துடித்தார். தொடையின் உள்ளே ஒரு மரத்துண்டு முறிந்துவிட்டது என்று நிஷாந் நினைத்தான். முதுகுப்பையில் கிடந்த கம்பளியை மடித்து, மாமியைப் படுக்கவைத்து இருவருமாகத் தூக்கிக்கொண்டு சிறிது தூரம் நடப்பதும், கொஞ்ச நேரம் ஆறுவதுமாக அலைந்தார்கள். காலை, வேகமாக மதியம் நோக்கி நகர்ந்தது.

மயங்குவதும் விழிப்பதுமாகக்கிடந்த மாமி ஒருகட்டத்தில், "தம்பிகளே... என்னைவிட்டுப் போய்விடுங்கள். நான் தப்பிவந்து என்ன பிரயோசனம்? கியேவ் மாநகர மேயர் எனக்கு நகரத் திறப்பைத் தரப்போகிறாரா?" என்றார்.

"உங்களை இப்படியே விட்டுப் போவதற்கா இத்தனை பாடுபட்டுத் தூக்கி வந்தோம்?" என்று மறுத்தான் நிஷாந்.

தலையைக் கொத்துவதுபோல ஒரு பறவை அவனைத் தாண்டியபோது, பிரதான ரோடு வந்துவிட்டது. வீதியிலே சும்மா போன காரை மறித்து 'கியேவுக்குப் போக வேண்டும்' என்று, அரைகுறை ரஷ்ய மொழியில் நிஷாந் சொன்னான். 100 டாலர் கூலிக்கு ஏற்றிப்போகச் சம்மதித்தான். வழி நெடுக மாமி வலியில் துடித்தபடி இருந்தார். வீடு வந்ததும் ஏஜென்ட் கேள்விகேட்காமல் 100 டாலர் காசைக் கொடுத்து, சாரதியை அனுப்பிவைத்தார். தங்களைத் தவறவிட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் எல்லையைத் தாண்டிய விவரத்தை நிஷாந் சொன்னபோது, பாகிஸ்தானிகளை ஏஜென்ட் அன்று முழுக்கத் திட்டித் தீர்த்தார்.

ஐந்தாம் நாள் இரவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, கதவு தட்டப்பட்டது. 'போலீஸாக இருக்குமோ?!' என்ற பயத்தில் கதவுத் துளை வழியாகப் பார்த்தபோது, ஓர் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது!

- கடவுள் கதைப்பார்...

* சிக்கட்டி - பறவை

* வலசை - பனிக்காலம் தொடங்கும்போது வடக்கில் இருந்து தெற்கு, கோடையில் தெற்கில் இருந்து வடக்கு நோக்கி பறவைகள் இடமாற்றம் செய்வதே 'வலசை'.

* லாடா ஜிகுலி - கார்களில் ஒரு வகை

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 5

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

உள்ளத்தை அள்ளித்தா

எல்லை தாண்டிவிட்டார்கள் என்று நினைத்திருந்த ஐந்து பேரும் நின்றார்கள். இரண்டு பாகிஸ்தானிகளும் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. முகம் கறுத்துச் சோர்ந்து மெலிந்துபோய் இருந்தார்கள். சட்டைகள் கிழிந்து, தலை கலைந்து பார்க்க பிச்சைக் காரர்களின் தோற்றம். முகத்தில் ரத்தம் வழிந்த அடையாளம் காய்ந்துகிடந்தது. எல்லையில் அவர்களை அடித்ததும் அல்லாமல், காசைப் பறித்துக்கொண்டு, இரண்டு நாட்கள் கல் தூக்கும் வேலை கொடுத்து கூலிக்காரர்கள்போல நடத்தியிருக்கிறார்கள். இதைக் கேட்டபோது, நிஷாந் மனதுக்குள் தன்னை மெச்சிக்கொண்டான்.

மாமியின் நிலைமை மோசமாக இருந்ததால், அவரை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து சிகிச்சை நடந்தது. அவருடைய தொடையில் இருந்து பெரிய துண்டை வெட்டி எடுத்து அறுவைச் சிகிச்சை செய்து சில நாட்களில் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். அவர் காயத்தில் நுழைந்த டியூபில் தொங்கிய சின்ன பிளாஸ்டிக் குடுவையில் ரத்தம் ஊறியது. ஒவ்வொரு நாளும் காயத்துக்கு மருந்து வைத்துக் கட்டு போடும்போது, குடுவையில் எத்தனை மி.லி ரத்தம் சேர்ந்திருந்தது என்பதை அளந்து, ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தில் குறித்துவைக்க வேண்டும். திங்கள் 18 மி.லி, செவ்வாய் 24 மி.லி, புதன் 19 மி.லி என வரிசையாக எழுதி, வார முடிவில் மருத்துவரிடம் காட்டினால்தான், வேறு மருந்து கொடுப்பார். அந்த வேலையை கிரமமாக நிஷாந் செய்தான்.

ஒருநாள் கன்னங்கரிய நிறத்தில் வடிந்த ரத்தத்தை அளந்தபோது, மாமி குலுங்கிக் குலுங்கி அழத் தொடங்கினார். "ஆர் பெற்ற பிள்ளையோ? எனக்காக ஏன் இந்தப் பாடு படுகிறாய். என்னை விடு தம்பி. நான் இப்படியே செத்துப்போறேன்" என்றார். "ஏன் மாமி இப்படிச் சொல்லுறியள்.

உங்களை அப்படி விட்டுவிடுவோமா?" என்றான். "தம்பி, பழைய பாடல் ஒன்று இருக்கு. உன்னுடைய அம்மா, என்னுடைய அம்மா யார், உன்னுடைய அப்பா, என்னுடைய அப்பா யார், உனக்கும் எனக்கும் என்ன சொந்தம்?... இப்படித் தொடங்கும். எங்கேயோ பிறந்த நீயும், வேறு எங்கேயோ பிறந்த நானும் இங்கே உக்ரைனில், திரைஷினா எனும் குட்டி நகரில் எப்படிச் சந்திக்க முடிந்தது? நீ ஏன் எனக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்? நான் எப்படி இதை உனக்குத் திருப்பித் தருவேன்!" - அவர் மறுபடியும் விக்கி விக்கி அழுதார். "மாமி இது என்ன, எவ்வளவு தைரியசாலி நீங்கள்? 'ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்நாளின் கடைசி நாள்போல வாழ வேண்டும்' என்று சொல்வீர்களே" என்றான். "விரைவில் ஒருநாள் அது உண்மையாகப்போகிறது" என்றார் அவர்.

மாமியின் தொடை மறுபடியும் அழுகிவிட்டது என்று, மீதியை வெட்டி எடுத்துக் கட்டுபோட்டார்கள். அப்படியும் மாமி நொண்டியபடி காலையில் எழுந்து தேநீர் தயாரிப்பார். ஒருநாள் அவர் எழும்பவில்லை. "என்ன மாமி?" என்று கேட்டபோது, "இன்றைக்கு பிளாஸ்டிக் பாய் வென்றுவிட்டது" என்றார். நிலைமை வரவர மோசமாகியது. மருத்துவர்களால் என்ன வியாதி என்றே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உக்ரைனில் கிறிஸ்மஸ், ஜனவரி ஏழாம் தேதிதான் வரும். ஒன்பதாவது மாடியில் வசித்த வீட்டுக்கார அம்மா, அவர்கள் முறைப்படி தயாரித்த 12 விதமான உணவு வகைகளை அனுப்பியிருந்தார். ஏசுவின் 12 சீடர்களுக்கும் 12 வகை உணவு என்பது கணக்கு. விசேடமான அந்த உணவை மாமி விரும்பிச் சாப்பிட்டார். அன்று அதி மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டார்.

அதன் பிறகு நடந்ததை ஒருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒருநாள் மாமி நடு இரவில் வலியில் சத்தம் போட்டதை ஏஜென்ட்டால் தாங்க முடியவில்லை. அவர், "ஏசு கிறிஸ்து சிலுவையில் தொங்கியபடி செத்துப்போனார். நீங்கள் பாயில்தானே படுத்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை? ஏன் இப்படிக் கத்தி எல்லாருடைய தூக்கத்தையும் கெடுக்கிறீர்கள்?" என்றார். மாமியின் கண்ணத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது. அன்றில் இருந்து அவருக்கு தண்ணீர், உணவு ஒன்றுமே தொண்டைக்குள் இறங்கவில்லை. மரக்கட்டைபோல ஒரே இடத்தில் கிடந்தார். உடம்பில் எதிர்பாராத இடங்களில் எல்லாம் எலும்புகள் வெளியே தள்ளின. அறிவு மங்கிக்கொண்டு வந்தது. பாரீஸில் இருக்கும் மகள் பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பினார். ஒருவர் மாறி ஒருவர் பக்கத்தில் நின்று மாமியைக் கவனித்தார்கள். அவருடைய முழு உலகமும் சுருங்கிப்போய் சுவாசச் சத்தமாக எஞ்சிக்கிடந்தது. "மாமி மாமி..." என்று நிஷாந் அடிக்கடி அழைத்தான். கண்கள் மூடியபடியே கிடந்தன.

ஒருநாள் காலை, கோடுபோட்ட சூரியக் கிரணங்கள் உள்ளே விழுந்தன. மரங்கள் சிலிர்த்துக் குருத்துவிடத் தொடங்கின. சில குருவிகள் கத்தின. சந்திரா மாமிக்கு இந்தக் காட்சி எவ்வளவு பிடிக்கும் என்று நிஷாந்துக்குத் தெரியும். "மாமி... குருவி கத்துது, கேட்கிறதா?" என்றான். "குருவி இல்லை; லூன் நீர்ப்பறவை. வலசை முடிந்து திரும்பிவிட்டது. இதுதான் நாள்" என்று அவர் வாய் திறந்து பேசியது துல்லியமாகக் கேட்டது. கண்களை மட்டும் திறக்கவே இல்லை. சில நிமிடங்களில் இறந்துபோனார். அவருடைய கடைசி வார்த்தைகள் 'இதுதான் நாள்' என்பது எதைக் குறித்தது என்று நிஷாந்துக்குத் தெரியவில்லை.

அன்று அம்மாவை நினைக்கும் நாள். நிஷாந் புறப்பட்டு இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகியும், அவன் இன்னமும் உக்ரைனிலேயே தங்கியிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னர் புறப்பட்ட தங்கை, கனடா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். அம்மாவின் கடிதம் வந்தால், இரண்டு வரிகளைப் படித்துவிட்டு மூடி வைத்துவிடுவான். மறுபடியும் இரண்டு வரிகள். கடிதம் இப்படிப்போகும். 'நேற்று ரஷ்யா பற்றி வகுப்பில் பாடம் எடுத்தேன். அப்போது உன்னை நினைத்தேன். நீ அங்கே இருப்பது வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாது. நீயும் நானும் ஒன்பது மாதங்கள் ஓர் உடம்பைப் பங்கிட்டுக் கொண்டோம் என்பதை நினைத்துப்பார்ப்பேன். கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும்.

நேற்று உனக்குப் பிடித்த நெத்திலி குழம்பு வைத்தேன். ஆனால், என்னால் ஒரு வாய்கூட உண்ண முடியவில்லை.’

அம்மாவின் முகத்தை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றான். ஒரு மூலையில் விளக்கின் அடியில் அமர்ந்திருந்து கம்பளி பின்னும் அம்மா. தையலை எண்ணி எண்ணி பின்னுவாள். எண்ணிக்கை பிழைத்தால், மறுபடியும் அவிழ்ப்பாள்; பின்னர் மீண்டும் பின்னுவாள். அந்தக் காட்சி, தனிமையில் இருந்து எண்ணுவதும் பின்னர் அவிழ்ப்பதும் அவனை என்னவோ செய்யும்.

ஒருவிதத் தயக்கமும் இல்லாமல் அம்மா காணியை விற்று ஏஜென்ட்டுக்குப் பணம் கொடுத்தார். ஏஜென்ட் சொன்னதைக் கேட்டபோது சுலபமாகத்தான் பட்டது. முதலில் ரஷ்யா போய், அங்கே இருந்து உக்ரைனுக்குப் போவதில் ஒரு பிரச்சனையும் கிடையாது. அடுத்து ஓர் எல்லை தாண்டினால், போலந்து. இன்னோர் எல்லை கடந்தால், ஜெர்மனி. அங்கே இருந்த சொந்தக்காரர்கள் அவனைப் பார்த்துக்கொள்வதாக அம்மாவுக்கு உறுதியளித்திருந்தார்கள்.

ஜம்பர் அவர்களை தோட்டு ரவிக்கு விற்றுப்போட்டு போய்விட்டார். காதுகளில் எப்போதுமே தோடு அணிந்திருப்பதால் அவருக்கு இந்தப் பெயர். தோட்டு ரவி அனுப்பி, நிஷாந் மூன்றாவது தடவையும் போலந்து எல்லையில் பிடிபட்டுவிட்டான். தலைமயிர் உறைந்துவிட்டதால், சீவும்போது சத்தமிடும். குளிர் தாங்க முடியாமல் பழைய பேப்பரை உடலுக்கும் உடைக்கும் இடையில் அடைத்திருந்தான். அதிகாரிகள் 'தவாய், தவாய்' என விரட்டினார்கள். உடைகளைக் களைந்து அவனைச் சோதித்தபோது பேப்பர் பேப்பராக வந்ததைப் பார்த்து காவலர்கள் அடக்க முடியாமல் சிரித்தார்கள். அடித்த அடியில் அவனுடைய முதுகுத்தோல் பிய்ந்துவிட்டது. அந்த வலியை இப்போது நினைத்தாலும் அவன் உடல் நடுங்கும். மாறி மாறி விற்கப்பட்டபோதுதான் அவர்கள் வெறும் சரக்கு என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. தோட்டு ரவியை உருக்கினால் இரண்டு பேர் செய்யலாம். கழுத்திலே வெட்டுக் காயம். தமிழ்ப் படங்களில் வருவதுபோல கன்னத்தில் ஒரு மரு. கையிலே எப்போதும் ஒரு பயணப் பெட்டி வைத்திருப்பார். ஆனால், அவர் அதைத் திறந்ததை யாரும் கண்டது கிடையாது. இதுவரை 200 பேரை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பியதாகச் சொன்னார். சில நேரங்களில் புத்திசாலி போலவும் தென்பட்டார். 'கார் முன் கண்ணாடியில் பின்னுக்கு வரும் வாகனங்கள் தெரிவதுபோல, பின்னுக்கு வருவதை நான் முன்னாலேயே உணர்ந்துவிடுவேன். அதுதான் என் வெற்றிக்குக் காரணம்' என்பார்.

தோட்டு ரவியுடன் வந்தவர்கள் நான்கு பேர். ஈஸ்வரி, அவளுடைய குழந்தை லைலா, செல்லத்தம்பி, அடுத்தது அலெக்ஸ். இவர்கள் வந்த பின்னர் 807-ம் வீட்டில் இருந்தவர்களின் சராசரி புத்திக்கூர்மை எண் பாதியாகக் குறைந்தது. செல்லத்தம்பியைப் பார்த்தவுடன் இயக்கத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்டவன் என்பது தெரிந்துவிடும். தோள்களை அசைத்து அசைத்து சாய்ந்துதான் நடப்பான். அவனைப்போல இன்னொருத்தனை இந்த உலகில் கண்டுபிடிக்க முடியாது. முழு வாயைத் திறந்து, அடுத்த ஊரில் இருக்கும் ஒருவருடன் பேசுவதுபோல பேசுவான். முதல் பார்வைக்கு மூடன்போல தோற்றம் அளிப்பான். ஆனால், அவனுடைய மூளை சூட்சுமமாக வேலை செய்யும். உக்ரைன் நாட்டுக்கு வந்தவுடன் அதிகாரி அவனுடைய வயதைக் கேட்டிருக்கிறார். 'இன்றைக்கே சொல்ல வேண்டுமா?' என்றானாம். அந்தக் கதை, உக்ரைன் அகதிகளிடம் பரவிவிட்டது.

இரண்டாவது நாள், 100 மீட்டர் டெலிபோன் வொயரை வெட்டி, விற்று காசாக்கிவிட்டான். அவனுக்கு ரஷ்ய மொழியில் ஒரு வார்த்தையும் தெரியாது. எப்படிச் செய்தான் என்பதுதான் மர்மம். ஒருமுறை கிழவி அணிந்திருந்த காது கேட்கும் மெஷினைத் திருடி வந்ததும் அல்லாமல், அதை யாரிடம் விற்கலாம் என ஆலோசனை கேட்டான். இன்னொரு நாள் எப்படியோ ஒரு முயலைப் பிடித்து வந்து கறியாக்கினான். உக்ரைனில் பனிக்காலத்தில் முயல் வெள்ளையாக இருக்கும், கோடை காலத்தில் பழுப்பு நிறமாக மாறிவிடும். அது வெள்ளைவெளேர் என இருந்தது. 'எப்படிப் பிடித்தாய்?' என்று கேட்டால் சொல்கிறான்... "முயலை ஓடி வெல்ல முடியாது. முயல் பிடிப்பதற்கு முயல்போல யோசிக்க வேண்டும். அது எங்கே ஓடப்போகிறது என்று தெரிந்து முன்கூட்டியே அங்கே போய் நிற்க வேண்டும்."

நிஷாந்தைத் திரும்பியும் பார்க்க மறுத்தான் தோட்டு ரவி. மேலும், மேலும் பணம் கேட்டான். வேறு வழியின்றி தங்கையிடம் கெஞ்ச வேண்டி நேர்ந்தது. எத்தனை கேவலம். அவள் 1,400 டாலர் தோட்டு ரவிக்கு அனுப்பினாள். அதன் பிறகு நடந்ததுதான் ரமேஷ் சம்பவம். ஒரு காலத்தில் அகதிகளாக வந்து உக்ரைனில் தங்கியிருந்த அத்தனை தமிழர்களும், அந்தச் சங்கதியை அறிவார்கள். அவ்வளவு பிரபலம். தோட்டு ரவி புத்தம் புதிய பாஸ்போர்ட் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து நிஷாந்திடம் தந்தான். கள்ள பாஸ்போர்ட் இல்லை. மெய்யான இலங்கை பாஸ்போர்ட்தான். நிறைய விசாக்கள் குத்தப்பட்டு கவர்ச்சியாக இருந்தது. நிஷாந் படத்தை மாற்றி அதில் ஓட்டினார்கள். இப்போது அவனுடைய பெயர் ரமேஷ் சிவப்பிரகாசம். அவன் வயது 19. இன்னும் அந்தக் கடவுச்சீட்டில் உள்ள விவரங்களைப் பாடம் ஆக்கினான். ஏனென்றால், அவன் அந்தப் பாஸ்போர்ட்டில்தான் பயணம் செய்வான். நான்கு ரஷ்யாக்காரர்கள் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போலந்துக்குப் போவார்கள். "சரியாக 11 மணிக்கு வருவார்கள், தயாராக இரு" என்று தோட்டு ரவி சொல்லிவிட்டு வெளியே போய்விட்டான்.

நிஷாந் காலையில் எழுந்து குளித்து உடையணிந்து தயாராகினான். சின்ன ஒரு முதுகுப்பை மட்டுமே கொண்டுபோகலாம். காலை 10 மணிக்கு ரஷ்யாக்காரர்கள் அவசரமாக வந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே வந்துவிட்டார்கள். நிஷாந் அப்போது பாத்ரூமில் இருந்தான். அதே வீட்டில் இன்னொரு ரமேஷ்டீம் இருந்தான். அவனும் அகதிதான், முழுப்பெயர் ரமேஷ் கருணாகரன். ரஷ்யாக்காரர்கள் வந்து கூப்பிட்டதும், அவன் தன் கைப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவர்களுடன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். நிஷாந் பாத்ரூமில் இருந்து வெளியே வந்தபோது மற்றவர்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவனால் நம்ப முடியவில்லை. இப்படியும் ஒருவன் திட்டமிட்டு ஏமாற்றுவானா? தோட்டு ரவிக்கு இது தெரியாது. ரஷ்யர்களுக்கும் இதில் கூட்டு இல்லை. அவர்கள் வந்து 'ரமேஷ்' என்று கூப்பிட்டபோது, இவன் அவர்களுடன் போய்விட்டான்.

நிஷாந் வெட்கத்திலும் அவமானத்திலும் விரக்தியிலும் இரண்டு நாட்கள் வெளியே வரவில்லை. குப்புறப் படுத்தபடியே கிடந்தான். தோட்டு ரவி வந்து விஷயத்தை அறிந்தபோது அவனைத்தான்

திட்டினான். ஆனால், இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவர்களுக்கு வந்த தகவலைக் கேட்டு, முதலில் இடிந்துபோனது தோட்டு ரவிதான். அந்த நான்கு ரஷ்யாக்காரர்களும் போதைப்பொருள் கடத்தும் கும்பலைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட எல்லையிலே போதைப்பொருளை வேலிக்கு மேலாக எறிவார்கள். போலந்து பக்கம் இருக்கும் கும்பல் அதை எடுக்கும். ஆனால், இந்த முறையில் பல சமயம் பொருள் தொலைந்துபோயிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த முறை நேரே கொண்டுபோய் கொடுப்பதற்கு ஓர் ஆள் தேவைப்பட்டான். பிடிபட்டபோது முழுப் பழியையும் பையன் மேலேயே சுமத்தினார்கள். அவனால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. மொழியும் தெரியாது. அவனுக்கு ஆறு வருடங்கள் கடுழியத் தண்டனை கிடைத்தது. கடுழியம் என்றால், போலந்தில் மிகக் கொடுமையாக இருக்கும். இருட்டிலேதான் ஆளை வைத்திருப்பார்கள். ஆனால், வருடக் கணக்கை எண்ணும்போது பகல் ஒரு நாள், இரவு ஒரு நாள் என எண்ணுவார்கள். மூன்று வருடங்களிலேயே தண்டனை முடிந்துவிடும். "உன்னை ஏமாற்றினான் அல்லவா? அவன் அனுபவிக்கட்டும்" என்றான் தோட்டு ரவி.

மூன்று மாதங்கள் கழித்து நிஷாந்துக்கு ஒரு கடிதம் ரமேஷிடம் இருந்து வந்தது. போலந்து சிறையில் இருந்து எழுதியிருந்தான். நான்கே நான்கு வரிகள்தான். இருட்டிலே வைத்து எழுதியிருந்ததால் வசனம் எங்கோ ஆரம்பித்து எங்கோ முடிந்தது. சில வார்த்தைகள் இன்னொன்றுடன் கலந்திருந்தன. 'என்னை மன்னித்துவிடு. நான் திட்டமிட்டு இந்தத் துரோகத்தைச் செய்ததற்கு, இப்போது உத்தரிக்கிறேன்*. நீ மிக நல்லவன். உனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய வலியை நான் அனுபவிப்பது, உண்மையில் எனக்கு மகிழ்ச்சியாகக்கூட இருக்கிறது!' இதைப் படித்தபோது அவனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது. அவன் அனுபவிக்க வேண்டியதை, இன்னொருவன் அனுபவிக்கிறான். வேறு துக்கங்கள் வந்து அவனை அடித்துப்போனதில், அந்தச் சம்பவத்தை மறந்துவிட்டான்.

உக்ரைன் சினிமா கொட்டகையில் அவன் பார்த்த முதல் தமிழ்ப் படம், 'பூவே பூசுகூடவா.' பத்மினியும் நதியாவும் வாயைத் திறந்தபோது ரஷ்ய மொழி வெளியே வந்தது வேடிக்கையாக

அடுத்த வாரம் ஒரு வித்தியாச கேரக்டர் எனட்ரிடோய்!

இருந்தது. ரஷ்யாவில் படத்துக்குக் கிடைத்த வரவேற்பை நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது. ரஷ்யப் பெண்கள், தமிழ்ப் படங்களைப் பார்த்து அழுது அழுது கண் சிவந்தார்கள். யாராவது புதிதாக வரும் அகதிகள், தமிழ்ப் பட கேசட்டுகள் கொண்டு வருவது உண்டு. கார்த்திக்கும் ரம்பாவும் நடத்த 'உள்ளத்தை அள்ளித்தா' பட கேசட் அப்படிக்கிடைத்ததுதான். இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் தினமும் போட்டு பார்ப்பார்கள். அதிலே பிரதானமான அம்சம், அப்போது மிகப் பிரபலமான 'அழகிய லைலா...' பாட்டுதான். கட்டைப் பாவாடை அணிந்து ரம்பா ஆட, கீழே இருந்து காற்று வீசி பாவாடையை மேலே தூக்கும். தொடையில் எதையும் மிச்சம் வைக்காமல் காட்டிக்கொண்டு ரம்பா ஆடும் ஆட்டம் அது.

ஈஸ்வரி ஒல்லியான பெண் ஆனாலும் கவர்ச்சியானவள். மெல்லிய மீசை உண்டு. அவளும் மகளும் பிரான்ஸிலே உள்ள அவளின் கணவரிடம் போவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால், உக்ரைனில் வந்து தங்கிய சில மாதங்களிலேயே அவளுக்கு பிரான்ஸ் போகவேண்டும் என்ற ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. காலையிலே தலை முழுகிவிட்டு, ஆடை பின்னால் இழுபட நடக்கும் ராஜகுமாரிபோல, தலையை இங்கேயும் அங்கேயும் ஆட்டி முடியைக் காயவைப்பாள். அவர்களுடன் கொழும்பில் இருந்து பயணம் செய்த அலெக்ஸைப் பார்த்தால், அகதி என்றே சொல்ல முடியாது. முடி வளர்த்து நுனியில் ரப்பர் மாட்டியிருப்பான். மற்றவர்களைப்போல் மொல்டோவா சிகரெட் பிடிக்காமல், விலை உயர்ந்த மார்ல்ப்ரோதான் பிடிப்பான். இன்னொருவர் ஒட்டுக்கேட்க முடியாத குரலில் இருவரும் பேசுவார்கள். இவள் குனிந்தபடி பேச, அவன் தலையை ஆட்டுவான். அவன் ஏதாவது பகிடி சொன்னால், ஈஸ்வரி விழுந்து விழுந்து பெரிதாகச் சிரிப்பாள். யாராவது பாதியிலே வந்தால், ஒரு கையால் பிடித்துத் தள்ளியதுபோல முகத்தைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொள்வாள். அவளுடைய நாலு வயது மகள் லைலாவுக்கு

'அழகிய லைலா...' பாடலுக்கு டான்ஸ் ஆடக் கற்றுக்கொடுத்திருந்தாள் ஈஸ்வரி. அந்தக் குழந்தையும் ரம்பாவைப் போலவே இடுப்பை வளைத்தும், கண்களைச் சுழற்றியும், காலை எறிந்தும் நன்றாக ஆடும். ஒன்றிரண்டு இடத்தில் ரம்பாவே அவளிடம் கற்கும்படி இருக்கும்.

ஒருநாள் மாலை அலெக்ஸ் சோபாவைக் கையால் துடைத்துவிட, ஈஸ்வரி அதில் உட்கார்ந்தாள். சோபாவில் போதிய இடம் இருந்தாலும், அலெக்ஸ் பக்கத்தில் நெருக்கமாக இருந்தான். லைலா கட்டை பாவாடையில் ரம்பா போலவே உடையணிந்து ரெடியாக நின்றாள். அந்த நேரம் பார்த்து டெலிபோன் அடித்தது. நான்கு பேர் அதை நோக்கி ஓடினார்கள். டெலிபோன், பாத்ரூமில்தான் இருக்கும். ஈஸ்வரியின் கணவர் சமயம் தெரியாமல், பிரான்ஸில் இருந்து அழைத்தார். நிஷாந் பாத்ரூமில் இருந்து வொயரை இழுத்து இழுத்து வந்து டெலிபோனை ஈஸ்வரியிடம் தந்தான். இவள் சைகையாலேயே 'வேண்டாம் வேண்டாம்' எனக் கை ஆட்டினாள். ஈஸ்வரி டேப்ரிக்கார்டரை அழுத்த, குழந்தை ஆடத் தொடங்கியது. அலெக்ஸ் தரையில் படுத்திருந்து காற்றாடி ஒன்றைச் சரித்துவைத்து, காற்று மேலே எழும்பும்படி செய்தான். குழந்தையின் பாவாடை அப்படியே மேலே கிளம்ப எல்லோரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள். ஈஸ்வரியின் கண்கள் பூரித்தன. அலெக்ஸும் அவளும் ஒரு கணம் காமம் சொட்டும் பார்வையைப் பரிமாறிக்கொண்டார்கள்.

"உனக்கு வெட்கம் இல்லையா? உன் கணவர் காத்திருக்கிறார். நீ குழந்தையை ஆடவிட்டு லீலை செய்கிறாய்" என்றான் நிஷாந். "நீ யாரடா?" என்று அலெக்ஸ் எழும்பினான். நிஷாந் அடித்த அடியில் அலெக்ஸ் விழுந்து, மேசை முனை கன்னத்தில் குத்தி ரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க செல்லத்தம்பி ஒரே தூக்கில் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினான். அவனுடைய ஓட்டத்தைப் பார்த்தவர்கள் அது ஒரு வெள்ளை முயலின் ஓட்டத்துக்குச் சமமானது என்றார்கள். அலெக்ஸுக்கு கன்னத்தில் நான்கு தையல்கள் போட்டதாகத் தகவல் வந்தது.

அன்று நிஷாந் வெளியில் சென்றுவிட்டு அறைக்குத் திரும்பினான். கதவைத் தட்டியபோது யாரும் திறக்கவில்லை. அழைப்பு மணியை அடித்தும் பிரயோசனம் இல்லை. கதவை கைகளாலும் கால்களாலும் உதைத்தான். உள்ளே ஒரு சத்தமும் இல்லை. அவன் வேண்டும் என்றே திறக்காமல் இருக்கிறான். கதவு திறந்து ஒரு கணம் தோட்டு ரவியின் முகம் வெளியே நீட்டியது. நிஷாந் பேசத் தொடங்கினான். அடுத்த கணம் முகத்தைக் காணவில்லை. சாத்திய கதவுதான் முன்னால் நின்றது. மறுபடியும் கதவை அடித்தான். அது திறக்கவே இல்லை. "என்னுடைய காசைத் தா. அல்லது என்னை என் நாட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பு" - அழுவதுபோன்ற குரலில் நிஷாந் கத்தினான். அந்தத் தமிழ் வார்த்தைகள் காற்றிலே ஒவ்வொன்றாகப் பிரிந்து பரவின. உக்ரைன் நாட்டிலே அந்த வார்த்தைகளைப் புரியக்கூடிய எவரும் சுற்று வட்டாரத்தில் இல்லை.

அலெக்ஸை அடித்தது தோட்டு ரவிக்குப் பிடிக்கவில்லை. உக்ரைன் நகரில் நிஷாந் நடுத்தெருவில் நின்றான். அடுத்து என்ன செய்வது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை!

- கடவுள் கதைப்பார்

* உத்தரிக்கிறேன் - கஷ்டம் அனுபவிக்கிறேன்

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 6
தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

தங்கப்பல்

எந்தத் திசையில் போவது என்று தீர்மானிக்காமல் நிஷாந் நடந்தான். ரயில் பாதை ஒன்று குறுக்கிட்டது. செஸ்நட் மரங்கள் மென்சிவப்பு மலர்களால் நிறைந்துகிடந்தன. பூங்காவுக்குள் நுழைந்துபோல அமைதியான ஒரு சூழ்நிலை. அப்படியே அந்த இடத்தில் உயிரைவிட்டால் என்னவென்று அவனுக்குத் தோன்றியது. ஒவ்வொரு நாள் காலையும் எழுந்து தோட்டு ரவியிடம் மன்றாடும் தேவை இருக்காது. குப்பிளான் போன்ற ஒரு சின்னக் கிராமத்தில் பிறந்த அவன் இங்கே 15 துண்டுகளாகப் பிரிந்துபோன சோவியத் யூனியனின், உக்ரைன் நாட்டில் உயிரைவிடுவது எவ்வளவு சிறப்பானது. ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கையின் நினைவுகளும் அதிவேகமாகச் சுழன்றபோது, சட்டென 'லாரா' மீது நிலைகொண்டன நினைவுகள்.

லாரா என்ற பெயர் எவ்வளவு நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் ஒருகாலத்தில் அவனுக்குத் தந்தது. ஒன்பதாவது மாடியில் வசித்த வீட்டுக்கார அம்மாவைப் பார்க்க வருவாள். அங்கே லாராவை அடிக்கடி சந்தித்தான். அவனைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களும் அவளுக்கு ஆச்சர்யம் தான். தான் ஓர் அகதி என்று அவளுக்குச் சொன்னான். அவளுக்கு அது புரியவில்லை. விடை தெரியாத கடினமான மனக் கணிதம்போல திருப்பித் திருப்பி என்னவென்று கேட்டான். கடைசியில் ரஷ்ய-ஆங்கில அகராதியில் பொருளைப் பார்த்துவிட்டுச் சிரிசிரியென்று சிரித்தான். இதிலே சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று அவனுக்குக் கோபமாக வந்தது. 'பெற்றோர் இல்லாதவன் அனாதை. நாடு இல்லாதவன் அகதி. இதுகூடத் தெரியவில்லையா?' என்றான். அவள் 'என்னை மன்னித்துவிடு' என்று ஒரு முத்தம் தந்தாள். அதுவே அவள் கொடுத்த முதல் முத்தம்!

அவள் விளையாட்டுக்காரி. எதற்கும் அவசரம். பொறுமை கிடையாது. ஆகச் சிறிய காலத்தில் மலர்ந்து, ஆகச் சிறிய காரணத்துக்காக முறிந்தது அவர்கள் காதல். அவன் ஜெர்மனி போய் அங்கேயிருந்து அவளைக் கூப்பிடுவதாக ஏற்பாடு. அதை ரமேஷ் கெடுத்துவிட்டான். பயணத் திட்டம் சரிவராதது அவளுக்குக் கோபம். அவள் சொன்னாள், 'நீ என்னைக் காதலிக்கவில்லை. என்னை ஒரு மனைவியாகத் தயார் பண்ணுகிறாய்.' இப்போது அவள் பழைய காதலனிடம் போய்விட்டதாகச் சொல்கிறார்கள்.

இடி மேல் இடியாக, 'இனி 807-ம் நம்பர் வீட்டில் உனக்கு இடம் இல்லை' என்று தோட்டு ரவி சொல்லிவிட்டான். அவனுடைய தங்கை 1,400 டாலர்கள் சேமித்து அனுப்புவதற்கு, எத்தனை பாடுபட்டிருப்பாள். தோட்டு ரவி எத்தனை இரக்கம் இல்லாமல் அவனை நடத்துகிறான்?

அந்த ரயில்பாதையில் நாளுக்கு மூன்று ரயில்கள் போகும். 12 மணி ரயிலுக்காகக் காத்திருந்தான். அது ஏப்ரல் மாதத்தின் ஆரம்பம். பறவைகளின் காலை ஓசைகள், ஆகாயத்தை நிறைத்தன. முகிலுக்குள் மறைந்த சூரியன், குறைந்த ஒளியை பூமிக்குத் தந்துகொண்டிருந்தான். உச்சிக்கு வர இன்னும் மூன்று மணி நேரம் எடுக்கும். அவனுடைய கிராமத்தில் இப்போது என்ன நேரம் என மனதுக்குள் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தான். அம்மா மதியச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு முதல் பாடம் எடுத்துக்கொண்டிருப்பார். ஐரோப்பாவைப் பற்றி படிப்பிக்கும்போது மத்திம சக்கரப் பூமி என்பார். ஊசி இலைக்காடு, உதிர் இலைக்காடு என்றெல்லாம் சொல்லித் தருவார். அவனுக்கு ஒன்றுமே புரிந்தது இல்லை. உக்ரைனில் ஊசி இலைக்காடுகளைப் பார்த்தபோது, அம்மாவை நினைத்தான். அம்மா அன்று பாடத்தை முடிக்கும்போது, அவன் இறந்துபோயிருப்பான். அதை யார் அவருக்கு அறிவிப்பார்கள்? ஒருவேளை அறிவிக்காமலே புதைத்துவிடுவார்களா? அவனுடைய தங்கை கனடாவில் இருந்து சடலத்தைப் பார்க்க வருவாளா? விமான டிக்கெட்டுக்கு எவ்வளவு பணம் தேவை? 20,000 கோப்பைகள் கழுவவேண்டி வருமோ?

அப்போதுதான் பார்த்தான். சற்று தள்ளி இன்னொரு மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் வந்ததை அவன் பார்க்கவில்லை. இந்தக் கால நிலையிலும் பழைய ஓவர்கோட் ஒன்றை அவர் அணிந்திருந்தது வியப்பாக இருந்தது. 50-55 வயது மதிக்கலாம். அழுக்கான தாடி. அதிலே பல நாள் உணவு ஒட்டிக்கொண்டு இருந்தது. இதற்கு முன்பு போலீஸிலோ, ராணுவத்திலோ இருந்திருக்கலாம். அத்தனை கட்டுக்கோப்பான உடல்வாகு. அவனைக் கவனிக்காமல் மற்ற பக்கம் பார்த்துக்கொண்டு, பேப்பரில் சுற்றி வந்த ஏதோ உணவைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அது 'கர்க் கர்க்' என சத்தம் எழுப்பியது. முறுக்கு சாப்பிடும் சத்தம். ஒருவித மோசமான மணமும் அதில் இருந்து எழுந்தது. உக்ரைன் உணவு வகையில் சத்தம் எழுப்பும் உணவு இருப்பது அவனுக்கு தெரியாது. எரிச்சலோடு அவரைப் பார்த்தான். இத்தனை இடம் இருக்க மனிதருக்கு அமர வேறு இடமா கிடைக்கவில்லை?

இங்கே மத்தண்ணி மாதிரி ரஷ்யால வோட்கா தண்ணி!

இவன் மனதில் நினைத்ததைச் சட்டென்று புரிந்துகொண்டவர்போல அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். சாப்பிடுவதை நிறுத்தாமல் வாயை ஆட்டிக்கொண்டே "தற்கொலையா?" என்றார். இவன் "ஓம்" என்றான். மறுபடியும் "காதலா?" என்றார். அதற்கும் "ஓம்" என்றான். அது பாதிக்காரணம்தான். பின்னர் அவர் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. பேப்பரில் இருந்த உணவு முழுவதையும் ஒரே கவனத்தோடு சாப்பிட்டு முடித்தார். கைகளை தன் கோட்டிலேயே உரசித் துடைத்துவிட்டு இவனை நோக்கி நடந்து வந்தார். உயரமான மனுஷர். இவன் பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்து "நீ அகதியா?" என்றார்.

அதற்கும் "ஓம்" என்றான்.

அவர் பைக்குள் கையைவிட்டு, ஏதோ ஒன்றை வெளியே எடுத்தார். துப்பாக்கி!

"இதோ பார். உன்னைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. நான் சுட்டுக் கொலை செய்து ஒரு வாரம் ஆகிறது. ரயிலிலே சாவதைப்போல மோசமான சாவு வேறு ஒன்றுமே இல்லை. உன் உடல் சிதிலமாகிவிடும். அடையாளம்கூடத் தெரியாது. அப்படியே அள்ளிக்கூட்டி எறிந்துவிடுவார்கள். உக்ரைனிலே சாவுக்கு மதிப்பு இல்லை. கியேவ் நகரப் பிண அறைக்குப் போய்ப் பார். அதிகாலையிலே சடலங்களைப் பெறுவதற்கு வரிசையில் ஆட்கள் நிற்பார்கள். உனக்கு சடலமே இருக்காது. துப்பாக்கிச் சூடு கச்சிதமாக இருக்கும். நெற்றியிலே ஒரு சின்னப் பொட்டு; அல்லது நெஞ்சிலே ஓர் ஓட்டை. கணத்தில் எல்லாம் முடிந்துவிடும். உனக்குச் சம்மதமானால், நானே உன்னைச் சூட முடியும்!"

இவனுக்குப் பயம் பிடித்தது. அவர் துப்பாக்கியைப் புதிதாகப் பார்ப்பதுபோல இரண்டு பக்கங்களும் திருப்பித் தடவிப் பார்த்தார். "நீ சுட்டிருக்கிறாயா?" என்றார்.

அவன் "இல்லை" என்றான்.

"இதோ, இதைப் பிடித்துப் பார். மனிதன் கண்டுபிடித்த மகத்தான ஆயுதம். இதைக் கையில் எடுத்தால், உன் உடம்பில் தானாகவே வீரம் உதித்துவிடும்."

அவன் துப்பாக்கியை கையில் ஏந்திப் பார்த்தான். அதன் விசையில் கை வைத்தபோது அவன் உடலில் புதிய தெம்பு வந்தது. இந்த உலகமே அவன் கீழ்தான் என்பது போன்று எண்ணவைத்தது. விசையை அழுக்கி, அவனுக்கு முன்னால் நிற்கும் மனிதரைக்கூட அவனால் கொல்ல முடியும். துப்பாக்கியைத் திருப்பி அவரிடமே தந்தான்.

"நீ ரஷ்யப் பெண்ணையா காதலித்தாய்?"

"ஓம், அவள் பெயர் லாரா. நான்கு வாரங்களாக என்னைத் தீவிரமாகக் காதலித்தாள்!"

"அதுதான் காரணமா?"

" 'டாக்டர் ஷிவாகோ' படத்தில் வரும் லாரா அழகாக இருப்பாள். இவளுக்கும் அதே சாம்பல் கண்கள், தோளோடு நிற்கும் அதே பொன் கூந்தல். சங்கின் உள்பக்கம் போன்ற உதட்டு நிறம். அவள் உயிர் நான் என்று சொன்னாள்!"

"ஒரு நடிகையின் பெயர் இருப்பதால் காதலித்தாயா?"

"ஞாயிற்றுக்கிழமை உடையில் என்னைப் பார்க்க வருவாள். என் பாவப்பட்ட வாழ்க்கையின் ஒரேயொரு சின்ன மகிழ்ச்சி அவள்தான். அவள் காலடி ஓசையை நினைத்துக்கொண்டு 10 மணி நேரம் சும்மா இருப்பேன்."

"காலடி ஓசையை வைத்து என்ன செய்வாய்? ரஷ்யப் பெண்களுக்கு ஏதாவது நடந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும். வருடாவருடம் லைசென்ஸ் புதுப்பிப்பதுபோல காதலைப் புதுப்பிக்க வேண்டும். இப்போது சாக வேண்டும் என்று சொல்கிறாய். செத்துப் போ. அதனால் என்ன? 10

வயதிலும் சாகலாம்,

100 வயதிலும் சாகலாம். ஆனால், உலகத்துக்கு என்ன விட்டுப்போகிறாய். உன் உடம்புத் துண்டுகளையா? உன்னை வருங்காலம் நினைப்பதற்கு என்ன சாதனையைச் செய்துவிட்டுப் போகிறாய்?

துன்பத்தைப் பற்றியே எண்ணும் மனிதன் உலகில் கொட்டிக்கிடக்கும் இன்பத்தைப் பற்றி நினைப்பது இல்லை. சில வாரங்களே பழக்கமான யாரோ ஒருத்திக்காக உயிரைவிடத் துணிகிறாய்? எவ்வளவு முட்டாள்தனம். அவள்தான் உலகமா? கியேவ் நகரத்தில் அழகான ஒரு தேவாலயம் உள்ளது. 1,000 வருடங்கள் பழமை வாய்ந்தது. அதைப் பார்த்தாயா? அங்கே தொங்கும் கண்ணாடியிலான சரவிளக்குகள் நான்கு டன் எடை கொண்டவை. உலகத்தில் எங்கேயும் பார்க்கக் கிடைக்காது. அத்தனை அழகு!"

"நான் அகதி ஐயா. நாடு இல்லாதவன்."

"நாடு இல்லாதவன் காதலிக்கலாம். அழகை ரசிக்க முடியாதா? கலையை ரசிப்பதற்கு நாடு தேவை இல்லை. வியப்படைவதற்கு அறிவு தேவை இல்லை. நிப்பர் நதியைப் பார்த்தாயா. அது மூன்று நாடுகளைத் தாண்டி ஓடி கருங்கடலில் விழுகிறது" - நிஷாந் கீழே பார்த்த பார்வையைத் தூக்கவில்லை.

"வா, வோட்கா குடிக்கும் நேரம் இது. இந்த அற்புதத் தருணத்தை வீணடிக்கக் கூடாது."

அவருடைய பெயர் ஷாஷா. அலெக்ஸாண்டர் என்பதன் சுருக்கம். ரஷ்யாவில் 50 சதவிகிதம் ஆண்களுக்கு அதுதான் பெயர். மதுபானக் கடைக்குள் நுழைந்தார்கள். பணக்காரர்கள் மட்டுமே குடிக்கும் ஆகத் திறமான இஸ்ரேலிய வோட்காவுக்கு அவர் ஆணை கொடுத்தார். இருவரும் ஆளுக்கு மூன்று பெக் குடித்தார்கள். அவனிடம் கடைசி 10 டாலர் மடித்துச் சுருண்டு பாதுகாப்பாக இருந்தது.

10 டாலருக்கு உக்ரைன் காசில் 1,400,000 கூப்பன்கள் கிடைக்கும். அன்று முழுக்க வோட்கா குடித்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், ஷாஷாவே பணம் கொடுத்தார். அவன் கொடுத்ததை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். அவனுக்கு நாலாவது பெக் குடித்தது ஞாபகத்தில் இல்லை. எப்படி வீட்டைக் கண்டுபிடித்து, எட்டாவது மாடி ஏறினான் என்பதும் நினைவில் வர மறுத்தது.

காலையில் எழும்பியதும் ஒரு நிமிடமாக அவனுக்கு தான் எங்கே இருக்கிறோம் என்பது தெரியவில்லை. பின்னர் ஒவ்வொன்றாக ஞாபகம் வந்தது. வேறு யாரோவுடைய பிளாஸ்டிக் பாயில் படுத்திருந்தான். வாந்தி எடுத்து அதன் மேலேயே இரவு முழுக்கத் தூங்கியிருக்கிறான். அந்த மணத்தை அவனாலேயே தாங்க முடியவில்லை. அவசரமாக எழுந்து விரிப்பையும்

உடைகளையும் கழுவிப் போட்டான். சீக்கிரமாகக் குளித்து, கால் வழியாக லுங்கியை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு தேநீர் தயாரித்து அருந்தினான். வீட்டில் ஒருவரையும் காணவில்லை, எல்லோரும் அலெக்ஸைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருக்கக்கூடும். யாரோ கதவை படார் படார் என்று உடைத்தார்கள். நிஷாந் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். போலீஸ்காரர்கள்தான் அப்படித் தட்டுவார்கள். அவர்கள் அழைப்பு மணியை அடிப்பது இல்லை. கதவுத் துளை வழியே

பார்த்தபோது நெஞ்சம் திடுக்கிட்டது. கறுப்பு உடை, கறுப்பு பூட்ஸ், இடுப்பிலே துப்பாக்கி, கறுப்பு தொப்பி. தொப்பியின் நடுவில் இரண்டு முக்கோணங்களுக்கு மத்தியில் மெழுகுத் திரிபோல ஒரு சின்னம். போலீஸ்தான். ஒருவன் வாய் திறந்து சத்தமிட்டபோது அவனுடைய தங்கப்பல் பளிச்சிட்டது. நான்கு போலீஸ்காரர்களில் ஒருவருக்குத் தங்கப்பல் இருக்கும். யாரைத் தேடி வந்தார்கள்? எதற்காகக் கதவைத் தட்டுகிறார்கள்? ஒன்றுமே புரியவில்லை.

வழக்கம்போல கடவுச்சீட்டுகளையும் விசாக்களையும் சரிபார்க்க வந்திருப்பார்களா? ஒருவேளை, அலெக்ஸ் போலீஸில் முறைப்பாடு கொடுத்திருப்பான். அலெக்ஸ் சட்டவிரோதமாக அல்லவா தங்கியிருக்கிறான். அவன் எப்படிக் கொடுப்பான்? இன்னொன்றும் தோன்றியது. நேற்று ரஷ்யக்காரன் தன் துப்பாக்கியைக் கொடுத்துப் பிடித்துப் பார்க்கச் சொன்னான். அவனும் விசையில் கை வைத்து அழுத்தியிருந்தான். அவனுடைய கைரேகை பதிவாகியிருக்கும். ஒரு கொலைக்காக அவனைக் கைது செய்ய வந்திருக்கிறார்களா? எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பதில் இருந்தது.

அது கதவைத் திறந்தவுடன் தெரியவரும்!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 7

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

மாஃபியா

கதவைத் திறந்ததும் போலீஸ்காரர்கள் படபடவென்று உள்ளே நுழைந்தார்கள். அவர்கள் பூட்ஸ் கால்களில் ஓட்டி வந்த இலைகள் ஆங்காங்கே விழுந்தன. நிஷாந் என்று ஒருத்தன் அங்கே நிற்பதைச் சட்டை செய்யாமல் அறை, பாத்திரம், சமையலறை... என்று தேடினார்கள். உருட்டிவைத்த சாமான்களை எல்லாம் விரித்து ஆராய்ந்தார்கள். பெட்டிகளைக் கவிழ்த்துக் கொட்டினார்கள். நிஷாந்தின் பால்போர்ட்டையும் அவனுடைய மாணவ விசாவையும் சரிபார்த்து உறுதிசெய்தார்கள். கடைசியில் கேள்வி கேட்டார்கள். "எங்கே ஜெயகரன்?" இப்போதுதான் நிஷாந்துக்கு நெஞ்சு இடிப்பது நின்றது. இவர்கள் வேறு யாரோ ஒருவரைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். நிஷாந், "எனக்குத் தெரியாது. அப்படி இந்த வீட்டில் ஒருவரும் இல்லையே!" என்றான்.

கையிலே வைத்திருந்த படத்தைக் காட்டினார்கள். அவர் ஒரு சினிமா நடிகர்போல காணப்பட்டார். "இந்த மனிதர் இங்கே வந்தால் எங்களுக்கு உடனே தெரிவிக்கவேண்டும். அவருடைய பெயர் ஜெயகரன்" என்று சொல்லிவிட்டு வந்த மாதிரியே போனார்கள். தங்கப் பல் கட்டிய போலீஸ்காரன், நிஷாந்தின் கன்னம் சும்மா இருப்பதைப் பார்த்து ஓர் அறை கொடுத்தான். பின்னர் கடமை முடிந்து வெளியேறினார்கள்.

நிஷாந்துக்கு ஒரே சமயம் நிம்மதியும் ஆச்சர்யமும். அவர்கள் திருப்பித் திருப்பி 'ஜெயகரன்' என்றே சொன்னார்கள். நிஷாந், ஜெயகரன் என்பதை யூகித்துக்கொண்டான். போலீஸ்காரர்களிடம், ஜெயகரன் பற்றி ஏதோ தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. எதற்காக இங்கே வந்து தேடினார்கள்?

அவர்கள் படத்திலே காட்டிய இளைஞனுக்கு 30-க்கும் குறைவான வயது இருக்கும். பார்த்தவுடன் எந்தப் பெண்ணும் மயங்கிவிடும் உடற்கட்டு. இவன் இலங்கைக்காரன் என்பது அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அப்படி என்ன செய்திருப்பான்? இப்படியோசித்துக்கொண்டிருந்தபோதே கதவு மறுபடியும் தட்டப்பட்டது. இப்போது அவனுக்குப் பயம் இல்லை. கதவைத் திறந்தான். அவனுக்கு முன்னால் ஜெயகரன் நின்றுகொண்டிருந்தார்!

நேரில் பார்க்கும்போது இன்னும் அழகாக, ஏதோ பரிசு வென்றவர்போல சிரித்தார். "தோட்டு ரவி இருக்கிறாரா?" என்றார்.

நிஷாந் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல், "அண்ணை... நீங்கள் ஜெயகரன்தானே. உங்களை இப்பதான் போலீஸ் வந்து தேடிவிட்டுப் போகுது" என்றான். 'உடனே போய்விடுங்கள்' என்று சொல்ல மனம் வரவில்லை. முறுக்கிய கயிறு போன்ற தேகம். தேவையான அளவுக்குமேல் ஒரு சிறு துணுக்குச் சதையும் அவர் உடம்பில் இல்லை. சிரிக்கும்போது தாயின் மேல் கோடுபோல இரு பக்கங்களும் தோன்றி, ஒருவிதமான வசீகரத்தைக் கொடுத்தன. அத்துடன் அவரைப் பற்றி அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலும் எழுந்தது.

"உள்ளுக்கு வாங்கோ" என்றான். அவரைப் பார்த்தால் எவரும் அகதி என்று சொல்ல மாட்டார்கள். கனவான்கள் அணியும் மேலங்கி அணிந்திருந்தார். வாரி இழுத்த தலைமுடி. ஊடுருவிப் பார்க்கும் கண்கள். ஒருவித பதற்றமும் இல்லாமல் சாவதானமாக நடந்து வந்து உடையாத ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தார். கால் மேல் கால் போட்டார். நிஷாந் அந்த நிமிடமே அடிமையாகிவிட்டான். ஜெயகரன் தலையை நிமிர்த்தி 'அடிமையே எட்டாவது மாடியில் இருந்து குதி' என்று சொன்னால், உடனே குதித்திருப்பான்.

"அண்ணை... உங்களுக்குப் பயம் இல்லையா? உங்களை போலீஸ் தேடுது!"

"உக்ரைன் போலீஸா?" என்று வாய்விட்டு பெரிதாகச் சிரித்தார். மறுபடியும் "தோட்டு ரவி எங்கே?" என்றார்.

"அவர் வெளியே போய்விட்டார். அண்ணை, ஏன் உங்களை போலீஸ் தேடுது?"

"கதை வேணுமா? முதலில் ஒரு பியர் கொண்டுவாரும். சொல்லுறன்" என்றார். அடிமை அவசரமாக ஓடி தனக்கு எனச் சேமித்து வைத்திருந்த கரடி பியரை எடுத்துவந்து, குளிர் தண்ணீரைக் கையினால் துடைத்த பின்னர் பணிவுடன் நீட்டினான். அவர் வளையத்தில் வலது கை ஆள்காட்டி விரலை நுழைத்து ஒரே இழுவையில் திறந்து, ஒரு மிடறு பருகிவிட்டு, மேலும் நன்றாகச் சாய்ந்துகொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தார். இடையில் குறுக்கிடாமல் வாய் பொத்தாத குறையாக நிஷாந் முழுக் கதையையும் கேட்டான்.

"கிரீஸ் தேசத்தின் பாட்ரா எல்லையில் இரவு 2 மணிக்கு என்னைப் பிடித்தார்கள். நான் நின்ற இடம் இதற்கு முன்னர் லட்சக்கணக்கான பயணிகள் நின்று நின்று பள்ளம் விழுந்து தேய்ந்துகிடந்தது. என்னுடைய உயரம்கூட ஓர் அங்குலம் குறைந்தே காணப்பட்டிருக்கும். வெவ்வேறு நாடுகளில், வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், வெவ்வேறு வருடங்களில் பல தடவை பிடிப்பட்டிருக்கிறேன். அன்று பிடிபடுவோம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. என்னுடைய கடவுச்சீட்டும் விசாவும் அத்தனை உறுதியாக இருந்தன. நீண்ட மேலங்கியைத் துளைத்து, குளிர் என் உடம்பை நடுங்கவைத்தது. எல்லை போலீஸ்காரர் பழைய காலத்து செப்பேட்டை ஆராய்ந்துபோல குனிந்து கண்களைச் சுருக்கிக் கூர்ந்து படித்தார். கடவுச்சீட்டில் 48 பக்கங்கள் இருக்க வேண்டும். என்னுடையதில் 46 பக்கங்கள் மட்டுமே இருந்தன. எனக்கே அது தெரியாது. பாஸ்போர்ட்டை எனக்கு விற்றவன் கிழித்துவிட்டான். அவர்கள் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்.

சின்ன அறை ஒன்றினுள் நுழைந்தபோது மின்தூக்கியில் ஏறியிருப்பதாக நான் நினைத்தேன். ஆனால், அதுதான் விசாரணை அறை. அதிகாரி மேசையின் முன் உட்கார்ந்து 'சொல்லுங்கள்' என்றார். நான் இன்னொரு நாற்காலியில் உட்கார்த்தி வைக்கப்பட்டேன். மெள்ள மெள்ள ஆங்கிலத்தில் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

'இதே கிரீஸில்தான் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் 1983-ம் ஆண்டு, கப்பலில் சேர்ந்தேன். என்னுடைய முதல் பயணம் பிரேசில் நாட்டுக்கு. அதற்குப் பின்னர் பலப் பல நாடுகளுக்குப் பயணித்தேன். உலகம் முழுக்கச் சுற்றினேன். இறுதியில் ஒருநாள் துருக்கி பாண்டிர்மா துறைமுகத்தில் கப்பலை விற்றுவிட்டார்கள். வேலை போய்விட்டது.

அங்கு கிடைத்த பாகிஸ்தானியர்கள் அறிமுகம் மூலம் மாஃபியா கும்பல் ஒன்றிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். கார்களைக் கடத்தி விற்கும் வேலை. பணம் எக்கச்சக்கமாகக் கையில் புரண்டது. பெண்கள், மது என்று நித்தம் இன்பமாகக் கழிந்த காலம். காசின் அருமை தெரியாமல் சூறையாடிய காலமும் கூட.

அப்படி ஒருமுறை காரைக் கடத்திச் செல்லும்போது இக்கட்டில் இருந்த ஒருவனைக் காப்பாற்றினேன். அவன் பெயர் மெஃமெட். வேறு மாஃபியா கும்பலைச் சேர்ந்தவன். எதிரிகள் அவனைப் பிடித்துக் கொல்வதற்காகக் கொண்டுபோயிருக்கிறார்கள். நான் அவனைக் காப்பாற்றியதும் கண்கள் கலங்க, 'எனக்கு உயிர்த்தந்த உங்களை மறக்க மாட்டேன். நன்றி' என்றான். அதன் பிறகு அவன் மூலம் கிடைத்த மாஃபியா தொடர்புகள் என்னை உலகம் முழுக்கப் பயணிக்கச் செய்தன. அதுவே இப்போது உங்கள் முன் என்னை நிறுத்தியிருக்கிறது!

ஒருமுறை கிரீஸுக்குத் திரும்பியபோது, எல்லை போலீஸ்காரர்கள் இருவர், நம்ப முடியாமல் என்னையே உற்று நோக்கினர். ஒருவன் கேட்டான், 'மறுபடியும் எதற்கு இங்கே வந்தாய்?'

'இங்கேதானே நான் ஆரம்பித்தேன்...' என்றேன்.

இப்போது மூன்றாவதாக ஒருத்தன் வந்து சேர்ந்தான். அவர்களுடைய மேலதிகாரிபோல் தோற்றம் அளித்தான். நூதனமான பிராணியைப் பார்ப்பதுபோல என்னைப் பார்த்தான். 'இவன் என்ன சொல்கிறான்?' என்று அவர்களிடம் கேட்டான். அவர்கள் சொன்னார்கள், 'கதை அளக்கிறான்.' பின்னர் மூவரும் கலந்து ஆலோசித்தார்கள். உரத்தக் குரலில் சண்டையிட்டார்கள். அவர்கள் என்னைச் சிறையில் அடைக்கலாம். அதனால் அவர்களுக்குத்தான் நட்டம். திருப்பி அனுப்பவேண்டும் என்றால் டிக்கெட் காசை அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டும். அது இன்னும் கூடிய நட்டம். புதிதாக வந்த அதிகாரி 46 பக்க கடவுச்சீட்டை கையிலே வைத்து ஆட்டிக்கொண்டு கிரேக்க மொழியில் 'இவனிடம் நிறையப் பணம் இருக்க வேண்டும். இவனைக் கொன்றுவிட்டால் என்ன?' என்றான்.

பைதாகரஸ், பிளேட்டோ, ஆர்க்கிமிடீஸ் போன்ற அதிஉன்னத கிரேக்க மூளைகளின் வழிவந்தவர்கள் தங்களிடம் இருக்கும் சின்ன மூளைகளை பாவித்துச் சிந்தித்தார்கள்; வாக்குவாதப்பட்டார்கள். எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. 'இலங்கையைவிட்டு நான் வெளியேறி சரியாக மூன்று வருடங்கள், நான்கு மாதங்கள் எட்டு நாட்கள். இவர்கள் கொடுக்கப்போகும் எந்தத் தண்டனையும் நான் ஏற்கெனவே அனுபவித்ததற்குக் கிட்டவும் வர முடியாது. இறுதியில் அவர்கள் எந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் எனக்குச் சரிதான். இவர்களுக்கு பாவம் ஒரு நாடுதான் இருக்கிறது. எனக்கு உலகம் முழுக்க நாடுகள்' இப்படியாக நினைத்தேன். அது உண்மைதான், பார் இப்போ இங்கே நிற்கிறேன். போலீஸ் என்னைத் தேடுது."

கதை முடிந்தது. கையிலே இருந்த பியரும் முடிந்தது. ஜெயகரன் எழுந்து நின்றார். அவர் வரும்போது இருந்த உயரத்திலும் பார்க்க இப்போது இன்னும் கூடியிருந்தார். உலகப் போலீஸாரால் தேடப்படும் ஒருவரைப்போல அவர் இல்லை. என்ன குற்றம் செய்தார் என்பதும் மர்மமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது. "தோட்டு ரவியிடம் என்னை உடனே தொடர்புகொள்ளச் சொல்லும்."

"சரி அண்ணை. எங்கே அவரை வரச்சொல்ல?"

மறுபடியும் சிரிப்பு. "அவருக்கு அது தெரியும். உம்முடைய பெயர் என்ன?" என்றதும் நிஷாந்துக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைச் சொல்ல முடியாது.

கனகாலம் பாவிக்காத ஒரு வார்த்தையை உச்சரிப்பதுபோல "நிஷாந்" என்றான்.

"அப்படியா... நல்லது" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் கதவைத் திறந்து மின்தூக்கிக்குக் காத்திருக்காமல் படியிறங்கிப் போனார். வரவர குள்ளமாவதுபோல அவர் உடல் குறைந்து குறைந்து வந்தது. பின்னர் தோள்மூட்டு மட்டுமே தெரிந்தது. இறுதியில் வாரி இழுத்த தலை. அதுவும் கீழே போக அவர் முற்றிலும் மறைந்துபோனார். ஆனால், நிஷாந்தின் மனத்தில் 'மாஃபியா' என்ற வார்த்தை மறையவில்லை. அது கல்வெட்டாக நின்றுது.

ரோட்டைப் பார்த்து யன்னல் இருக்கும் வீடுகள் நிஷாந்துக்குப் பிடிக்கும். ரோட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு எத்தனை மணி நேரமானாலும் அவனால் நிற்க முடியும். அப்படித்தான் அவன் எட்டாவது மாடியில் நின்று யன்னல் வழியாகப் பார்த்தான். அம்பிகாபதி மாஸ்ரர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. 'உனக்கான பெண் இனிமேல் பிறக்கப்போவது இல்லை. அவள் ஏற்கெனவே பிறந்து உனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கண்டுபிடிப்பதுதான் உன் வேலை.' ஆனால், அவன் கண்டுபிடிப்பதை நிறுத்தி வெகு நாளாகிவிட்டன.

ஒரு மனிதனுக்கு இரண்டு காதல் தோல்விகள் போதும். மூன்றாவது தேவை இல்லை என்று அவன் உறுதியாக நின்றான். அன்று எட்டாவது மாடியில் நின்று யன்னல் வழியாகப் பார்த்தபோதும் அந்த உறுதி இருந்தது. ஏஜென்ட் தூரத்தில் நடந்துவந்துகொண்டிருந்தார். அவர் பக்கத்தில் ஓர் இளம் பெண், புது அகதி. அவள் முகம்கூட சரியாக அத்தனை தூரத்தில் தெரியவில்லை. அவள் விரிந்த தலைமுடியும், நடந்து வந்த தோரணையும், கைப்பையை

**அடுத்த வாரம்
செம ரொமான்ஸ்!**

தோளிலே மாட்டி அதை வளைத்துப் பிடித்தவிதமும் அவனை என்னவோ செய்தது. நெஞ்சு திடீரென்று வேகமெடுத்து அடிக்கத் தொடங்கியது. இது என்னவென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஒரு பிரார்த்தனையை வாய் முணுமுணுத்தது. அவள் யாராகவிருக்கும்? அகதி

என்றால் ஒரு கூட்டம் வருமே. தனியாக வருகிறாள். எத்தனை நாள் இருப்பாள்? எங்கே போகப்போகிறாள்?

அவன் நினைத்தது சரிதான். புது அகதி பெயர் அகல்யா. ஏஜென்ட், அவளை எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினார். ஜெர்மனிக்குப் போக வந்திருக்கிறாள். அவளுடைய அண்ணன் ஏற்கெனவே ஜெர்மனியில் அகதியாக இருக்கிறான். அவளுக்கு வயது 17 அல்லது 18 இருக்கும். பார்த்தால் அந்த நாட்டுக்கு வந்த புது அகதி போலவே இல்லை. எல்லாமே புதுசாகத் தெரியும் குழப்பமும் அவளிடம் இல்லை. ஏற்கெனவே 10 வருடங்கள் அங்கே வாழ்ந்தவள்போல அத்தனை தன்னம்பிக்கை, துணிச்சல் அவள் கண்களில் தெரிந்தன. இலங்கையில் மருத்துவப் படிப்புக்கு அவள் தேர்வு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அதை உதறிவிட்டுப் புறப்பட்டிருக்கிறாள். இங்கே உக்ரைனில் சில காலம் தங்கி பாதை கண்டுபிடித்ததும் ஜெர்மனிக்குப் புறப்படுவாள். நேருக்கு அவளைப் பார்க்கக் கூசி, நிஷாந் பக்கவாட்டில் பார்த்தான். அறிவு வீசும் கண்கள்.

அன்று இரவு படுக்கைக்குப் போகும் நேரம் வரைக்கும் அவனால் அவளுடன் ஒரு வார்த்தை பேசமுடியவில்லை. ஈஸ்வரநாதன்தான் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டார். முழுப்பொறுப்பும் என்றால் என்ன? வளைந்து குழைந்துகொண்டு நின்று, அனைத்து ஏவல் வேலைகளையும் செய்தார். அதைப் பார்க்க அருவருப்பாக இருந்தது. அவருடைய மனைவியின் கண்கள் ஈட்டியாக மாறியிருந்தன. ஈஸ்வரநாதனுக்கு 40 வயது. அவர் இப்படி அவளைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு அரண் போட்டிருந்தார். எத்தனை நாளைக்கு இவர் தொடருவார் பார்ப்போம் என நிஷாந் மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

அடுத்தநாள் காலையும் இழவு பிடித்த ஈஸ்வரநாதன் அவளை விடவில்லை. ஆனால், நடந்தது வேறு. அகல்யா, நிஷாந்தை நோக்கி நேராக நடந்து வந்தாள். நிஷாந்தின் இதயம், அதன் இயக்க விதிகளை மீறி தாறுமாறாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது!

- கடவுள் கதைப்பார்.

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 8

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

ஒருக்கா படிச்சால் எனக்கு மறக்காது!

"ஓர் உதவி வேண்டும்" என்றாள் அகல்யா. நிஷாந் வாயைத் திறந்தபடி நின்றபோது பின்னால் ஈஸ்வரநாதன் பற்றி எரிவது தெரிந்தது.

நாக்கு குழறாமல் "என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று கேட்டான். அவனுக்கும் ஆச்சர்யம்தான். அத்தனை பேர் இருக்க, அவனை அவள் தேர்தெடுத்திருந்தாள். அந்தக் காரணம் உடனேயே புலப்பட்டது. "இங்கே இருக்கிற ஆட்களில் நீங்கள்தான் அதிக நாட்கள் இந்த ஊரில் வசித்திருக்கிறீர்கள். ஏஜென்ட் சொன்னார். உங்களுக்கு எல்லா இடமும் தெரியுமாம். ரஷ்ய மொழியும் கொஞ்சம் பேசுவீர்களாம். எனக்கு ஒரு சாமான் வாங்க வேண்டும். என்னுடன் கடைத்தெருவுக்கு வருவீர்களா?" - அவள் கேட்டதை அவனால் நம்ப முடியவில்லை. அவளுடன் சில மணித்தியாலங்களைக் கழிக்கும் சந்தர்ப்பம் அவனை நோக்கி வந்தது கடவுள் செயல் அல்லாமல் வேறு என்னவாக இருக்கும்!

கடைத்தெருவுக்கு இருவரும் புறப்பட்டபோது, அவனுக்குப் பக்கத்தில் நடந்தாள். கனத்த காலணி, தடித்த மேலங்கி, கை உறை... இப்படி ஏதாவது வாங்குவாள் என்று அவன் நினைத்தான். அவள் கேட்டதை நினைத்து கொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தது. கைக்கடிகாரம் வேண்டுமாம். அதுவும் எப்படிப்பட்ட கைக்கடிகாரம்? எண்கள் ரோமன் எழுத்தில் இருக்க வேண்டுமாம். ரோமன் எழுத்து என்றால் I, II, III, IV... இப்படி பன்னிரண்டு எழுத்தும் வேண்டுமாம். அது கடைகளில் கிடைக்காது என்று அவனுக்குத் தெரியும். எல்லோரும் எண்ணிம கடிகாரங்களுக்காக அலையும் நேரம். கிடைக்காது என்றால், உடனே திரும்ப நேரிடும். அவளுடன் இருக்கும் நேரத்தை எப்படிக் காலாவது கூட்ட வேண்டும். ஆகவே, அவன் சொல்லவில்லை. பல கடைகளில் ஏறி இறங்கினார்கள்.

அவளிடமே கேட்டான், "ஏன் ரோமன் எழுத்துக் கடிக்காரங்களில் அத்தனை பிடிப்பு?"

அதற்கு அவள் சொன்ன காரணம் இன்னும் விசித்திரமானதாக இருந்தது. அவள் சரித்திரம் படிக்கும்போது பல அரசர்களின் பெயர்களை மனனம் செய்திருக்கிறாள். இங்கிலாந்து அரசன் ஹென்றி VIII, ரிச்சர்ட் III, லூயி XIV என்றெல்லாம் படித்திருக்கிறாள். அவளுடைய பெயருக்குப் பின்னால் அகல்யா III, அகல்யா VI, அகல்யா XIV என்றெல்லாம் சொல்ல நன்றாகத்தான் இருந்தது. பின்னர், அது மன்னர்களுக்கு மட்டும் தான் என்று தெரிந்தபோது, வயிறு எரிந்தது. கடிக்காரத்திலாவது ரோமன் எழுத்துக்கள் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். இலங்கையில் அப்படி கடிக்காரம் வாங்க முடியவில்லை. அவளுடைய மனம் சோர்ந்துபோனது. அது ரஷ்யாவில் எப்படியாவது கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தாள். அந்த நம்பிக்கை முறிந்துபோனது.

அடுத்த சில நாட்கள் நிஷாந், அவளுடன் கைக்கடிக்காரம் பற்றியே பேசினான். அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரு நண்பன் மாஸ்கோவில் இருக்கிறான். அவன் மூலம் எடுப்பிக்கலாம் என்றான். அவளுடன் பேசும் சந்தர்ப்பத்தை அதிகப்படுத்த இது காரணமாக இருந்தது. ஒருநாள், ஒரு கடையின் பெயரைச் சொல்லி, அங்கே கூட்டிப்போனான். அங்கேயும் இல்லை. அன்று மூன்று மணி நேரம் அவளுடன் கழிக்க நேர்ந்தது. அவன் மரத்தில் ஏறும்போது அம்மா, 'கவனம் மகனே, விழுந்துவிடப்போகிறாய்!' என்று கீழ் இருந்து கத்துவாள். அகல்யா அப்படி இல்லை, 'கவனம். புவியூர்ப்பு, கவனம்!' என்று சொல்வாள். அதுதான் வித்தியாசம். அவள் வேறு மாதிரி யோசிப்பவள். நிஷாந்துக்கு அவளைப் பிடித்திருந்தது.

திடீரென அகல்யா கேட்டான். "இதுதான் உங்கள் வாழ்க்கையா? காலை தொடங்கி மாலை வரை சிலர் தூங்குகிறார்கள். சிலர் டி.வி பார்க்கிறார்கள். பிரேமச்சந்திரனைப் பாருங்கள். குடிப்பதும் தூங்குவதும் தான். எழுத்து அழிந்துபோன மைல்கல்போல ஒரு பிரயோசனமும் கிடையாது. வைரவநாதனைப் பாருங்கள். தலைமயிரை இடுப்பு வரை வளர்த்துவைத்திருக்கிறார். காலையில் தொடங்கினால், மாலை வரை சீட்டு விளையாட்டு. எவ்வளவு நேரத்தை வீணடிக்கிறார்கள்?"

"நாங்கள் எல்லாம் அகதிகள். வேறு என்ன செய்ய முடியும். ஏஜென்ட் என்ன திட்டம் போடுகிறார் என்பது தெரியாமல் காத்திருப்பதுதான் எங்கள் வழக்கம். மீன்பிடிக்காரனும் வேட்டைக்காரனும் அவசரப்படக் கூடாது. அகதியும் அப்படித்தான். எங்கள் ஏஜென்டைக் கேட்டால் சொல்வார்."

"இது ஒரு காரணமா? வெட்கக்கேடு" என்றாள்.

அப்போதுதான் 9-ம் மாடி வீட்டுக்கார அம்மா பற்றிச் சொன்னான் நிஷாந். அவரிடம் போனால் ரஷ்ய மொழி கற்கலாம். இலவசமாகச் சொல்லித்தருவார் என்றதும், இருவரும் சேர்ந்து போகத் தீர்மானித்தார்கள். 'எதற்கு என் வாயால் சொன்னேன்?' என்று நிஷாந் பின்னர் பல நாட்கள் இதை நினைத்து வருந்துவான்!

நிஷாந் வாழ்க்கையில்
ஊஞ்சல் ஏஞ்சல்!

வீட்டுக்கார அம்மாவை அகல்யாவுக்கு அறிமுகம் செய்து இரண்டே நிமிடங்களில் இவன் அந்நியமாகிவிட்டான். நம்ப முடியவில்லை. அவளே அடிக்கடி அவளிடம் சொன்னது உண்டு. 'ஒரு முறை படித்தால் மறக்க மாட்டேன்; ஒரு முறை கேட்டால் மறக்க மாட்டேன்.' அதை அன்று நேரில் கண்டான். அந்த அம்மா ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி, அதற்கு பொருள் சொல்வார். அகல்யாவுக்கு ஆர்வம் வந்துவிட்டது. ஒவ்வொரு சொல்லாக மனனம் செய்தாள். அன்று ஒரு மணி நேரம் படித்தார்கள். திரும்பும்போது அவன் கடந்த ஒரு வருடம் கற்ற ரஷ்ய மொழி

அறிவிலும் கூடியதாக, அவள் ஒரு மணி நேரத்தில் கற்றுக்கொண்டுவிட்டாள். அகல்யாவுக்கு அது மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவள் பக்கத்தில் நிற்கும்போதெல்லாம் அவனுடைய முட்டாள்தனம் பெரிதாகத் தெரிந்தது. அது அவனுக்குப் பிடித்தது.

ஒருநாள் பின்மதியம் இருவரும் படிக்கப்போனபோது, அந்த அம்மா ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தார். என்னவென்று கேட்டபோது, "செக்கோவ்" என்றார். 'உங்களுக்கு அவரைப் பிடிக்குமா?' என்றதற்கு "சிறுகதையின் மன்னர் அவர். இதற்கு முன்னர் இருந்த சிறுகதை வடிவத்தை மாற்றினார். சிலவற்றில் கதையே இருக்காது. ஆரம்பமும் இராது; முடிவும் இராது. வாசகர்தான் யோசித்து கதையை பூர்த்திசெய்ய வேண்டும்" என்றார்.

அகல்யா, "இன்றைக்குப் பாடம் வேண்டாம். நீங்கள் படித்த கதையைச் சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

"திடகாத்திரமான உடல் அமைப்பைக் கொண்ட சோம்பேறிக் காவல்காரன் ஒருவன், தோட்டத்தில் வேலை பார்த்தான். பெயர் சாவ்கா. அவனில் ஏதோ கவர்ச்சி இருந்தது. அவனைத் தேடி பெண்கள் வந்தார்கள். தோட்டத்துக்குச் சற்று தூரத்தில் ரயில் வண்டிக்கு சிக்னல் போடும் மனிதனும் அவர் மனைவியும் வசித்தார்கள். அவள் பெயர் அகல்யா. ஒருநாள் அவள் காவல்காரனைத் தேடி வந்தாள். அவனுக்குச் சாப்பிட உணவு கொண்டுவந்திருந்தாள். வந்த உடனேயே, 'என் கணவர் சிக்னல் காட்டப் போய்விட்டார். அவர் திரும்பும் முன் நான் போய்விடவேண்டும்' என்றாள். இவன் அதை பொருட்படுத்தவில்லை.

இவனுடைய பொழுதுபோக்கு, வானம்பாடிகளை வெறும் கையினால் பிடிப்பது. அதில் உள்ள சவால், அவனுக்குப் பிடிக்கும். அது ஒரு விளையாட்டுதான். அந்தப் பெண் கொண்டுவந்த அப்பத்தையும், உருளைக்கிழங்கு மசியலையும் உண்டான். அவள் அடிக்கடி நினைவூட்டினாள். 'ரயில் போனதும் என் கணவர் திரும்பிவிடுவார்.' அவனுக்கு அவசரமே இல்லை. சோம்பலாகவே சாப்பிட்டு முடித்தான். சரியாக அந்த நேரம் பார்த்து வானம்பாடி பாடியது. 'இதோ வருகிறேன்' என்றுவிட்டு வானம்பாடியைப் பிடிக்கக் கிளம்பினான். ரயில் கூவும் சத்தம் கேட்டது. அகல்யா வீட்டுக்குத் திரும்ப முடிவு செய்தாள். ஆனாலும் மனது கேட்கவில்லை. சிறிது நேரம் காத்திருந்தாள். ரயில் அவளைக் கடந்துபோனது. இன்னும் சில நிமிடங்களில் கணவன் திரும்பிவிடுவான். மேலும் ஒரு நிமிடம் நிற்கலாம் என்று முடிவு செய்தபோது, சாவ்கா திரும்பிவிட்டான். அவனைக் கண்டதும் அவள் 'வந்தது வரட்டும்' என்று அன்றிரவு அவனுடன் தங்கிவிடுகிறாள். அவர்கள் தொடர்பு வெளியே தெரியவந்தால், அவனுக்கு கிராமத்துக் கோர்ட்டில் கசையடி கிடைக்கும். அவளை, கணவன் துரத்திவிடுவான்.

அடுத்த நாள் காலை கணவன் வெளியே நின்று கத்துகிறான். 'அகல்யா... அகல்யா.' இவள்

புறப்பட்டு கணவனை நோக்கிப் போகிறாள். கணவன் அசையாமல் நிற்கிறான். அவனைப் பார்த்ததும் மனது அச்சம்கொள்கிறது; தடுமாறு கிறது. ஆனாலும் துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு முன்னேறுகிறாள். இதுதான் கதை."

நிஷாந்தும் அகல்யாவும் அறைக்குத் திரும்பியபோது மௌனமாகவே வந்தனர். திடீரென்று அவள் "சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள் உயிர் தவச்சிறிது, காமமோ பெரிதே!" என்றாள்.

இவன் திடுக்கிட்டு, "அது என்ன? தமிழ்போலவே இருக்கிறது" என்றான்.

"குறுந்தொகை. சின்னக் காம்பில் தொங்கும் பெரிய பலாப்பழம்போல, பெண்ணின் உயிர் சிறிது; காமம் பெரிது" என்றாள்.

"இது எப்படி உமக்குத் தெரியும்?" என்றான்.

"ஒருக்கா படிச்சால், எனக்கு மறக்காது" என்றாள்.

அவளுடைய பிறந்த நாள் வந்தது. நிஷாந் எங்கே எல்லாமோ அலைந்து திரிந்து அவளுக்குத் தெரியாமல் ரோமன் எழுத்து கைக்கடிகாரம் வாங்கி வந்தான். அன்று காலையில் இருந்து எல்லாமே நன்றாகப்போனது. கொஞ்சம் மழை பெய்து தண்ணீர் திட்டுத்திட்டாகத் தேங்கி இருந்தது. சூரியன் மறைவதற்குக் காத்திருந்தது போல இரவு திடீரென்று வந்து இறங்கியது. இருவரும் வெளியே நின்றனர். ஆகாயத்தைப் பார்த்த பின்னர் நிலத்தை பார்த்தபோது அந்தக் காட்சி விவரிக்க முடியாத அழகோடு வெளிப்பட்டது. ஆகாயத்து நட்சத்திரக் கூட்டம் தண்ணீரில் பளிர்ன்று தெரிந்தன. அவற்றைக் கையால் தொட்டுவிடலாம் என்பதுபோல் இருந்தது. அத்தனை துல்லியம். தண்ணீர் அசைந்தபோது நட்சத்திரங்களும் அசைந்தன. அதன் நடுவே நின்று அவளுக்குக் கைக்கடிகாரம் பரிசைத் தந்தான். அவளுக்கு மகிழ்ச்சி அளவு கடந்துவிட்டது. முற்றிலும் புதிதாக ஜொலித்தாள். பொருத்தம் இல்லாத பெரிய கண்கள் முகத்துக்கு வெளியேயும் நீண்டு இருந்தன. ஆயுதம் தொலைத்த யுத்த வீரன்போல செய்வதறியாது நின்றான் நிஷாந். அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் தலையை அவசரமாகப் பிடித்து இழுத்து முத்தம் தந்தான். இப்போது அவனுக்கு நட்சத்திரங்கள் ஊடே பறப்பதுபோல் இருந்தது. குப்பிளானில் பிறந்த அவனும், உடுவிலில் பிறந்த அவளும் நட்சத்திரக் கூட்டங்களுக்கு நடுவே சந்தித்தது வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஒன்றாக அமைந்தது. எல்லாமே ஒருவித போதை தந்தது.

"இந்த நாளை மறக்கக் கூடாது" என்றாள். அவன் நினைத்ததை, அவள் அந்தக் கணம் சொன்னாள். "அந்த நட்சத்திரங்களை கீழே பாரும். அதுதான் ஓரியன் கூட்டம். தமிழில் மிருகசீரிடம். மான்கூட்டத்தை மனிதன் வேட்டையாடுகிறான். பெரிதாக இருக்கும் நான்கு நட்சத்திரங்கள், வேட்டைநாய்கள். சின்ன நட்சத்திரங்கள், மான்கள். நடுவிலே உள்ளதுதான் மனிதன். இவை எல்லாம் எங்களுக்கு சாட்சி" என்றாள்.

"இதுவெல்லாம் எப்படித் தெரியும்?" என்றான்.

"ஓ..! ரிக் வேதத்தில் இருக்கிறது" என்றாள் அவள்.

"ஓமோம். ஒருக்கா படிச்சால், மறக்க மாட்டீர்" என்று சொல்லிவிட்டு, அவனுடைய கால்சட்டை பைக்குள் அத்தனை நேரமும் நுழைந்துகிடந்த கைகளை வெளியே எடுத்து அவளை இழுத்து உக்ரைன் காற்று கொஞ்சம்கூட இடைபுகாமல் கட்டிக்கொண்டான். அவளும்தான்!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 9
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

கனடா சம்மாதானே இருக்கு.

ஒருநாள் நிஷாந் அதிகாலை எழும்பி, பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினான். அகல்யாவில் என்னென்ன அவனுக்குப் பிடிக்கும். அதுதான் பட்டியல்.

முகத்திலும் பெரிதான கண்கள்.

காலுறை போடுவது.

குனிந்து எதையாவது எடுப்பது.

நுனிக்காலில் நின்று எட்டி எடுப்பது.

காலுக்கு மேல் கால் போடுவது.

ஓவர்கோட் போட்டுவிட்டு, கைகளை ஓவர்கோட் கைகளுக்குள் இழுத்துக்கொள்வது.

தலையை எறிந்து முன்னிருக்கும் கூந்தலை பின்னுக்குக் கொண்டுபோவது.

கண்களை மூடி சிரிப்பது.

கோபம் வரும்போது மேல் உதடு மட்டும் தனியாகத் துடிப்பது.

'கடவுளிடம் கடன் வாங்கியது!' என்று சொல்வது.

'வால்வெள்ளியிலும் பார்க்க வேகமாக வருவேன்!' என்று சொல்வது.

விடைபெறும்போது, 'படம் எடுக்க வேண்டாம்!' என்று கையால் தடுப்பதுபோல, கையை அசைப்பது.

இப்படி எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போதே அகல்யா வந்துவிட்டாள். உடனே பேப்பரை மறைத்தான். அவள் துரத்தினாள். பறித்துப் பார்த்துவிட்டு சிரிசிரியென்று சிரித்தாள்.

"அது என்ன கடவுளிடம் கடன் வாங்கியது?" என்று கேட்டாள்.

ஒருமுறை அவன், 'உன் கண்கள் எப்படி இவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன?' என்று கேட்டான். அவள், 'கடவுளிடம் கடன் வாங்கியது' என்று சொன்னதை நினைவூட்டினான்.

"அது என்ன காலுறை போடுவது?"

"நீர் காலுறை போடும்போது உமது உடம்பு முழுக்க வளைந்து நெளிந்து பாதத்தில் வந்து குவியும். பின்னர் பாதம் மெள்ள மெள்ள காலுறைக்குள் நுழைந்து மறைந்துபோகும். பார்க்கும்போதே பரவசமாகிவிடும்."

"நான் என்ன செய்தால், அவலட்சணமாக இருப்பேன். அதற்கும் ஒரு பட்டியல் போடுங்கள்" என்றாள்.

"அப்படி ஒன்று போட நினைத்தேன். ஆனால், ஒன்றுமே தோன்றவில்லை."

"அது எப்படிச் சரியாகும்? அழகு இருக்கும் இடத்தில் அவலட்சணமும் இருக்குமே!" என்றாள்.

"அப்படி ஏதேனும் சட்டம் இருக்கிறதா?"

"ஆற்று வெள்ளம்போல கிளை தொட்டு ஓடிய காதல், வற்றி வற்றி அடிமணல் ஆகிவிட்டது' என்று நாங்கள் படித்திருக்கிறோம். செக்கோவ் எழுதிய அகவ்யாவின் கதையை எடுப்போம். என்ன நினைக்கிறீர்? அவள் செய்தது சரியா?" என்றாள்.

"இதிலே என்ன சரி, என்ன பிழை. அதைச் சொல்ல நான் யார்? முதலில் முழுக் கதையும் தெரியாது. பாதியில் இருந்து கதை ஆரம்பமாகி பாதியிலேயே முடிகிறது."

"பெண்கள் அப்படித்தான். முடிவு எடுத்த பின்தான் சிந்திப்பார்கள். ஒருசில நிமிட சந்தோஷத்துக்காக அவள் தன் வாழ்கையை அழித்துக்கொண்டாள். அவள் அது பற்றி பின்னர் வருந்தினாளா தெரியாது" என்றாள்.

"உலக இயக்கம் அது. இல்லாத ஒன்றைத் தேடி அலைவது!" என்றான் நிஷாந்.

இப்படி அவன் சொன்னதும், இருவரும் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். தங்கள் தங்களுக்குள் அவர்கள் ஆழ்ந்துபோனது தெரிந்தது.

நிஷாந் சண்டையை ஆரம்பிக்கவில்லை. அதற்குப் பல சாட்சிகள் இருந்தனர். மதியச் சாப்பாட்டின்போதுதான் அது ஆரம்பமாகியது. அன்று சமையல் பொறுப்பு நிஷாந்தினுடையது. வழக்கம்போல ரொட்டியும், பருப்பும், முட்டையும் தான். நல்ல பெரிய முட்டை மலிவாகக் கிடைக்கும் என்பதால், அது தினமும் இருக்கும். அன்று எல்லோருக்கும் முட்டை அவித்துவைத்திருந்தான். அகல்யாவுக்கு அவித்த முட்டை பிடிக்காததால், அவளுக்கு மட்டும் முட்டையைப் பொரித்திருந்தான். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் தட்டில் உணவைப் பரிமாறி எடுத்துச் சென்றார்கள். அகல்யாவும் முட்டைப் பொரியலை எடுத்து தட்டிலே வைத்துக்கொண்டு நகர்ந்தான். அப்போதுதான் வைரவநாதன் எப்போது இப்படி ஒரு சான்ஸ் கிடைக்கும் என்று காத்திருந்தவன்போல தொடங்கினான்.

வைரவநாதனுக்கு நீண்ட தலைமுடி. மெலிந்த, இறுகிய தேகம். எந்த நிமிடமும் அவிழ்ந்துவிடும் என்பதுபோல சாரம் கட்டியிருப்பான். அவனுடைய ஷர்ட்டுக்கு உள்ளே உடம்பு வெள்ளையாகவும் வெளியே கறுப்பாகவும் இருக்கும். எப்போதும் ஒரு கூட்டத்துடன் தரையில் அமர்ந்து சீட்டு விளையாடுவான். எந்த நேரம் பார்த்தாலும் ஒரு சீட்டைத் தூக்கி தலைக்கு மேலே பிடித்துக்கொண்டு, போடுவதா... விடுவதா... என்று ஆலோசித்தபடி இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

அகல்யா வந்த நாளில் இருந்து, அவனுக்கு அவள் மேல் ஒரு கண். பேசுவதற்குத் தைரியம் கிடையாது. நேருக்கு நேர் பார்க்கவும் மாட்டான். கீழே பார்ப்பான் அல்லது பக்கவாட்டில் பார்ப்பான். ஆனால், உள்ளுக்குள் புகைந்துகொண்டு இருப்பது நிதர்சனமாகத் தெரியும். அகல்யா வந்ததையும், முட்டைப் பொரியலை எடுத்து பிளேட்டில் வைத்துக்கொண்டு போனதையும் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அவனுடைய முகம், கோபம் வந்தால் கிருமி நோய் தாக்கிய சருமம் போல கழுத்துக்கு மேலே சிவந்துபோய்விடும். இடது கையால் காதைப் பொத்தி, வலது கையை நீட்டி பழைய நாடக பாணியில் பாடத் தொடங்கினான்.

'செட்டை முளைக்காத சிறு கோழிச் சூப்புடனே முட்டைப் பொரியலும் முழுவாத்தும் வேண்டும் ஐயா'

"என்ன, என்ன?" என்று கத்திக்கொண்டு, பிளேட்டை தலைக்கு மேலே தூக்கியபடி முன்னேறினான் நிஷாந்.

ஈஸ்வரநாதன் உபயோகமான ஒரு காரியம் அன்று செய்தார். நடுவிலே புகுந்து அவனைத் தடுத்தார். பின்னர் நிஷாந்தை இழுத்துப்போய்ச் சொன்னார், "வைரவநாதன் மரத்திலே சங்கிலியால் கட்டிவைத்த நாய்போல. மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி, கழுத்து இறுகியதும் தானே நின்றுவிடுவான். சும்மா உன் வேலையைப் பாரும்தான்." அப்படித்தான் முதலாவது போர் ஆரம்பிக்கும் முன்னரே நிறுத்தப்பட்டது. நிஷாந் தலைக்கு மேலே போன அம்பு என்று அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்துக்கொண்டான்.

இரண்டாவது சம்பவமும் ஒரு பாட்டில்தான் ஆரம்பித்தது. வழக்கமாக அகல்யா ஜீன்ஸ், டி-ஷர்ட்தான் உடுப்பாள். அன்று என்னவோ ஏதோ வெளியே புறப்பட்டதுபோல சிவப்பு சுரிதார் அணிந்து சிவப்புப் பொட்டும் இட்டு நின்றாள். நிஷாந்துக்கு அவனைப் பார்த்தபோது இதயம் இரண்டாக உடைந்துவிடுமோ என்பதுபோல பயம் பிடித்தது. கண்களால் அவன் பேசுவதை இப்போதெல்லாம் அகல்யா சட்டென்று புரிந்துகொண்டுவிடுவாள்.

கொஞ்சம் வாய் திறந்தபடி பார்த்த வைரவநாதன், "மெள்ள நட... மெள்ள நட... மேனி என்னாகும்..?" என்று பாடத் தொடங்கினான். நாற்காலியை மூன்றடி தூரம் பின்னால் தள்ளிவிட்டு "மேனி புண்ணாகும்!" என்று நிஷாந் பாய்ந்து ஓர் அடி கொடுத்துவிட்டான். அதன் பின்னர் மற்றவர்கள் ஓடிவந்து அவனைப் பிடித்தார்கள். இதை எல்லாம் ஏஜென்ட்டிடம் சொல்ல முடியாது. 'நீங்கள் எல்லாம் பள்ளிப் பிள்ளைகளா? நான் என்ன தலைமை ஆசிரியரா? உங்களை நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். இல்லாவிடில் திருப்பி அனுப்பிவிடுவேன்' என்பார்.

அன்று முழுக்க அகல்யா அவனுடன் வாய் திறந்து பேசவில்லை. வாய் மூடி இருக்க கண்களால் பேசியபடியே இருந்தாள். இரவு சமையலறையில் ஒருவரும் இல்லாத நேரத்தில் ரகசியமாகச் சந்தித்துக்கொண்டார்கள். ஏதோ அவனைச் சிறையில் இருந்து மீட்டவள்போல ஆவேசமாக அணைத்தாள்.

"என்னை இறுக்கிப்பிடி" என்றாள். "இது போதாது. அம்பை எய்வதற்கு முன் வில்லை இறுக்கிப் பிடிப்பார்களே, அப்படி!" என்றாள்.

"இது என்ன திரேதாயுகமா... ராமன் வில் பிடிப்பதுபோல பிடிப்பதற்கு? துப்பாக்கி பிடிப்பதுபோல பிடிக்கட்டுமா?"

"மக்கு... மக்கு. ஒரு பழைய பாடலில் 'வில்லக விரலின் பொருந்தி..!' என்று வரும். வில்லைப் பிடிப்பதுபோல காதலியை இறுக்கி அணைத்தானாம்."

"இதை எப்பப் படிச்சனர். ஓ..! ஒருக்கா படிச்சா மறக்க மாட்டீர்" என்றான்.

மெல்லியத் தூவானத்தில் நனைவதுபோல சில நொடிகள் இருவரும் பரவசமாக அனுபவித்தார்கள். ஏதோ பேசப்போனவன் வாயில் விரலை வைத்து மூடினாள். பின்னர் அதே வாயில் முத்தம் பதித்தாள்.

"என்ன செய்கிறீர்?!" என்று பதறினான் நிஷாந்.

"உதட்டை அளக்கிறேன்" என்றாள் சர்வசாதாரணமாக.

மெல்லிய குரலில் "செட்டை முளைக்காத சிறுகோழிச் சூப்புடன், முட்டைப் பொரியலும் முழு வாத்தும் வேண்டும் பெண்ணே" என்றான்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே அவனுடைய நெஞ்சில் கைவைத்து முழுப் பலத்துடன் தள்ளினாள். அவன் அதே இடத்தில் நின்றான்.

நிஷாந்துக்கு ஒரு புதுக் கவலை உண்டானது. ஏஜென்ட் வரும் ஒவ்வொரு முறையும் அவர் ஏதாவது கெட்ட செய்தி கொண்டுவருவாரோ என்று பயந்தான். அகல்யா வந்த பின்னர் அவனுக்குப் பயணம் என்றாலே கசப்பாகிவிட்டது. ஒருவேளை அவளைத் தனியாக அனுப்பி, அவளை வேறு குழுவுடன் அனுப்பிவிடுவாரோ. அவருடைய மூளை எப்படி வேலை செய்கிறது என்பதை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. திடீரென்று ஒருவரைத் தனியாக அனுப்புவார். அடுத்து ஒரு கூட்டம் போகும். சொல்லவே முடியாது. குதிரை ஆட்டுவதுபோல தலையை இரண்டு பக்கமும் ஆட்டியபடி இருந்த ஏசுராசாவை, மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு தனியே அனுப்பி அவன் லண்டன் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். "ஒருவேளை அவர்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து அனுப்பினால் என்ன செய்வது?" என்று அவளிடமே ஆலோசனை கேட்டான்.

"அப்படி ஏஜென்ட் ஒரு திட்டம் கொண்டுவந்தால் மறுத்துவிட வேண்டியதுதான். நாங்கள் இரண்டு பேரும் இனிமேல் ஒன்றாகவே பயணம் செய்யவேண்டும்" என்றாள்.

"நீர் போகவேண்டியது ஜெர்மனி. உமக்கு அங்கே அண்ணா இருக்கிறார். நான் போகவேண்டியது கனடா. இது எப்படி சரிப்பட்டு வரும்?" என்றான்.

"ஏன் கனடாவுக்குப் போகிறீர்கள்?"

"ஏன் போகிறேனா? கனடா சும்மாதானே இருக்கு. உலகத்தில் இரண்டாவது பெரிய தேசம். அந்த நாடு, என் வரவைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறது."

அவள் சிரித்தாள், "கனடாவுக்குப் போனாலும் நீங்கள் அங்கே அகதிதான். ஜெர்மனிக்குப் போனால், நானும் அங்கே அகதிதான். ஏதோ ஒரு நாட்டிலே நிரந்தர உரிமை கிடைக்கட்டும். பிறகு பார்க்கலாம். எங்கள் எதிர்காலத்தை நாங்கள்தான் உண்டாக்க வேண்டும். இன்னொருத்தர் அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது."

"உமக்கு ஜெர்மனியில் அண்ணா இருக்கிறார். எனக்கு ஒருவரும் இல்லையே."

"நான் இருக்கிறேனே. அது போதாதா? ஒரு விஞ்ஞானி என்ன சொன்னார் தெரியுமா? 'பூமி தொடங்கிய நாளில் இருந்து இன்று வரை பிறந்து இறந்துபோன மனிதர்களின் எண்ணிக்கை, இன்று பூமியில் இருக்கும் மனிதர்களைவிடக் குறைவு' என்று. இன்றைய ஜனத்தொகை ஏறக்குறைய 5.7 பில்லியன் மக்கள். அத்தனை சனங்கள் பூமியில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு வாழ்வு வாய்த்திருக்கிறது. எங்களுக்கு மட்டும் கிடைக்காதா?"

நிஷாந் அவளுடன் ஜெர்மனி செல்ல முடிவெடுத்தான்.

ஏஜென்ட் எச்சரிக்கையானவர். நஞ்சைக் குடிக்கும் முன்னர் போத்தலில் முடிவு தேதியைச் சரிபார்ப்பவர். அதிகாலை அவர் வந்தபோது நிஷாந் உஷாரானான். ரோட்டைக் கடக்கும் முன்னர் இரண்டு பக்கமும் பார்ப்பதுபோல அங்கும் இங்கும் பார்த்தார். ஒன்றுமே பேசவில்லை. நிஷாந்துக்கு மனம் படபடவென்றது. எதற்காக இப்படித் தயங்குகிறார் என்று எண்ணியபடி, "என்ன?" என்றான். "ஒரு பாதை திறந்து இருக்கிறது. நாலு பேர் மட்டுமே போகலாம். எல்லைக்

காவல்காரனுக்குக் காசு கட்டியிருக்கிறது. ஆனால், உடனே கிளம்ப வேண்டும். ஈஸ்வரநாதனும் அவர் மனைவியும் போகலாம். மற்ற இரண்டு பேர் யார் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்" என்றார்.

நிஷாந்துக்கு உள்ளூக்குள் படபடத்தது.

ஏஜென்ட் பெரிதாக யோசிக்கவில்லை. "ஈஸ்வரநாதன் குடும்பத்துடன் நிஷாந்தும் அகல்யாவும் சேர்ந்துகொள்ளலாம்" என்றார்.

நிஷாந்துக்கு உள்ளூக்குள் பெரிய நிம்மதி பரவ, அப்போது வைரவநாதன் எங்கிருந்தோ தன் தலைமயிரை இரண்டு கைகளால் இரண்டு பக்கமும் இழுத்துக்கொண்டு அங்கே வந்தார். தன்னையும் அனுப்பச் சொன்னார். ஏஜென்ட் தனக்கு யாரை, எங்கே, எப்போது அனுப்பவேண்டும் என்பது தெரியும் என்று சொன்னார். அவனுக்கு முகம் சரியில்லை. அகல்யாவுக்கு இது ஒன்றும் தெரியாது. வயிற்றிலே தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாள். ஏஜென்ட்டின் சத்தம் கேட்டு வயிற்றிலே ஊன்றி எழும்பி அறைக்கு வெளியே வந்தாள். ஆனால், ஒரு பிரச்னை இருந்தது. அவளுக்கு அவள் அண்ணன் அனுப்புவதாகச் சொன்ன 400 டாலர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. ஓரமாக நின்றுகொண்டிருந்த வைரவநாதன் சிரித்தார்!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 10

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

ரஷ்ய மொழி பத்திரமாக உள்ளே இருந்தது.

"நாலு பேருக்கு கதவு திறந்திருக்கிறது" என்று சொன்ன ஏஜென்ட், நிஷாந்துடன் அகல்யா சேர்ந்துகொள்ளலாம் என்று அறிவித்தார். ஆனால், நபர் ஒருவருக்கு 400 டாலர் தேவை. நிஷாந்துக்கும் அகல்யாவுக்கும் இடையில் 400 டாலர் இருந்தது. அகல்யா நிஷாந்துடன் செல்வதை விரும்பாத வைரவநாதன், தன்னை அனுப்புமாறு ஆயத்தமாகி நின்றுகொண்டிருந்தார். தவிப்புடன் கையைப் பிசைந்த அகல்யா, கைக்கடிகாரத்துக்கு வைத்திருந்த 100 டாலரை ஏஜென்ட்டிடம் கொடுத்தார். மீதி 300 டாலரை ஜெர்மனி போய்ச் சேர்ந்ததும் அனுப்புவதாகச் சொன்னபோது ஏஜென்ட் ஏற்கவில்லை. அவள் முகம் சுருங்கிப்போனது. வைரவநாதனின் புன்னகை இன்னும் பிரகாசம் ஆனது. சட்டென்று முடிவெடுத்தான் நிஷாந். அவனுடைய பணத்தில் இருந்து 300 டாலர் கட்டினான். அவள் நன்றி சொல்லாமல், அவனுக்கு மட்டுமே அர்த்தம் புரியும் ஒரு ரகசியப் பார்வை பார்த்தார்.

ரயில் பயணத்தில், அகல்யா முதல் தடவையாக தன் தாயின் கதையைச் சொன்னாள். "அவர், சின்ன முதலாளி ஒருவரிடம் வேலை பார்த்தார். சின்ன முதலாளி கொடூரமானவர். என் அம்மா வேலைக்குப் போகும்போது அழுதுகொண்டு போவார். திரும்பும்போது இன்னும் கூடுதலாக அழுதுகொண்டு திரும்புவார். ஒரு வார்த்தை அவர் உரக்கப் பேசியது இல்லை. அன்பைச் செலுத்துவதுதான் அவர் வேலை. நான் பெரியவள் ஆனதும், அம்மாவை எப்படியெல்லாம் சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று, கற்பனை செய்வேன். ஒருநாள், நான் தரையில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அம்மா என்னைச் சுற்றிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். படிப்பு குழம்பிவிடும் என்று என்னை எழுப்பவில்லை... அதுதான் அம்மா. எப்போது அவரை

நினைத்தாலும், அவர் துடைப்பத்தோடு நிற்கும் காட்சிதான் நினைவுக்கு வரும். அப்போது நான் பள்ளி மாணவி. ஒருநாள் அதிகாலை, உடைந்த சீப்பு ஒன்றை எடுத்து அம்மா என் தலைமயிரை வாரிவிட்டார். என் தலையைத் தடவிவிட்டு யோசித்தார். அவர் இதற்கு முன்னர் அப்படிச் செய்தது இல்லை. அன்று வெளியே போனவர், திரும்பி வரவே இல்லை. இன்று வரை அவர் உயிரோடு இருக்கிறாரா... இல்லையா என்பது தெரியாது!"

மதியச் சாப்பாடு ஈஸ்வரநாதன் வாங்கித் தந்தார். ரொட்டியும் வாழைப்பழமும். "அடுத்த சாப்பாடு ஸ்லோவோக்கியாவில்" என்று சொல்லி, பெரிய பற்களால் சிரித்தார். நிஷாந், "உக்ரைன் சிறையில் கூட இருக்கலாம்" என்று சொன்னான். அவர்களோடு ஒரு ரஷ்ய இளம் தம்பதியும் பயணம் செய்தார்கள். அந்தப் பெண் கையுறையை அகற்றாமல் ஏதோ சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். வெண்ணெய்க் கட்டியின் மணம், மறுபடியும் அவர்களுக்குப் பசியைக் கிளப்பியது. அவள் அகல்யாவைப் பார்த்துப் பேசினாள். ஒரு நிமிடம் அவள் பேசிய பின்னர்தான் அது ஆங்கிலம் என்று அகல்யாவுக்குப் புரிந்தது. அகல்யா, ரஷ்ய மொழியில் பதில் சொன்னாள். அவர்களுக்கு ஆறு வயதில் ஒரு பையனும், இரண்டு வயதில் ஒரு பெண் குழந்தையும் இருந்தனர். பையன், பயணம் முழுக்க இருக்கையில் அசையாமல் அமர்ந்து, சோவியத் கொடியைச் செங்குத்தாகக் கையில் பிடித்தபடி வந்தான். சிவப்புச் சீலையில் அரிவாளும் சுத்தியலும் உள்ள கொடி. அந்தக் கொடி மறைந்து, வேறு கொடி வந்தது அவனுக்குத்

மாஸ்டர் பிளான்
போட்டிருக்கா அகல்யா!

தெரியாது. பெண் குழந்தையின் கன்னங்கள் இரண்டு பக்கங்களிலும் சிவப்பாகி ஒரு பழம்போல தொங்கின. அகல்யா அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிவைத்து, அதன் கன்னத்தைத் தடவிப் பார்த்தாள். அவ்வளவு சிவப்பை அவள் பார்த்தது இல்லை. இவள் பேச அதுவும் ஏதோ பதில் சொன்னது.

முக்கச்சீவோ வந்ததும் ரயில் பரபரப்பானது. எல்லைக் காவல்காரர்கள் தடதடவென்று ரயில் பெட்டிகளுக்குள் ஏறினார்கள். அவர்களுடைய உயரமும், சாம்பல் நிற சீருடையும், பூட்ஸ் கால்களும், சத்தமும் பார்த்தவுடனேயே பயத்தை விளைவித்தன. அவர்களுடைய முகங்கள் ஒவ்வொன்றும் வீங்கிப்போனதுபோல மினுமினுத்தன. நிஷாந், குழந்தையைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சொன்னான். மாறாக அவள் குழந்தையை இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டாள். எல்லைக் காவல்காரர்கள் முதலில் ரஷ்யக் குடும்பத்துடன் ஏதோ பேச, அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். அகல்யாவிடமும் அதையே கேட்க அவள் அதே மொழியில் ஏதோ சொன்னாள். ஈஸ்வரநாதன் உளறினார். அவரையும் மனைவியையும் இறக்கினார்கள். நிஷாந்துடைய மூச்சு ஒன்று நீளமாகவும், ஒன்று கட்டையாகவும் வந்தது. இதயம் நெஞ்சுக்கூட்டைவிட்டு வெளியே வந்து அடித்தது. அவர்கள் அவனிடம் ஒரு கேள்விகூடக் கேட்காமல் காலரைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே தள்ளினார்கள். மூன்று வருடங்களாகப் படித்த ரஷ்ய மொழியில், ஒரு சொல்கூட வெளியே வரவில்லை. அத்தனை வார்த்தைகளும் பத்திரமாக உள்ளேயே இருந்தன.

அந்த ரயிலில் இருந்து 20 பேர் இறக்கப்பட்டார்கள். இவன் அகல்யாவையே திகைப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவள் இவனைப் பார்க்கவில்லை. ரயில் புறப்பட்டபோது "அகல்யா... அகல்யா..." என்று கத்தினான். அவள் திரும்பவே இல்லை. ரஷ்யத் தம்பதியிடம் ஏதோ சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். காவலர்கள் அடித்தபோதெல்லாம் இவன் "அகல்யா..." என்று கத்தினான். அவர்கள் இவன் வலியில் தன் தாய்மொழியில் ஏதோ பிதற்றுகிறான் என்று நினைத்தனர்.

நான்கு நாட்கள் சிறையில் வைத்து விசாரணை செய்தார்கள். அடித்து உதைத்தார்கள். காசுகளைப் பறித்தார்கள். சீனி போடாத தேநீர் வாங்கித் தந்தார்கள். ஈஸ்வரநாதன் சொன்னதுபோல அடுத்த சாப்பாடு ஸ்லோவோக்கியாவில் நிகழவில்லை.

பழையபடி எட்டாம் மாடிக்குத் திரும்பியபோது ஏஜென்ட், எல்லைக் காவலர்கள் தன்னிடம் பணம் பறித்துக்கொண்டு ஏமாற்றிவிட்டதாகச் சொல்லிப் புலம்பினார். ஏஜென்ட், தன்னை இவர்கள் தேற்றவேண்டும் என எதிர்பார்த்தார். "இனிமேல் கஷ்டம்தான். எல்லாப் பாதைகளும் இறுகிவிட்டன" என்றார். நிஷாந் நினைத்தான், மனிதர் இன்னும் கொஞ்சம் காசு எதிர்பார்க்கிறார் என்று. அது அப்படியே ஆயிற்று.

ஒரு வாரம் கழித்து, அகல்யா ஜெர்மனி போய்ச் சேர்ந்துவிட்டதாக ஏஜென்ட் சொன்னார். அவளிடம் இருந்து ஒரு டெலிபோன் அழைப்பு வரும் என நிஷாந் காத்திருந்தான். வரவில்லை. நீண்ட கடிதம் ஒன்று வரும் என்று எதிர்பார்த்தான். அதுவும் வரவில்லை. மூன்று மாதங்களாக அவன் மனம் பட்ட பாட்டைச் சொல்லி முடியாது. எதற்காக அப்படிச் செய்தாள்... திட்டமிட்டுச் செய்தாளா? ஓரியோன் நட்சத்திரக் கூட்டத்துக்குள் வைத்து அது சாட்சியாக என் கையைப் பிடித்தாளே. 'வால்வெள்ளிபோல வேகமாக வருவேன்' என்று அடிக்கடி சொல்வாளே. அதே வேகத்தில் மறந்துவிட்டாளோ?

ஒருநாள் ஏஜென்ட் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு வந்தார். உடனேயே அவளிடம் இருந்து ஏதோ நல்ல சேதி வந்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது. இவனே முந்திக்கொண்டு "ஏதாவது தகவல் வந்ததா?" என்று கேட்டான். அவர் "இல்லை" என்றார். "உன் பணத்தை அவள் அனுப்பிவிட்டாள். இங்கே வந்த ஓர் ஆள் மூலம் கொடுத்து அனுப்பி உன்னிடம் சேர்க்கச் சொல்லியிருக்கிறாள். நீ அவசரத்துக்குக் கொடுத்த பணத்தை, அவள் மறக்கவில்லை. மிக நேர்மையானவள்" என்று சொல்லி, 300 டாலரை அவன் கையில் தந்தார். மறுபடியும் கேட்டான், "கடிதம் வரவில்லையா?" அவர் 'இல்லை' என்று தலையாட்டினார். உடனேயே அவனுக்குத் தெரிந்தது... அவள் காசு அனுப்பவில்லை, தன் கணக்கைத் தீர்த்துவிட்டாள்!

அகல்யாவோடு ஒன்றாக 9-ம் மாடிக்கு ரஷ்ய மொழி கற்கப்போன நாட்களை நினைத்துப் பார்த்தான் நிஷாந். அவன் வாழ்க்கையில் மிக மகிழ்ச்சியான காலம் அது. சாப்பாட்டைப் பற்றி கவலைப்பட வில்லை; தூங்குவதைப் பற்றி கவலைப்பட வில்லை; எப்போது, எங்கே புறப்படப் போகிறோம் என்ற கவலை இல்லை. மூளை முழுக்க அகல்யா மட்டும் தான். 'ஒருக்கா படிச்சா மறக்க மாட்டேன்' - எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கிறாள். பழகியதை, பேசியதை, கேட்டதை... மறந்துவிட்டாளா? அவ்வளவு சுலபமாக என்னை அவளால் எப்படி மறக்க முடிந்தது? அவள் கையிலே கட்டியிருக்கும் ரோமன் எழுத்துக் கைக்கடிகாரம் ஒவ்வொரு செகண்டாக எண்ணும்போதுகூட, என் எண்ணம் வராதா? ஆச்சர்யம்தான். கவலையான நேரங்களில் அவள் அடிக்கடி செய்வதுபோல தனக்குத்தானே மெல்லிய குரலில் 'அகல்யா... அகல்யா...' என்று சொல்லிப் பார்த்தான். அது அவன் காதுகளுக்கு 'அகல்யா... அகல்யா...' என்று கேட்டது. மூன்று மாதங்களாக அவனால் அந்தத் துக்கத்தில் இருந்து மீள முடியவில்லை. தனிமையில் இருக்கும்போது தன் துயரைச் சொற்களாக மாற்றுவான். அப்படியும் அவன் துக்கம் மிஞ்சிவிடும். 'சூரிய உதயம் இன்று எத்தனை மணிக்கு?' என்று ஒவ்வொரு நாளும் அவள் கேட்பாள். அந்தத் தகவலை வைத்து என்ன செய்வாள்? அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மர்மமானவள். ஒரு

கடிதம் போட்டிருந்தாலும் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்திருக்கும். நடித்தாளா? அதற்கு என்ன அவசியம்? அந்தத் துரோகத்தை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. குறுந்தொகை, ஓரியன் நட்சத்திரக் கூட்டம், ரிக்வேதம் என்று எல்லாம் பேசினாள். பின்னர் 'மறக்க முடியாதவள்' அவனை மறந்துவிட்டாள்.

மாதொருபாகன் என்கிற புதிய ஏஜென்ட், அவர்களை இப்போது பாரம் எடுத்திருந்தார். ஏஜென்ட்கள் அடிக்கடி மாறுவது அவனுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. "இன்னொரு கூட்டம் அகதிகளும் வர இருப்பதால் வேறு வீடு பார்க்க வேண்டும்" என்று சொன்னார். "மாடிவீடு வசதி இல்லை. இரண்டு அறை உள்ள தனி வீடு தேவை" என்றார். ஆனால், ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இவர் வந்த பின்னர் டெலிபோன் அழைப்புகள் அடிக்கடி வந்தன. இவருக்கு உலகம் முழுக்கத் தொடர்பு இருந்தது. அமெரிக்கா, கனடா, ஐரோப்பா, ஆஸ்திரேலியா, இந்தியா, இலங்கையில் இருந்தெல்லாம் கூப்பிடுவார்கள். இவரும் நீண்ட நேரம் பேசுவார். எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் கிடையாது. இதைப் பார்த்துவிட்டு அகதிகளும் பேசினார்கள். ஏஜென்ட் ஒன்றையும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

ஒரு நாள் இரவு 10 மணி இருக்கும். எல்லோரும் படுப்பதற்குத் தயாராகிக்கொண்டு இருந்தனர். அந்தச் சமயம் மாதொருபாகன் அவசரமாக வந்து உடனேயே புறப்படச் சொன்னார். "எங்கே... எங்கே?" என்று அனைவரும் ஆவலோடு கேட்டார்கள். அதற்கு பதில் "புறப்படு... புறப்படு..!" என்று இருந்தது. என்னவோ ஏதோ என்ற திடுக்கிடலுடன் அனைவரும் கிளம்பத் தொடங்கினார்கள்!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 11

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

நீல உதடுகள்

தங்கள் தங்கள் துணிமணிகளை எடுத்து சூட்கேஸிலும், பிளாஸ்டிக் பைகளிலும் நிரப்பினார்கள். தோய்த்துக் காயப்போட்டு ஈரமாகக்கிடந்த உடுப்புகளையும் அப்படியே எடுத்து அடைத்தார்கள். சமையல் சாமான்களை ஒருவர் பெட்டியில் அடுக்கினார். எல்லாம் கண நேரத்தில் ரெடியாகிவிட்டது. அத்தனை நாள் ஆசை ஆசையாகக் கதைத்த தொலைபேசியை அனைவரும் ஏக்கமுடன் பார்த்துவிட்டு ஒவ்வொருவராக வெளியேறினார்கள்.

வரிசையாக எல்லோரும் ரோட்டிலே போக, மாதொருபாகன் பின்னால் தொடர்ந்தார். சிறிது தூரத்தில் ஒரு வாகனம் நின்றது. அதிலே ஆட்களை அடைத்துக்கொண்டு அவர் பார்த்துவைத்த தனி வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனார். நிஷாந்துக்கு சந்தேகம் வந்தது. வீட்டுக்கார அம்மாவுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் புறப்பட்டது அநியாயம் என்று பட்டது. மாதொருபாகனிடம் தனிமையில் என்னவென்று விசாரித்தான். மேடையில் ரகசியம் பேசுவதுபோல சொன்னார். "டெலிபோன் பில் 2,000 டாலர். வீட்டுக்கார மனுஷி அதைக் கட்டச் சொல்லிக் கேட்கும் முன் ஓடிவிடுவதுதான் புத்தி" என்றார். நிஷாந்துக்கு இந்தச் செய்கை அருவருப்பாக இருந்தது. இப்படியெல்லாம் ஒருவரை ஏமாற்ற முடியுமா? 'ச்சே' என்று மனம் அசுரையப்பட்டது.

ரஷ்ய மொழி கற்க, தான் போய்வந்த மகிழ்ச்சிகரமான நாட்களை எண்ணிப் பார்த்தான். கிறிஸ்துமஸ் பெருநாளுக்கு 12 வகையான உணவுப்பொருட்களை அந்த வீட்டுக்கார அம்மா அனுப்பியதையும், சந்திரா மாமி ஆசையோடு உண்டதையும் நினைத்தான். அவர் சொன்ன கதைகளையும், ட்ரொய்கா நடனத்தையும் நினைவுகூர்ந்தபோது அவன் மனது வெறுத்துப்போனது. எப்படியான ஆட்கள் எல்லாம் தன் பாதையில் குறுக்கிடுகிறார்கள் என்று

எண்ணியபோது வெட்கமாக இருந்தது. அந்த மனுஷியின் சீவியம் இவர்கள் கொடுக்கும் வாடகைப் பணத்தில்தான் ஓடியது. 'துரோகம்... துரோகம்' என்று முணுமுணுப்பதைத் தவிர, அவனால் வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

புதிதாகப் போனதும் பழைய வீடுதான். ஒதுக்குப்புறத்தில் இருந்தது. மரங்களும், செடிகளும், புல்தரையும் ஒரு கிராமத்தை நினைவுபடுத்தின. பெரிய கட்டடம் ஒன்று பக்கத்தில் எழும்பிக்கொண்டிருந்ததால், பகல் நேரத்தில் வேலையாட்களின் சத்தம் கேட்கும். இரவு நேரத்தில் இரவுப் பறவைகளின் ஒலி கேட்கும். ஒன்றிரண்டு வேலையாட்கள் இரவு நேரத்தில் வெளிச்ச ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு வேறு மொழியில் பேசியபடி காவல் காப்பார்கள். பழைய வீடு, சிறைச்சாலைபோல இருந்தது. இங்கே கிராமத்துச் சூழ்நிலையில் சுதந்திரமாக மூச்சுவிட முடிந்தது. நிப்பர் நதியின் ஒரு கிளை மிக சமீபத்தில் ஓடியது. அதன் சத்தம் கேட்கும்போது எல்லாம் மனது அமைதி அடைந்தது. அகல்யா இருந்திருந்தால், இந்த இடம் அவளுக்கு எத்தனை சந்தோஷத்தைத் தந்திருக்கும். மென்மயிர் மேலங்கியைக் கொஞ்சம் தளர்த்தி கதகதப்பான அவள் கழுத்தில் முத்தமிடும் ஞாபகம் வந்தது. பின்னர் அந்த எண்ணத்தைத் தூரத் தள்ளினான்.

புது வீட்டுக்கு மேலும் ஆறு பேரை மாதொரு பாகன் அழைத்துவந்தார். இப்போது எண்ணிக்கை 14 ஆக உயர்ந்துவிட்டது. புதிதாக வந்தவர்களில் கேயார் என்பவர் அகதி அல்ல; அவர் ஏஜென்டின் உதவியாளர் என்று சொன்னார்கள். மற்றவர்களைப் பார்த்தால், அகதிகள் போலவே இல்லை. முரட்டுத்தனமாக இருந்தனர். எங்கே போகிறோம்... எங்கேயிருந்து வருகிறோம் என்று ஒருவித கவலையும் இல்லை. அங்கே நிரந்தரமாகக் குடியிருக்க வந்தவர்கள்போலவே காணப்பட்டனர். 3 வயதுப் பெண் குழந்தை ஒன்றும் இருந்தது. அதன் தாயாருக்கு 40 வயது இருக்கும். இந்தக் கூட்டத்தை எப்படி எங்கே மாதொருபாகன் சேகரித்தார் என்பதுதான் ஆச்சர்யமான விஷயம்.

அடுத்த வாரம் இன்னும் பொறி பறக்கும்!

அவர்கள் வந்து இறங்கிய 24 மணி நேரத்துக்குள் அந்த இடத்துக்குத் தலைவராக தன்னை நியமித்துக்கொண்டார் ஒருவர். அவர் பெயர் புஷ்பநாதன். 'சவுதியில் இருந்தவர்' என்று மற்றவர்கள் ரகசியக் குரலில்

பேசிக்கொண்டார்கள். எந்த நேரமும் ஆபத்தை

வரவழைக்கக்கூடியவர். பழைய கால கால்பந்தாட்ட வீரர். ஏகசக்ராதிபதிபோல செருக்காக நடப்பார். மாதொருபாகன்கூட அவர் வழியில் குறுக்கிட மாட்டார். சாம்பல் கிண்ணத்தை வயிற்றிலே வைத்துப் படுத்துக்கொண்டு, அதை எப்படியும் நிறைத்துவிட வேண்டும் என்பதுபோல மார்ல்பெரோ சிகரெட் பிடிப்பார். கரடி பியர்தான் அங்கே ஆக மலிவு; குடித்தவுடன் வெறிக்கத் தொடங்கும். அது இல்லாமல் அவருடைய நாள் முடிவுக்கு வராது. ஒருநாள் நிஷாந்திடம் "நான் வீர சைவ வேளாளர்" என்றார்.

நிஷாந் "அப்படியென்றால் என்ன?" என்றான் வெகுளியாக.

"என் ஊரில் வந்து என்னுடைய பிரதாபத்தைக் கேட்க வேணும். நான் ரோட்டிலே நடந்துபோனால், ஒரு பயல் முன்னுக்கு வர மாட்டான்."

இரண்டு பெண்கள் சமையல் செய்தார்கள். அவர்கள் ஊரைவிட்டு அகதிகளாகப் புறப்பட்டாலும் சமையலும் அவர்களுடனேயே கிளம்பி வந்துவிட்டது. ஒருவர் சும்மா மாமி; மற்றவர் சீப்பு மாமி. அவர் முடியில் ஒரு சீப்பு எப்பவும் வாரப்போகும் அடையாளமாகவோ, வாரி முடித்த அடையாளமாகவோ குத்தப்பட்டிருக்கும். கேயார்தான் அன்றைய சமையல் என்ன என்பதைத் தீர்மானிப்பார். சந்தைக்குப் போய் சாமான்

வாங்கிவருவதும் அவர்தான். கணக்கு எழுதிவைக்க வேண்டும் என்பதால், கையில் எப்போதும் ஒரு பென்சில் இருக்கும். புஷ்பநாதன் நன்றாகச் சாப்பிடுவார். அவருக்கு வகை வகையான இறைச்சி, விதம் விதமாகச் சமைக்க வேண்டும். கேயாரை அவருக்குப் பிடிக்காது. அவர் ஏஜென்டிடம், 'காசு வாங்கிக்கொண்டு மலிவான சாமான் வாங்கி ஏமாற்றுகிறார்' என்று குற்றம் சாட்டுவார். கேயார் அதிகம் பேச மாட்டார். ஆனால், புஷ்பநாதன் நீண்ட வசைமாரியை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும்போது, மேசையின் அடியை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நறுக்கென்று ஏதாவது சொல்லி அவரைச் சீண்டிவிடுவார். புஷ்பநாதன் மறுபடியும் ஆரம்பிப்பார். அவர் நிறுத்துவது என்றால் பியர் முடிய வேண்டும் அல்லது வசைச் சொற்கள் முடிய வேண்டும்!

ஒருநாள் காலர் மடிந்த பழுப்பு நிற அங்கியை மாட்டிக்கொண்டு வெளியேபோன கேயார், அவசரமாக ஓடி வந்தார். "நிப்பர் ஆற்றின் கிளையில் மட்டி மீன் கிடைக்கிறது" என்றார். முதலில் பாய்ந்து ஓடியது புஷ்பநாதன்தான். அன்று முழுக்க ஆற்றிலே மட்டி பிடித்தார்கள். கோடைக் காலத் தொடக்கத்தில் மட்டி கும்பல் கும்பலாக கல்லிலே ஓட்டிக்கொண்டு கிடக்கும். புஷ்பநாதனுக்கு மட்டி என்றால் உயிர். அடுத்து வந்த 10 நாட்களுக்கு வீட்டிலே மட்டி சமையல்தான். புஷ்பநாதன் தலைமையில் அதிகாலை தொடங்கி மாலை வரை ஆற்றிலே கணுக்கால் தண்ணீரில் நின்று மட்டி சேகரித்தார்கள். இரண்டு பெண்களும் மட்டி சதையைக் கிளப்பி விதவிதமாகச் சமைத்தார்கள். ஒரு நாள் குழம்பு, இன்னொரு நாள் பிரட்டல், இன்னொரு நாள் வறுவல் என்று அவர்கள் பத்திக்கு எட்டிய மாதிரி முழு சமையல் திறமையையும் பாவித்தார்கள். புஷ்பநாதன் சொன்னதுபோல கத்திரிக்காயுடன் சேர்த்துச் சமைத்தபோது, இன்னும் திறமாக வந்தது. சரிபாதியை அவர் சாப்பிட்டார். இந்தக் காலங்களில் ஒரேயொரு சின்னப் பிரச்சனைதான். மட்டிக் கறி நீலமாக இருந்தது. சாப்பிட்டவர்கள் உதடுகளும் நீல நிறத்துக்கு மாறின. பெண்கள் பாடுதான் மோசம். எந்தவிதமான உதட்டுச் சாயம் பூசியும் ஒரு வாரத்துக்கு அசைக்க முடியாமல் அவர்கள் நீல உதடுகளுடன் காட்சி தந்தனர். இரண்டு பெண்களும் நீல உதடுகளுடன் ஒருநாள் மட்டியைக் கொதிக்கவைத்தார்கள். அது வாய் திறந்தவுடன் கத்தியால் பிளந்து சதையை எடுத்து, சட்டியில் போட்டார்கள்.

இதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த நிஷாந்துக்கு அகல்யாவின் நினைப்பு வந்தது. காம இச்சை அதிகமாகி அவனைத் தாறுமாற செய்தது; மனம் ஏங்கியது. என்றும் இல்லாத மாதிரி உடம்பு தகித்தது. பல வாரங்களாக அவள் நினைப்பே இல்லை. திடீரென்று ஏன் இப்படித் தொந்தரவு செய்கிறது? 'உன்னை வேண்டாம் என்று போனவளை ஏன் நினைக்கிறாய்?' என்று மனதிடம் கேட்டான். அவனுக்குப் புரியவில்லை. எப்படியும் அவளுடன் பேச வேண்டும் என்று தோன்றியது. ஏஜென்டைத் தேடிப் போய் கெஞ்சினான். அவர் தனக்கு தொலைபேசி எண் தெரியாது என்று சொன்னார். அன்று முழுக்க அவன் பேய் பிடித்தவன்போல அலைந்தான்.

இன்னொரு பெரிய பிரச்னை முளைத்தபோதுதான் நிஷாந்தால் அவளை மறக்க முடிந்தது. அதற்கு கண் திறந்தபடி நடுவில் கிடந்த ஒரு மீன்தான் காரணம்.

பிரான்ஸில் இருந்து வந்த ஏஜென்ட் ஒருவர், தமிழ் வீடியோ கேசட் கொண்டுவந்திருந்தார். இப்படியான நாட்களில் கொண்டாட்டம்தான். காலையில் தொடங்கினால் இரவு வரை பல தடவை, ஒரே கேசட்டைப் போட்டுப் பார்ப்பார்கள். அன்று கிடைத்தது ரகுவரன், ரேவதி, கார்த்திக் நடித்து பல நாட்கள் வெற்றிகரமாக ஓடிய 'தொட்டாச்சிணுங்கி' திரைப்படம். அந்தப் படத்தைப் பாராட்டி எழுதாத பத்திரிகைகளே கிடையாது. கடிதங்களிலும் டெலிபோன் பேச்சிலும் அதுபற்றி பலரும் சொல்லியிருந்தார்கள்.

முதல் தரம், எல்லோரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து படத்தைப் பார்த்தார்கள். ரகுவரனுடைய நடிப்பை ஆண்களும் பெண்களும் சிலாகித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோதே, மரணம் தன் பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டது. இரண்டாம் தடவை படத்தைப் போட்டபோது, கேயார் மார்க்கெட்டுக்குப் போனார். அவர் திரும்பி வந்ததும் படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த புஷ்பநாதன் எழுந்து, சமையல் கட்டுக்கு ஓடினார். அவர் என்ன வாங்கிவந்தார் என ஆராய்வுதுதான் நோக்கம். குளுப்பா மீனை, கேயார் வாங்கி வந்திருந்தார். அது வெள்ளிபோல மினுங்கும் மலிவு மீன், பச்சைத் தண்ணீர்போல இருக்கும். ஊறுகாய்க்கு அல்லது புகைபோடுவதற்கு ஏற்றது. புஷ்பநாதனுக்குப் பிடித்தது விலைகூடிய மக்கரெல் மீன். சமையல் அறையில் சண்டை சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது. "நீ மலிவான மீன் வாங்கிப்போட்டு காசு விளையாடுறாய்" - கேயாரின் தலை ஆமையின் தலைபோல ஆடிக்கொண்டிருக்கும். அவர் ஆமோதிக்கிறாரா மறுக்கிறாரா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

"இது என்ன ஹோட்டல் என்று நினைத்தீரா? அகதிகளுக்கு இது காணும்" - கேயார் பென்சிலை உயரத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு கத்தினார். இப்படி ஆரம்பித்த சண்டை நீண்டது. ஒரு சமயத்தில் வெறிகொண்ட கோபத்தில் கொந்தளித்த புஷ்பநாதன், மீன் வெட்டுவதற்காக வைத்திருந்த கத்தியை எடுத்து கேயாரின் அடிவயிற்றில் ஓங்கிக் குத்தினார். அனைவரும் அதிர்ந்துபோய்ப் பார்த்தனர்!

- கடவுள் கதைப்பார்...

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 12

தீரில் திகில் தொடர்கதை

அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

வீர சைவ வேளாளர்

அந்தச் சம்பவத்தை அங்கே யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. மீன் வெட்ட வைத்திருந்த கத்தியை உருவிய புஷ்பநாதன், கேயாரின் அடிவயிற்றில் குத்தி இறக்கினார். தனக்கு என்ன நடந்தது என்பதை உணரும் முன்னரே, கேயார் அலறிச் சரிந்து விழுந்தார். கூடத்தில் வீடியோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் அதை நிறுத்திவிட்டு, ஓடிவந்து அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

'நல்லாய் இறந்துவிட்டாரா?' என்று தொட்டுப் பார்த்த பின்னர் புஷ்பநாதன் நடுங்கத் தொடங்கினார். பெண்கள் ஓவென அழுதனர். மாதொருபாகன், செய்தி கேட்டு ஓடிவந்தார். போலீஸ் வந்தால் அத்தனை பேரையும் பிடித்து உதைத்து, நாடு கடத்திவிடுவார்கள். துணிச்சலான மூன்று பேரை தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டு, மீதிப் பேரை தற்காலிகமாக இன்னொரு ஏஜென்டின் வீட்டுக்கு மாற்றினார். ரஷ்யக் கொள்ளைக்காரர்கள் வந்து கொலை செய்துவிட்டார்கள் என்று, வழக்கை ஜோடிக்க அவர் முடிவுசெய்தார். ஆனால், முன் கட்டடத்தில் வேலை செய்தவர்கள் எப்படியோ அறிவித்து, போலீஸ் வந்துவிட்டது. கைகள் பின்னால் விலங்கிடப்பட்ட நிலையில், தலையிலே பிளாஸ்டிக் பைகளைக் கவிழ்த்து, அனைவரையும் வாகனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டுசென்றார்கள். ஒரு விசாரணையும் இல்லை. எல்லோரையும் அடித்தார்கள். நிஷாந் தனக்குத் தெரிந்த ரஷ்ய மொழியில், 'புஷ்பநாதன்தான் கொலை செய்தார்' என்பதைச் சொல்ல, அவரும் ஒப்புக்கொண்டார். வழக்கை அப்படியே பதிந்தவர்கள், மீண்டும் மாறி மாறி வேகம் குறையாமல் அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். நிஷாந் சொன்னான்... 'குற்றவாளியைப் பிடித்துவிட்டீர்களே... பிறகு எங்களை ஏன் அடிக்கிறீர்கள்?' அதுவும் சரிதான் என்று அடியை நிறுத்தினார்கள்.

கொலைகாரனை உடனே கைதுசெய்தவர்கள், பிணத்தை வெகுநேரம் கழித்துதான் வந்து எடுத்துப்போனார்கள். கேயார், பென்சிலைப் பிடித்தபடியே கிடந்தார். அவருடைய பழுப்பு மேலங்கி கதிரையில் தொங்கியது. மூன்று வயதுக் குழந்தை மாத்திரம் கேயாரின் பிணத்தைப் பார்த்துவிட்டு, 'மூக்கிலே இருந்து சிவப்பு நிறப் புழு வருது' என்று சொன்னது. அந்தக் குழந்தை ரத்தத்தைப் பார்த்தது கிடையாது; அதற்கு அப்படி தமிழில் ஒரு வார்த்தை இருப்பதும் தெரியாது.

கொலை நடந்த அறைபோலவோ, ஒரு பிணம் கிடந்த இடம்போலவோ அது தோன்றவில்லை. மற்றவர்கள் போலீஸ் அடியில்பட்ட காயங்களுக்கு மருந்து போட்டுக்கொண்டு, மீதிப் படத்தைப் பார்த்து முடித்தார்கள். ரகுவரன் நின்ற தோரணையும், பேசியதும், தலைமுடியைக் கைகளினால் கோதியதும் எல்லாம் அப்படியே புஷ்பநாதன்தான். வாயிலே உணவு இருக்கும்போதே அதை மேலும் திறந்து, மட்டி இறைச்சியை அவர் திணித்தது நினைவுக்கு வந்தது. இரண்டு பெண்களும் சண்டைக்குக் காரணமான மீனைச் சமைத்தார்கள். அத்துடன் கோதுமை மா புட்டு. எல்லோருக்குமே நல்ல பசி. அதைச் சாப்பிட்டபோது நிஷாந் மிக ருசியாக இருந்ததை உணர்ந்தான். அதை உண்பதற்கு சந்தையில் போய் மீன் வாங்கிவந்தவரும் இல்லை; அந்த மீன் ருசி இல்லை என்று சண்டை பிடித்தவரும் இல்லை. அந்த நாள் 9 ஏப்ரல், 1996. மற்ற எல்லா நாட்களையும்போல ஒருவித அவசரமும் இல்லாமல் சாதாரணமான முடிவை அடைந்தது.

நிஷாந், இப்படி கொலைகாரர்கள், சோம்பேறிகள், குடிகாரர்கள் மத்தியில் தான் மாட்டிக்கொண்டதை நினைத்து வருந்தினான். பல நாட்களுக்குப் பின்னர், அவன் அண்ணன்போல கருதும் அம்பிகாபதி மால்ரை போனில் அழைத்து, தன் நிலைமையைச் சொல்லித் துக்கப்பட்டான். அவர் சொன்னார். 'நிஷாந்... இதிலே புதுமை ஒன்றும் இல்லை. உம்மோடு இருப்பவர்கள் எல்லோருமே நல்லவர்கள். ஒருவன் ஏழையாக இருக்கலாம்; புகழ் இல்லாமல் இருக்கலாம்; படிப்பு இல்லாமல் இருக்கலாம்; உற்றார் உறவினர், நண்பர் இல்லாமல் இருக்கலாம்... ஆனால், நாடு இல்லாமல் இருப்பது கொடூரமானது. அது ஒருவருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஆக மோசமான தண்டனை. அவர்கள் அப்படிப் பிறக்கவில்லை, இலங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டபோது அப்படி இருக்கவில்லை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை அவர்களை மாற்றிவிட்டது. நீர் உதவி செய்வதை நிறுத்த வேண்டாம். இன்னொரு மெழுகுத் திரியைப் பற்றவைக்கும் மெழுகுத் திரி ஒன்றையுமே இழப்பது இல்லை. எப்படியும் சீக்கிரத்தில் அங்கேயிருந்து புறப்பட்டுவிடும். அல்லாவிட்டால், நீரும் அப்படியே ஆகிப் போகலாம்!'

பிரான்ஸில் இருந்து வந்த ஏஜென்டினால் நிஷாந்துக்கு ஒரு நன்மை ஏற்பட்டது. நிரப்பப்படாத மாணவ விசா கார்டுகளை அச்சடித்துக் கொண்டுவந்திருந்தார். மாணவ விசா தயாரிப்பதில் நிஷாந் பயிற்சி பெற்றான். ஒரு மாணவ விசாவுக்கு, நிஷாந் 10 டாலர்கள் சன்மானம் வாங்கினான். வாரத்தில் ஐந்து, ஆறு மாணவ விசா தயாரித்து விற்றான். இலங்கை மாணவர்கள்போல ஆஃப்கானிஸ்தான் மற்றும் குர்டிய மாணவர்களுக்கும் விசா தேவைப்பட்டது. சில வாரங்களில் 10 விசாக்கள் தயாரித்தான். இந்த நாட்களில் தான் ஓர் அகதி, இன்னொரு நாட்டுக்குப் போவதற்கு அங்கே தங்கியிருக்கிறோம் என்பதை மறந்தான்.

ஒருநாள் எவருக்கும் சொல்லாமல் பழைய இடத்தைப் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டான். 8-வது மாடியில் புதிதாக யாரோ குடியிருந்தார்கள். 9-ம்

மாடிக்குப் போய் மணி அடித்ததும் வீட்டுக்கார மனுஷி கதவைத் திறந்தார். அவனைக் கண்டதும் கட்டிப்பிடித்து அழுதார். அந்த முதிய கண்களில் நீர் வடிவதை அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. 'மன்னியுங்கள்... மன்னியுங்கள்' என்று பலமுறை சொன்னான். அவர் சொன்னதில் பாதி அவனுக்குப் புரியவில்லை. தன் சொந்த உழைப்பில் கொண்டு வந்த 200 டாலரைக் கொடுத்தான். மீதிக் காசை ஏஜென்ட் எப்படியும் கொடுப்பார். அவர் கொடுக்காவிட்டால், தான் கொடுப்பது உறுதி என்று கூறி விடைபெற்றான். இந்த நல்ல உள்ளத்தை இத்தனை கொடூரமாகத் தண்டித்த மாதொருபாகனை, அவனால் மன்னிக்கவே முடியவில்லை.

புஷ்பநாதனின் வழக்கு எட்டு மாதங்கள் இழுத்தடித்தது. தற்காப்புக்காகக் கத்தியால் குத்தினான் என்பதுதான் வாதம். கேயார் தாக்க வந்தபோது தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகக் கத்தியால் குத்திவிட்டான். நீதியரசர் ஏழு வருடங்கள் கடுங்காவல் தண்டனை என்று தீர்ப்பு வழங்கினார். புஷ்பநாதன் தப்பிவிடலாம் என்றுதான் நம்பினார். தீர்ப்பு வாசிக்கப்பட்டதும் திறந்து வைத்த புத்தகம்போல, வாயை ஆவென்று வைத்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றார். அந்நிய தேசத்தில் ஒரு குற்றவாளியாக சிறைத்தண்டனை அனுபவிப்பது மிகக் கொடுமையானது. அந்தக் கணம் அவர் மனது தன் பெற்றோரை நிச்சயமாக நினைத்திருக்கும். தலை குனிந்தவாறு எதையோ சிந்தித்தபடி நின்றார்.

தீர்ப்பு வாசகம் 12 பக்கங்கள் ரஷ்ய மொழியில் இருந்தது. அவற்றை வாசித்துப் புரிந்துகொண்டு, புஷ்பநாதன் கையொப்பம் இட்டால்தான் தீர்ப்பு செல்லுபடி ஆகும். மொழிபெயர்க்கும் பெண், ரஷ்ய மொழியில் இருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மாற்றி வார்த்தை வார்த்தையாகச் சொல்ல, நிஷாந்தமிழிலே எழுதி புஷ்பநாதனின் கையெழுத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தான். மை போடும் ரஷ்யப் பேனாவை வலது கையில் தூக்கிப் பிடித்து நெடுநேரம் யோசித்த பின்னர் குனிந்து, 'கதிரவேலு புஷ்பநாதன்' என்று கையெழுத்திட்டார். அந்த நேரம் அவரைப் பார்த்தபோது நிஷாந்துக்குப் பாவமாக இருந்தது.

வழக்கு நடைபெற்ற எட்டு மாதங்களில் சிறையில் இருந்த புஷ்பநாதன் மாறிவிட்டார். மெலிந்து எலும்புகள் தெரிந்தன. அவரைப் பார்க்க வந்தது நிஷாந்த் மட்டும்தான். அவரைச் சுற்றி வேறு கைதிகள் நெருக்கி நின்றனர். அவர் தும்மினால் அவருடைய முழங்கைகள் நாலு பேரை இடிக்கும். சிறையில் கொடுக்கும் உணவு

பற்றி யாரிடம் முறைப்பாடு செய்வாரோ... தெரியாது. புஷ்பநாதன் ஒரு புகைப்படத்தை எடுத்துக் காட்டினார். மஞ்சள் விளிம்பு பழைய படம். மூன்று வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி கேமராவைப் பார்த்து அழகாகச் சிரித்தபடி நின்றாள். 'ஆர்?' என்று கேட்டான் நிஷாந்த். 'என்னுடைய மகள்' என்றார். நிஷாந்துக்கு வியப்பாக இருந்தது. அது பற்றி அவர் பேசியதே இல்லை. கசங்கிப்போன காகிதத்தில் ஏதோ எழுதி அவனிடம் கொடுத்தார். அதில் சலுதி முகவரி இருந்தது.

"என் மகள் இங்கேதான் இருக்கிறாள். ஓர் உதவி செய்யும். அவளுக்கு கிட்காட் சாக்லேட் பிடிக்கும். வாங்கி, இந்த முகவரிக்கு அனுப்ப முடியுமா?"

"சலுதியில் இது கிடைக்காதா?"

"நிறையக் கிடைக்கும். அப்பாவிடம் இருந்து பார்சல் போனால், மகிழ்ச்சியில் துள்ளுவாள்" என்றார் புஷ்பநாதன்.

"இந்தப் படம் எப்போது எடுத்தது?"

"20 வருடங்களுக்கு முன்பு."

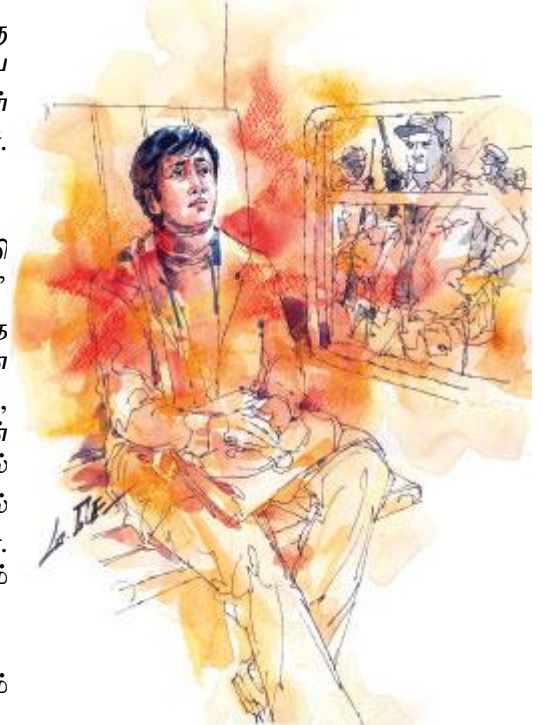
மாதொருபாகன், புஷ்பநாதனை எட்டியும் பார்க்கவில்லை. அதற்குப் பின்னர் புஷ்பநாதனுக்கு என்ன ஆனது? வெளியே வந்தாரா? இப்போது உயிருடன் இருக்கிறாரா? என்ன செய்கிறார்? எந்த விவரமும் நிஷாந்திடம் கிடையாது. யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து, சலுதியால் நாடு கடத்தப்பட்டு, உக்ரைன் சிறையில் நாட்களைக் கழித்த கடைசி வீர சைவ வேளாளர், அவர் ஒருவராகத்தான் இருக்கும்.

மாதொருபாகன் முதல் நாள் சொன்னதை நினைத்து நிஷாந் சிரித்தான். 'ஒரு ஏஜென்ட் என்ன செய்தாவது அகதிகளைக் கரைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார். சில நேரங்களில் உண்மைகூடச் சொல்லவேண்டி வரலாம்!' ஆனால், இது சிரிக்கவேண்டிய நேரம் அல்ல. சமீப காலங்களில் அதிர்ச்சியூட்டும் தகவல்கள் பற்றி கேள்விப்பட்டான். அவை வதந்தியாகவும் இருக்கலாம். அவன் வாழ்ந்த பகுதிகளில் அநாதை முதியவர்கள் பெருகிவிட்டார்கள். அவர்கள் பிச்சை எடுத்து சிவித்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கான தெரு நாய்களும் பாதசாரிகளைக் கடித்தபடி அலைந்தன. இரண்டு பிரச்சனைகளையும் தீர்ப்பதற்கு ஓர் உபாயம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டான். தெரு நாய்களைக் கொன்று அந்த இறைச்சியை முதியவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்குவது. நாய்கள் ஒழிந்துபோகும், முதியவர்களும் காப்பாற்றப்படுவர். இதைக் கேட்டபோதே நிஷாந்துக்கு திகில் பிடித்தது.

அம்மா எழுதும் கடிதங்களில் போதைப் பொருள் பற்றி அடிக்கடி எழுதுவார். 'எச்சரிக்கையாக இரு மகனே!' என்று கடிதத்தை முடிப்பார். அவன் முன்பு இருந்த தொடர்மாடிக் கட்டடத்தில் நடந்த பிரச்சனை நினைவுக்கு வந்தது. அநாதைக் கிழவர்களும், போதைப் பொருள் அடிமைகளும் மாடிக் கட்டடத்தின் படிக்கட்டுக் கிடங்கில் அனுமதியின்றி இரவுகளில் வந்து தங்கிவிடுவார்கள். தூங்குவதற்கு இடைஞ்சல் என்பதால், விளக்குகளை கல் எறிந்து உடைப்பார்கள். காலையில் காவல்காரன் வந்து அவர்களைத் துரத்தும் வரைக்கும் போக மாட்டார்கள்.

இவற்றை யோசித்தபோது இனி என்னவெல்லாம் நடக்கப்போகிறதோ என்ற அச்சம் பிடித்தது. மாதொருபாகனோ ஸ்லோவாக்கியா பாதை வழியாக ஜெர்மனிக்கு அழைத்துப்போகும் ஒரு பெரிய திட்டத்தை உருவாக்கினார். 13 பேர் கொண்ட ஒரு குழுவை நாடுகடத்த ஏற்பாடுகள் நடந்தன. பெரிய குழுவாகப் போகும் பெரிய திட்டம் தோல்வி அடைவது வழக்கம். ஆனால், எல்லைக்காவலில் ஆட்களை ஒழுங்கு செய்திருப்பதாக இவர் சொன்னார். அப்படி ஏற்பாடு செய்தாலும் குழு போய் இறங்கும் நேரம் அவர்கள் பணியில் இருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம் அல்ல. அவர்கள் சுற்றுமுறையில் பணி செய்பவர்கள். வேறு வழி இல்லாததால், நிஷாந்தும் அந்தக் குழுவில் சேர்ந்துகொண்டான்.

நிஷாந் மாணவ விசா தயாரிப்பதில் புகழ்பெற்றுவிட்டதால், பல ஏஜென்ட்கள் அவனுக்கு நண்பர்கள் ஆயினர். அதிலே ஒருவர் தன் பயண அனுமதிப் பத்திரத்தை, 500 டாலருக்கு அவனுக்கு இரவல் தந்தார். கடவுச்சீட்டு இல்லாத அகதிக்கு, அரசாங்கம் கொடுக்கும் பத்திரம் இது. இதை வைத்துக்கொண்டு அவன் எங்கே வேண்டுமானாலும் பயணம் செய்யலாம்; சொந்த நாட்டுக்கு மட்டும் போக முடியாது. பயண அனுமதிப் பத்திரத்தில் உள்ள படத்தை மட்டும், தன் படமாக மாற்ற வேண்டும். அதைச் செய்துதருவதற்கும் பல நிபுணர்கள் அங்கே இருந்தார்கள்.

ஜெர்மனி போய்ச் சேர்ந்ததும் பத்திரத்தை ஏஜென்ட்டுக்குத் திருப்பி விடவேண்டும் என்பதுதான் ஒப்பந்தம்.

ரயில் போய்க்கொண்டிருந்தது. ரயிலில் ஏறியதுமே இதற்காகக் காத்திருந்ததுபோல ஈஸ்வரநாதன் மக்கரெல் கருவாடு வாங்கிச் சாப்பிடத் தொடங்கினார். மற்றவர்களும் வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். ரயில் முழுக்க கருவாடு மணந்தது. நிஷாந் சிறையில் இருக்கும் புஷ்பநாதனை நினைத்தான். அவர் கணக்கு இல்லாமல் மக்கரெல் கருவாடுகளைச் சாப்பிடுவார். 23 வயது மகளை இன்னும் சிறுமியாக நினைத்து, அவளுக்கு சாக்லேட் வாங்கி அனுப்பும்படி தன்னிடம் சொன்னதை நினைத்தான்.

முக்கச்சீவோ ஸ்டேஷன் நெருங்க நெருங்க நிஷாந்துக்கு உள்ளூக்குள் உதறத் தொடங்கியது. அங்கேதான் அவன் ஏற்கெனவே பிடிபட்டிருக்கிறான். அங்கேதான் அகல்யா அவனை குப்பையென உதாசீனப்படுத்தினாள். அவனை உதைத்துப் புரட்டி அடித்தவர்கள் அவனை ஞாபகம் வைத்திருக்கலாம். ரயில் நிலையம் நெருங்க நெருங்க, நிஷாந்துக்கு நடுக்கம் எடுத்தது!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 13
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

இரவுக்குப் பின்னால்

முக்கச்சீவோ ரயில் நிலையம் வருவதற்குள் நிஷாந்துக்கு காய்ச்சல் பிடித்துவிடும்போல இருந்தது. இந்தக் கண்டத்தைக் கடந்தால் எப்படியும் ஸ்லோவோக்கியாவில் இருந்து செக் நாட்டுக்குள் நுழைந்து, அங்கிருந்து ஜெர்மனி போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். அவனுடன் படித்த பழைய நண்பன் அங்கே இருக்கிறான். ஒருகாலத்தில் மிக அன்னியோன்னியமாகப் பழகியவன். ஏஜென்ட் ஒருவர், அவனுடைய டெலிபோன் நம்பரைக் கொடுத்திருந்தார். "நண்பா வா... உனக்காக ஜெர்மானியர்களின் எச்சில் தட்டுகள் கழுவுவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன" என்றான். அவன் மாறவில்லை. அதே வேடிக்கைக்காரன்தான்.

முக்கச்சீவோ வந்ததும் கும்பலில் இருந்து பிரிந்து தூரப்போய் நின்றுவிட்டான் நிஷாந். இவனுடைய பயணப்பத்திரத்தை மேலோட்டமாகப் பார்வையிட்ட அதிகாரி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. ஆச்சர்யமாக இருந்தது. பிடரி சும்மாதான் இருந்தது, அதிலே கை வைக்கவில்லை. மற்றவர்களின் ஆவணங்களை ஆராயத் தொடங்கினார். அவன் குழுவில் வந்த மீதி 12 அகதிகளையும் பிடித்து இறக்கினார். நிஷாந் அந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவன் என்பது, அதிகாரியின் மூளைக்கு எட்டவே இல்லை. ரயில் புறப்பட்டபோது 'நிஷாந்...' என்று கத்தி, ஈஸ்வரநாதன் கையைக் காட்டினார். இவன் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

ஸ்லோவோக்கியாவில் இருந்து ஜெர்மனிக்குக் கொண்டுபோவதற்கு தரகர்கள் இருந்தார்கள். ஜெர்மனி வந்ததும் சத்யனை டெலிபோனில் அழைத்தான். அவன் வராவிட்டால் என்ன செய்வது என்று ஒரு கணம் நினைத்தபோது, திகில் பிடித்தது. ஆனால், சத்யன் பாடிக்கொண்டே வந்தான். "நீ மேற்குக்கு வந்துவிட்டாய்... மேற்குக்கு வந்துவிட்டாய். சுதந்திரப் பறவை!" என்று கட்டிப்பிடித்தான்.

சத்யனிடம் ஏராளமான கதைகள் இருந்தன. ஒடுக்கமான அறையிலே அவன் படுக்கையில் படுத்திருந்தான். நிலத்திலே மெத்தைபோன்ற ஒன்றில் நிஷாந் படுத்திருந்தான். அந்த மெத்தையில் அதற்கு முன்னர் ஒரு குதிரை படுத்து இன்புற்றிருக்கவேண்டும். அப்படி கட்டிதிட்டியாக இருந்தது. ஆனால், அவன் முறைப்பாடு செய்யப்போவது இல்லை. திடீரென படுக்கையில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்த சத்யன், "உனக்கு ரஷ்ய அதிபர் குருஷேவின் கதை தெரியுமா?" என்று கேட்டான். நிஷாந் "தெரியாது" என்றதும், கதையைச் சொல்லாமலே சிரிக்க ஆரம்பித்தான். "எனக்குச் சொன்னால்தானே நானும் சிரிக்கலாம்" என்றான் நிஷாந். இதுதான் சத்யன். லாவண்யாவைப் போல, ஒரு நகைச்சுவையைச் சொல்லும் முன்னர், தானே ரசித்து தானே சிரிக்க ஆரம்பித்துவிடுவான்.

"ஒருநாள் காலை, சூரியனைப் பார்த்து குருஷேவ் 'காலை வணக்கம்' என்றார். சூரியனும் 'காலை வணக்கம் அதிபரே' என்றது. மதியம் மறுபடியும் குருஷேவ் 'மதிய வணக்கம் சூரியனே' என்றார். சூரியனும் 'மதிய வணக்கம் அதிபரே' என்றது. மாலையானதும் குருஷேவ் சிரித்தபடி, 'மாலை வணக்கம்' என்றார். 'இழவு புடிச்சவனே, நான் மேற்குக்கு வந்துவிட்டேன்' என்றதாம் சூரியன்." கீழே படுத்திருந்த நிஷாந்தை காலால் உதைத்து, "நண்பனே, நீ மேற்குக்கு வந்துவிட்டாய். மறக்காதே!" என்று சிரித்தான்.

சத்யனுக்கு ஓர் உணவகத்தில் கோப்பை கழுவும் வேலை. அவனுடைய அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்ட பின்னர் அப்பீல் பண்ணியிருந்தான். ஆனால், முகத்தில் ஒரு கவலையும் கிடையாது. அவன் சொல்வான்... 'நண்பனே, மகிழ்ச்சியான விஷயங்களை இன்றே செய்வோம். மற்றவற்றை நாளை செய்யலாம். ஏனென்றால், நாளை என்ன நடக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது!'

நிஷாந்துக்கும் அதே உணவகத்தில் வேலை தேடித் தந்தான். சத்யனுக்கு ஒரு காதலி இருந்தாள். துருக்கியப் பெண், பெயர் சமீரா. அவளும் அங்கேதான் கோப்பை கழுவினாள். உணவகத்தில் சாப்பாட்டுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. இரவு வேலை முடிந்ததும் சத்யனும் நிஷாந்தும் 10 மணிக்கு வீடு வந்துசேர்வார்கள். பஸ் தரிப்பு, மாதா கோயிலின் முன் இருந்தது. 'இதை ஞாபகத்தில் வை' என்று சத்யன் சொல்வான். ஏனென்றால், எல்லா பஸ் தரிப்பு நிலையங்களும் ஒரே மாதிரி இருந்தன. மறுபடியும் அடுத்த நாள் காலை 7 மணிக்கு வேலைக்குப் புறப்பட வேண்டும்.

முதல் தடவை நிஷாந் வேலைசெய்து, அதற்குப் பணமும் கிடைத்தது. அவன் மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். ஒரேயொரு குறைதான். அவனிடம் ஆவணம் இல்லை. பயணப் பத்திரத்தை சொந்தக்காரருக்குத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டான். போலீஸ் பிடித்தால் அவனைச் சிறையில் வைப்பார்கள் அல்லது நாடு கடத்துவார்கள்.

சத்யனின் துருக்கியக் காதலி, அவர்களின் அறைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வருவாள். அவளுடைய கூந்தல்போல கருமையான ஒன்றை நிஷாந் கண்டது இல்லை. எந்த சிகையலங்காரியின் உதவியும் இன்றி தானாகவே சுருண்ட கேசம். நீளமான காம்பின் மேல் நிற்கும் ட்யூலிப் பூப்போல அவள் தலை கழுத்தின் மேல் துவளும். எந்த நேரமும் கண்கள் ஈரமாக இருக்கும். சிரிக்கும்போதுகூட ஈரமாகப் பளபளக்கும். சமீரா சின்னச் சின்னப் பொய்களை உடனே நம்பிவிடுவாள். பெரிய பெரிய உண்மைகளை நம்ப மாட்டாள். சத்யன் சொல்வான்... 'எங்களுடையது ஏழைக் கிராமம். இரவு நேரத்தில் மின்மினிப்பூச்சிகளை போத்தலில் அடைத்து விளக்காக பாவிப்போம்' நம்பிவிடுவாள். 'திமிங்கலம், குட்டிக்குக் கடலின் அடியில் இருந்து பாலைச் சீறி அடிக்கும். பால் வெளியே வரும்போது குட்டி வாயைத் திறந்து ஏந்திக் குடிக்கும்'. சமீரா நம்ப மாட்டாள்.

திடீரென்று ஏதாவது துருக்கிய உணவு சமைப்பாள். அநேகமாக அது 'கோர்பா சூப்'பாக இருக்கும். தக்காளியும் பருப்பும் கலந்தது. மிக முக்கியமான கூட்டுப்பொருள் தனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று துக்கப்படுவாள். 'அது என்ன?' என்று கேட்டால், 'ஆட்டு நாக்கு' என்பாள். சத்யன் 'அது பரவாயில்லை. கொஞ்ச நாளைக்கு ஆடு பேசட்டும்' என்பான். சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே போவார்கள்.

சத்யனும் அவளும் பேசுவதைப் பார்க்க சுவையாக இருக்கும். ஜெர்மன் மொழி, துருக்கிய மொழி, ஆங்கிலம் எல்லாம் கலந்திருக்கும். 'எப்படிப் பேசுகிறாய்?' என்று நிஷாந் கேட்டான். 'காதலுக்கு மொழி தேவை இல்லை, மூடனே!' என்பாள். 'பெண்களின் மன ஆழத்தை கண்டுபிடிக்க முடியாது. அவர்கள் ஏமாற்றுவார்கள். உன் காதலின் ரகசியம் என்ன?' என்று கேட்டான். சத்யன் சொன்னான், 'சிம்பிள். உன் காதலி அழுதால், அழுகை முடியும் வரை பக்கத்தில் இரு. எழுந்து போனால், காதலும் போய்விடும்.'

சமீரா சூப் செய்வதை மன்னித்துவிடலாம். ஆனால், சில சமயங்களில் மதிய உணவு செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவாள். எந்த உணவு செய்தாலும் காளான் முக்கியம். அந்தக் கூட்டுப்பொருள் இல்லாமல், அவளால் சமைக்க முடியாது. காளான் சேர்க்க வேண்டாம் என்று நிஷாந் கெஞ்சுவான். உக்கிரையில் பல அகதிகள் நச்சுக் காளான் சாப்பிட்டு இறந்திருக்கிறார்கள். அவள் கேட்க மாட்டாள். பிடிவாதமாக சமைப்பாள். "காளான் பற்றிய கதை உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டுவிட்டு, சத்யன் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

"சரி சரி சொல்லு... ஆனால், சிரிக்காதே."

"ஒருநாள், கல்லறையில் பெண் ஒருத்தி உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் அழுதுகொண்டிருந்தாள். 'சாப்பிட்டிருக்கலாமே. நான் சொன்னேனே சாப்பிட்டிருக்கலாமே' என்று அரற்றினாள்.

மயானக் காவல்காரன் வந்து, 'அம்மா, இவர் பட்டினிகிடந்து இறந்துபோனாரா?' என்று கேட்டான்.

அதற்குப் பெண், 'இல்லை. இவர் என் ஐந்தாவது கணவர். இப்படி அநியாயமாக இறந்துபோனார்' என்றாள்.

'எப்படி இறந்துபோனார்?'

'மண்டை நான்காக உடைந்து இறந்தார்.'

'உங்கள் முதல் கணவர் எப்படி இறந்தார்?'

'அவர் நச்சுக் காளான் சாப்பிட்டு இறந்து போனார்.'

'இரண்டாவது கணவர்?'

'அவரும் நச்சுக் காளான் சாப்பிட்டு இறந்துபோனார்.'

'மூன்றாவது கணவர்?'

'இது என்ன? அவரும்தான்.'

'நான்காவது கணவர்?'

'எத்தனை தரம் சொல்வது. அவரும்தான்.'

'உங்கள் ஐந்தாவது கணவர்?'

'நான் சொன்னேனே. காளான் சாப்பிட மறுத்தார். அதுதான் நான் சுத்தியலால் மண்டையில் அடித்தேன். ஒரே அடிதான். நான்காக உடைந்துபோனது!'

நிஷாந், சத்யனுடன் சேர்ந்து விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். சமீரா சிரிக்கவில்லை. அன்றைய உணவில் நிறைய காளான்களை அள்ளிப்போட்டு பழிதீர்த்துக்கொண்டாள்.

தன் தங்கையை ரயில் ஏற்ற சமீரா போனாள். அவளுக்குத் துணையாக சத்யன் போனான். அவனுக்குத் துணையாக நிஷாந் போனான். சமீராவும் தங்கையும் துருக்கிய மொழியில் பேசியபடியே முன்னால் நடந்தார்கள். அவர்கள் இப்படி துருக்கிய மொழியில் பேசுவது சத்யனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. உரத்த குரலில் நிஷாந்திடம் சொன்னான். "துருக்கியக் காதலியின் கதை உனக்குத் தெரியுமா?"

நிஷாந், "இல்லையே" என்றான்.

முன்னாலே நடந்த பெண்கள் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு உன்னிப்பாகக் கேட்பது தெரிந்தது.

"துருக்கிய பெண் ஒருத்தி, ஜெர்மன்காரனைக் காதலித்தாள். இருவரும் இரவு நேரங்களில் வெளியே போய் உலாத்துவார்கள். ஒருநாள் ஜெர்மன்காரன் காதலியிடம் கேட்டான்... 'இன்றைக்கு பெளர்ணமியா?' அதற்கு பெண் சொன்னாள், 'எனக்கு எப்படித் தெரியும். நான் துருக்கியில் இருந்து அல்லவா வந்திருக்கிறேன்.' நிஷாந் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கத் தொடங்கினான். சமீரா சிரிக்கவில்லை.

சமீராவின் தங்கை, சத்யனைப் பார்த்து, "உன்னை எனக்குப் பிடிக்கும், பாதிதான்" என்றாள்.

நிஷாந் மெதுவாகக் கேட்டான், "இந்தப் பெண் நல்லவளாகத் தெரிகிறாள். நீயும் அகதி; அவளும் அகதி. இதைவிட ஒரு நல்ல பொருத்தம் எங்கே கிடைக்கும்? நீ இவளை மணம் முடிக்கலாமே!"

"நானும் யோசித்திருக்கிறேன். நான் ஓர் எழுத்தாளனாக இருந்திருந்தால் கட்டாயம் இவளை மணம் முடித்திருப்பேன்."

"அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"இங்கே ஓர் எழுத்தாளருக்கு விவாகரத்து நடந்தது. பெண் சரிபாதி சொத்தைக் கேட்டாள். எழுத்தாளருக்கு ஏது சொத்து? அவர் எழுதிய கடைசி நாவலின் 10,000 பிரதிகள் 10 வருடங்களாக விற்காமல் கிடந்தன. தன்னுடைய பாதி சொத்து என்று ஒரு விலைபோட்டு அவர் அத்தனை நாவல்களையும் அவள் தலையிலே கட்டிவிட்டார். இன்று அவளும் இல்லை; நாவலும் இல்லை. மனிதர் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்."

இப்போது நிஷாந்தின் முறை. அவன் சத்யனை அடிக்கக் கிளம்ப, அவன் ஓடினான். இரண்டு சகோதரிகளும் இந்தக் கோமாளிகளை வியப்புடன் பார்த்தனர்.

ரயில் நிலையத்தில் எத்தனை மணி நேரமும் ஒருவர் நிற்க முடியும். ரயில்கள் மாறிமாறி ஒவ்வொரு மேடையாக வந்து நிற்கும். வெவ்வேறு மேடைகளில் பயணிகள் ஏறுவது இறங்குவது எல்லாம் ஒரே கலகலப்பாக இருக்கும். எத்தனை விதமான மனிதர்கள்! வெள்ளை, கறுப்பு, பழுப்பு, மஞ்சள்... எத்தனை மொழிகள். அத்தனையும் அங்கே கேட்டன. எத்தனை விதமான உடைகள், எத்தனை அலங்காரங்கள், எத்தனை நடைகள்... இளம் பெண் ஒருத்தி, மூன்று மேல் பட்டன்களை அவிழ்த்துவிட்டதால், சட்டை நான்காவது பட்டனில் தொங்கியது. இன்னொரு பெண், தொடை வரை இழுத்த பல வர்ணக் காலுறை அணிந்திருந்தாள். உற்றுப் பார்த்தபோது அது காலுறை அல்ல, காலிலே வர்ணம் பூசியிருப்பது தெரிய வந்தது. சமீராவின் தங்கை ரயில் ஏறிய பின்னர், மூவரும் காபி பருகினர். அப்போது ரயில் வந்து நிற்க, ஒரு பெண் ஏறினாள். நிறைய ஆட்கள் இறங்கினார்கள். அந்தப் பெண், அழகான இளைஞன் ஒருவனுக்குக் கைகாட்டினாள்.

நிஷாந் தற்செயலாக தலைநிமிர்த்திப் பார்த்தான். அது அகல்யாதான். என்ன நாகரிகமாக உடை அணிந்திருந்தாள். தலைமுடி நேர்த்தியாக அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. முகத்துக்கு வெளியே தள்ளும் அதே கண்கள். ரயில் தூரம் சென்ற பிறகும் தலையை நீட்டி கையை ஆட்டியபடி இருந்தாள். ஏதோ உந்த அவன் ரயிலை நோக்கி ஓடினான். ரயில் மறைந்த பிறகும் கூட ஓடினான். திடீரென்று தன்னுடைய மடத்தனமான வேலையை நினைத்து வெட்கினான். பின்னர் அதே இடத்தில் நின்றான்.

யாரோ அவனை நட்டுவிட்டதுபோல நின்றதைப் பார்த்து, சத்யன் அவனைப் பிடித்து உலுக்கி அழைத்துப் போனான். அகல்யாவின் கதை அவனுக்குத் தெரியும். 'உன்னை விட்டுப் போனவள் என்ன செய்தால் உனக்கு என்ன? உன் வாழ்க்கையில் அவள் இல்லை. மறந்துவிடு' என்றான். அந்தக் கண்களை அவனுக்குத் தெரியும். அதில் நிறையக் காதல் வழிந்தது. ஒருமுறை நட்சத்திரக் கூட்டத்தின் நடுவில் அவனை அதே மாதிரி பார்த்திருக்கிறான்.

அன்றிரவு நிஷாந் வெகுநேரமாக உறங்கவில்லை. அவளையே நினைத்தான். அவளுக்கு எப்போவாவது அவன் ஞாபகம் வருமா? தன்னுடைய புதுக் காதலனிடம் தினமும் சூரிய உதய நேரம் என்னவென்று கேட்பாளா? அவள் இருக்கும் ஊரில் அவனும் இருக்கக் கூடாது? எப்படியும் வெளியேறிவிட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தான்!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 14
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

சத்யனின் உணவகத்தில் இன்னொரு தமிழரும் வேலை செய்தார். அவருடைய பெயர் மாசிலாமணி. எல்லோரும் அவரை 'மாசி... மாசி...' என்றே அழைத்தார்கள். சத்யன் அவரை அண்ணை என்று அழைத்ததால், நிஷாந்தும் அப்படியே அழைத்தான். அவருக்கு 30 வயது இருக்கும். வாயே திறக்க மாட்டார். மிகப் பெரிய கதை ஒன்றை மனதுக்குள் பூட்டிவைத்திருக்கிறார் என்று நிஷாந்துக்குத் தோன்றும். அதன் பாரம் அவர் கண்கள் வழியாக வெளியே தெரிந்தது. எதையோ தேடுவதுபோல அவர் கண்கள் இங்கும் அங்கும் அலையும்.

ஒருநாள் உணவகம் மூடிய பின்னர், இவர்கள் மூவரும் குடிபானக் கடைக்குச் சென்று பியர் குடித்தார்கள். நிஷாந்துக்கு இவரிடம் கதை பிடுங்கவேண்டும் என்ற நினைப்பு இருந்தது. மனிதர் வாயைத் திறந்தால்தான், அது நடக்கும். இரண்டாவது பியருக்குப் பின் நிஷாந் கேட்டான். "அண்ணை, நீங்கள் எப்படி இங்கு வந்தீர்கள்? எல்லோரிடமும் ஒவ்வொரு கதை இருக்கும். நீங்கள் பெரிய சோகத்தில் இருக்கிறீர்கள். சொல்லுங்கோ... ஆறுதலாக இருக்கும்."

மாசி என்கிற அண்ணை பேசத் தொடங்கினார்... "என் கதை மிக நீண்டது. என் மனச்சோர்வுக்குக் காரணம் என் கதை மட்டும் இல்லை; என் நண்பருடையதும் தான். என்னால் மறக்க முடியாத கதை. சொல்லுறேன், குழப்பாமல் கேளுங்கோ.

1985-ம் வருடம் கொழும்பில் இருந்து பம்பாய் வந்து, அங்கிருந்து கிளம்பி கிழக்கு பெர்லினில் இறங்கியபோது மாதம் பிப்ரவரி. கடும் பனிக்காலம். எத்தனை ஆங்கில சினிமாக்கள் பார்த்தாலும், எத்தனை புத்தகங்கள் படித்தாலும், ஐரோப்பாவின் பனிக் குளிர் எப்படி இருக்கும், பனிப் புயல் எப்படி இருக்கும் என, கடலால் குழப்பப்பட்ட ஒரு சிறு தீவில் இருந்து வரும்

ஒருவனுக்குப் புரியப்போவதே இல்லை. ரூபாய் கொடுத்து வாங்கும் மேல் அங்கியோ, பூட்டோ, கையுறையோ, குளிரை ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. அது, கிழக்கு பெர்லின் விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய பின்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. என் உடம்பை மூடிய மலிவான கோட்டைத் தாண்டி குளிர் உள்ளே போய் எலும்பைக் குத்தியது. கைவிரல் நுனிகளில் உணர்ச்சி இல்லாமல்போனது. காதிவே விழும சத்தம் ஒன்றும் சொற்களாக மாறவில்லை. மூக்கில் இருந்து நீர் ஒழுகியது. அதைத் துடைப்பதற்கு கையுறையைக் கழற்றவேண்டும். ஆனால், கழற்ற முடியாது. அது பாட்டுக்கு ஆலம் விழுதுபோல கட்டியாக மாறி தொங்கியது. எச்சில் துப்பியபோது டிக்கெனச் சத்தம் கேட்டது.

10 டாலர் கொடுத்தபோது கிழக்கு பெர்லினில் நிற்பதற்கு, 24 மணி நேர விசா கிடைத்தது. மேற்கு பெர்லின் போகும் ரயிலில் ஏறி, ஜுவாலஜிக்கல் கார்டன் ஸ்டேஷன் வந்ததும் இறங்கினேன். அப்படிச் செய்யும்படி எனக்குச் சொல்லித்தந்திருந்தார்கள். அங்கிருந்து டிக்கெட் எடுத்துக்கொண்டு, பாரிஸ் போகும் ரயிலில் ஏறினேன். எனக்கு பாரிஸ் போகும் நோக்கமே கிடையாது. ரயில் ஃப்ராங்ஃபர்ட் வழியாகப் போகும்போது, அங்கே நைலாக இறங்கிவிட வேண்டும். போலீஸ் பிடித்தால் கொண்டுபோய் அகதி முகாமுக்குள் அடைத்துவிடுவார்கள். அங்கேயிருந்து எஸ்கிரீஷான் என்னும் சிறிய நகரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். என் நண்பன் தேவன் அங்குதான் இருந்தான். என்னிலும் மூன்று வயது இளையவன். எப்படியும் அவனிடம் போனால், மீதியை அவன் பார்த்துக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தான்.

தேவனுடன் நான் சென்று அகதியாகப் பதிந்தேன். வாடகை இலவசம். அத்துடன் மாதாமாதம் எனக்கு அகதிக்காக 350 மார்க்கு கிடைத்தது. இரண்டு அறை உள்ள பழைய வீடு ஒன்றில் நாங்கள் தங்கினோம். நானும் தேவனும் ஓர் அறையில், அடுத்த அறையில் 60 வயதுள்ள ஒருவர் தங்கினார். அவரை மாஸ்ரர் என்று கூப்பிட்டார்கள். இன்னொருவருக்கு 33 வயது இருக்கும். அவரை மாஜிஸ்ட்ரேட் என்று அழைத்தார்கள். முதலில் பகிடிக்கு அழைக்கிறார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால், உண்மையில் அவர் கொழும்பில் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாகக் கடமையாற்றியவர். இனப் பிரச்சனை தொடங்கியதும் புறப்பட்டுவிட்டார். ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கே இந்தக் கதி என்றால், எங்கள் கதி எப்படியாகியிருக்கும் என்று நினைக்கவைத்தது.

நாங்கள் நான்கு பேரும் அந்த வீட்டில் ஏறக்குறைய ஒன்றரை வருடம் ஒன்றாக வாழ்ந்தோம். என் வாழ்க்கையில் நான் மகிழ்ச்சியின் உச்சத்தில் இருந்த நாட்கள் அவை. பியர் அங்கே கட்டுப்பாடு இல்லாமல் கிடைக்கும். குடித்தபடியே படம் பார்ப்போம். குடி அதிகமானால் மாஸ்ரர் 'டேய் மாஜிஸ்ட்ரேட்' என்று அழைப்பார். சின்னச் சின்ன சண்டைகள் வந்து, உடனே மறக்கப்பட்டுவிடும். நாங்கள் என்ன வெறியென்றாலும் 'மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை' என்றுதான் கூப்பிடுவோம். எங்கள் எல்லோரிலும் படித்தவரும் அறிவாளியும் அவர்தான். அந்த நாட்டுச் சட்டத்திட்டங்களைக் கரைத்துக் குடித்தவர். ஒரு கையால் முன் அட்டையையும் பின் அட்டையையும் ஒரே சமயத்தில் தொட முடியாத தடினமான புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

"மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை என்ன புத்தகம்?" என்று கேட்டேன்.

"எங்களை டச்சுக்காரர் பிடித்து ஆண்ட கதை. நீரும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும்."

"இத்தனை கனமான புத்தகத்தையா?"

"138 ஆண்டுகள் ஆண்ட கதை அல்லவா?"

அதைப் படித்து முடிக்க எனக்கு 138 ஆண்டுகள் தேவைப்படும் என்று தோன்றியது.

மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் ஒரு பழக்கம் இருந்தது. பழைய யாழ்ப்பாண வழக்கறிஞர்கள் செய்வதுபோல அறைக் கதவிலே தன் பெயரை எழுதி, அதற்குப் பக்கத்தில் IN / OUT என வரைந்து மாட்டிவைத்திருப்பார். வெளியே புறப்படும்போது 'OUT' என்று எழுதி மாட்டியிருக்கும். மாதத்தில் இரண்டுநாள் இப்படி 'OUT' எழுதிவைத்துவிட்டு மறைந்துவிடுவார். எங்கே போகிறார், என்ன செய்கிறார் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. நாங்களும் கேட்பது கிடையாது. ஆனால், திரும்பும்போது ஆனந்தக் களிப்புடன் வருவார். அன்று பெரிய விருந்து நடக்கும். விலை உயர்ந்த குடிவகை ஒன்று கொண்டுவருவார். அனேகமாக சிவாஸ் ரீகல். அவரே சமைப்பார். அருமையாகச் சமையல் செய்ய எங்கேயோ பழகி இருந்தார். ஆனால், மாதத்தில் ஒரு நாள்தான். மீதி நாட்கள் எல்லாம் மாஸ்ரர்தான் சமையல். நானும் தேவனும் உதவிசெய்வோம்.

ஆனைப்பந்தியில் மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்து நன்றாக உழைத்தவர் மாஸ்ரர். அவருடைய அப்பாவின் வேலை, மணவறை செய்து கல்யாண வீடுகளுக்கு வாடகைக்கு விடுவது. சின்னப் பையனாக அவர் அப்பாவுக்கு உதவி செய்யப் போயிருக்கிறார். ஜெர்மனியில் மாஸ்ரர் சும்மா இருக்கவில்லை. அவர் இரண்டு மணவறைகள் செய்து வாடகைக்குவிட்டார். ஒன்று முழுக்க முழுக்க வண்ண மணிகளால் செய்தது; அடுத்தது செயற்கைப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அகதிகள் வந்து குடியேறி சில வருடங்களிலேயே காதலிக்கவும் கல்யாணம் முடிக்கவும் பழகிவிட்டார்கள். மாஸ்ரருக்கு ஆர்டர் கிடைக்கும்போது எல்லாம், நானும் தேவனும் அவருக்கு உதவியாகப் போவோம். அப்படிப் போய் வரும் இரண்டு நாட்கள், எங்களுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும். அடுத்த ஆர்டர் எப்போது வரும் என்ற ஏக்கத்துடனேயே திரும்புவோம்.

அடுத்த வாரம்...
செம அதிர்ச்சி காத்திருக்கு!

ஜெர்மனி வாழ்க்கை முதல் நாள் போலவும் அடுத்த நாள் போலவும் ஒரே சீராகப் போகத் தொடங்கும்போது அலுப்பு ஏற்படும். ஏதாவது நடக்காதா என்று மனம் ஏங்கத் தொடங்கும்.

பனிக்காலம் எங்களை வாட்டி எடுத்தது உண்மைதான். கணப்புக்குப் பக்கத்திலேயே நாட்களைக் கழிப்போம். ஒரு நாள் இரவு 10 மணி இருக்கும். அன்றைய உணவை முடித்துவிட்டு படுப்பதற்கு ஆயத்தமான சமயம் எங்கள் வீட்டுக் கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. நான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். இந்த நேரம் யார் வருவார்கள்? தொலைபேசியில் முன்பே சொல்லாமல் ஒருவரும் வருவது இல்லையே. மாஜிஸ்ட்ரேட் தான் படித்த கனமான புத்தகத்தை மூடினார். தேவன் துள்ளிக்கொண்டே கதவைத் திறக்க ஓடினான். யாரோ வருகிறார்கள் என்ற குதூகலம் அவன் முகத்தில். கதவைத் திறந்ததும் நான் கதவைப் பார்க்காமல் மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் கண்களைத்தான் பார்த்தேன். அது அத்தனை பெரிதாக விரிந்தது. ஜெர்மனி அகதிகளுக்கு சாதாரணமாகப் பார்க்கக் கிடைக்காத காட்சிதான். அந்த மனிதருக்கு 55 வயது இருக்கும். வழக்கைத் தலை. அவர் உடையைப் பார்த்தால் ஜெர்மனியில் குறைந்தது 10 வருடங்களாவது கழித்திருக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. அதிர்ச்சி தந்தது இளம் பெண்தான். 22 வயது இருக்கும்; சேலை அணிந்திருந்தாள். பூசுடி, பொட்டு வைத்து ஏதோ கிராமத்துக் கோயிலுக்குப் போகப் புறப்பட்டதுபோல உடுத்தியிருந்தாள். கறுப்புக் கறுப்பாகத் திரளான கேசம். நாங்கள் நான்கு பேரும் எங்கள் வாய்களை வயதுக்கும், காலநிலைக்கும், அனுபவத்துக்கும் தக்கமாதிரி திறந்துவைத்துக்கொண்டு நின்றோம். ஒருவருக்கும் பேசத் தோன்றவில்லை!

முதலில் பூமிக்கு வந்த தேவன் அதே வாயால் அகலமாகச் சிரித்து, "வாருங்கள்" என்றான். அவர்கள் மாஸ்ரரைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். அந்தப் பெண்ணின் அக்காவுக்குத் திருமணம் என்பதால், மணவறை வாடகைக்கு வேண்டுமாம். முகவரி சரியாகக் கிடைக்காததால், இரண்டு

மணி நேரமாக அலைந்து வீட்டைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். மாஸ்ரர் தன்னுடைய மணவறைகளைக் காட்டினார். பெண்ணுக்குப் பெரிதாகப் பிடிக்கவில்லை. தகப்பனைப் பார்த்து ஜெர்மன் மொழியில் ஏதோ சொன்னாள். மணவறை சோடனை நிஜப் பூக்களால் செய்ய வேண்டுமாம். மாஸ்ரர் பேச வாய் திறந்தார். ஆனால், மாஜிஸ்ட்ரேட் ஏதோ அவர்தான் மணவறையின் சொந்தக்காரர்போல, "அதெல்லாம் பிரச்னை இல்லை... செய்யலாம்" என்று சொல்லிவிட்டார்.

கடைசி ரயிலும் போய்விட்டதால் அவர்கள் அங்கே தங்கி, அடுத்த நாள் காலை போவார்கள் என முடிவு எடுக்கப்பட்டது. ஒருவரும் சொல்லாமல் மாஜிஸ்ட்ரேட் சமைக்கத் தொடங்கினார். எங்கள் வீட்டில் எப்பவும் எந்த நேரத்திலும் நான்கு பொருட்கள் குறையாமல் இருக்கும். அரிசி, பருப்பு, கோழி, தயிர். அரை மணி நேரத்திலேயே சமையல் தயாராகிவிட்டது. சமைத்த பாத்திரங்களோடு தூக்கிவந்து உணவை மேசையில் வைத்தார். அணுகக் கழிவு என்பதுபோல மாஜிஸ்ட்ரேட் எங்களைக் கிட்டவும் அணுகவிடவில்லை. நாங்கள் ஏதோ அவருடைய வெளிச்சத்தை அபகரித்துவிடுவோம் என்று பாதுகாப்பு அரண் உண்டாக்கப்பட்டிருந்தது. நானும் தேவனும் உதவி செய்வதற்குத் தயாராக இருந்தோம். தகப்பனும் மகனும் எதிர் எதிரே உட்கார்ந்து சாப்பிட மாஜிஸ்ட்ரேட் பரிமாறினார். அவள் நீண்ட விரல்களால் சோற்றை உருட்டி உருட்டி எடுத்து வாயினுள் வைத்தாள். அந்த உருண்டை தொண்டை வழியாக இறங்குவது வெள்ளைச் சருமத்தில் எங்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. ஒரு கட்டத்தில், முத்தம் கொடுக்க தயாராவதுபோல இதழ்களைச் சுருக்கிப் பிடித்து 'ஊ' என்றாள். மாஜிஸ்ட்ரேட் "உறைக்கிறதா?" என்றார். அவள் "ஜா" என்றாள்... அவள் பேசிய முதல் வார்த்தை இது. என்னை முந்திப்போய் கிளாஸில் தண்ணீர் எடுத்து வந்தான் தேவன். அதைப் பறித்து, பெண்ணிடம் அவளுடைய கரிய கண்களைப் பார்த்தபடியே நீட்டினார் மாஜிஸ்ட்ரேட். அவள் "டாங்கே" என்றாள். ஆனால், கிளாஸைப் பிடிக்க மறந்துவிட்டாள்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் படித்த கொழும்பு கல்லூரியிலும் ஜெர்மனியிலும், இன்னும் பல உலகத்து நாடுகளிலும் இயற்பியல் விதிகள் ஒன்றுதான். கிளாஸ் மரத்தரையில் விழுந்து டங் டங்கெனத் துள்ளிப்போனது. உடையவில்லை. "ஒன்றுமே இல்லை. அது தண்ணீர்தான், ஒன்றுமே இல்லை" என்று மாஜிஸ்ட்ரேட் முழங்காலில் உட்கார்ந்து, அவள் பாதுகாலை நெருக்கமாக அவதானித்தபடி தரையைத் துடைத்தார். அவள் உதடுகள், "அஸ்தூட்மிர்லெட்" என்றன. ஆனால் கண்கள், மாஜிஸ்ட்ரேட்டையே பார்த்தன. இது ஒன்றையும் அவதானிக்காமல் தகப்பன் இன்னும் இரண்டு கரண்டிச் சோற்றை அள்ளி, தன் கோப்பையில் போட்டார். தொடையுடன் ஓட்டிய கோழிக்காலை கையிலே தூக்கிப் பிடித்து எங்கே ஆரம்பிக்கலாம் என யோசித்தார். பின்னர் "பவானி, சாப்பிடம்மா" என்றார். 'பவானி, பவானி' என்று எல்லா உதடுகளும் அந்தப் பெயரை ஒரே சமயத்தில் சொல்லிப் பழகிக்கொண்டன. இத்தனை இலகுவாகப் பெயர் கிடைத்ததில் ஆகச் சந்தோசப்பட்டது மாஜிஸ்ட்ரேட்தான்.

அடுத்த நாள் காலை நானும் தேவனும் மாஜிஸ்ட்ரேட்டும் அவர்களை வழியனுப்ப ரயில்வே ஸ்டேஷன் சென்றோம். பிரத்தியேகமாகவும் கூராகவும் பூரணமாகவும் உடை தரித்திருந்த மாஜிஸ்ட்ரேட் என் புஜத்தை நான்கு தடவை கிள்ளி, 'கேமராவை மறக்க வேண்டாம். கொண்டுவா' என்று சொல்லியிருந்தார்.

அவர்களை ஏற்ற வந்த ரயிலின் வேகத்தைப் பார்க்கிலும், வேகமான ஒரு காதல் அங்கே ஓடுவது தேவனுக்குக்கூடப் புரிந்துவிட்டது. மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு அந்தப் பெண்ணுடன் பேச ஆசைதான். ஆனால், என்ன பேசுவது என்பதுதான் அவருக்குத் தெரியவில்லை. 'ஜா', 'டாங்கே' போன்ற சொற்களைத் தாண்டிய வசனங்கள் அகப்படவில்லை. ரயில் வந்ததும் அவர்கள் இருவரும் ஏறினார்கள். ஐந்தாவது தடவை மாஜிஸ்ட்ரேட் என் புஜத்தில் கிள்ளினார். ரயில் அசையத் தொடங்கியதும் மாஜிஸ்ட்ரேடை நேராகப் பார்த்து பவானி சிரித்தாள். பின்னர் எங்கள் பக்கம் தலையைத் திருப்பி அந்தச் சிரிப்பைப் பொதுவானதாக ஆக்கினாள். நான் கேமராவில் படம் பிடித்துக்கொண்டேன்.

ஜெர்மனியில் பிரபலமான ஜெர்மன் ஷெப்பர்ட் நாய், முழு முடியையும் கொட்டிவிட்டு புது முடியோடு பனிக்காலத்தைச் சந்திக்கத் தயார் ஆகும். அப்போது அது புத்தம் புதிதாகவும் அழகாகவும் தெரியும். அப்படித்தான் மாஜிஸ்ட்ரேட் இருந்தார். புத்தகம் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, என்னிடம் அதிகம் பேசத் தொடங்கினார். ஹாலத்தில் இருந்து அவர் நண்பர் மூலம் வேண்டிய பூக்களைத் தருவித்தார். மணவறையைத் தயாரிப்பதில் மாஸ்ரருக்கு உதவியாக இருந்தது மட்டுமின்றி, வழக்கத்துக்கு மாறாக அவரும் மணவீட்டுக்கு வந்தார்.

பவானியின் அக்கா பெரிய அழகி இல்லை. ஆனால், மணவீட்டுக்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் மணவறையைப் பாராட்டினார்கள். ரயிலில் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது மாஜிஸ்ட்ரேட் என்னிடம் சொன்னார்... "பதில் கிடைத்துவிட்டது" என்று. "என்ன பதில்?" என்று கேட்டேன். "இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் வீட்டுக்கு வந்த பவானி ரயில் ஏறியபோது, தான் ஒரு கடிதம் கொடுத்ததாகவும் அதற்குப் பதில் கிடைத்ததாகவும் சொன்னார்."

குடிபானக் கடையை மூட வேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நாற்காலிகளைத் தூக்கி தலைகீழாக மேசைகளில் அடுக்கினார்கள். மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று அறிய அவர்களுக்கு ஆவல்.

"மீதியை நாளை சொல்கிறேன்" என்று மாசி அண்ணை கதையை நிறுத்தினார்!

- கடவுள் கதைப்பார்...

* ஜா - ஆம்

* டாங்கே - நன்றி.

* அஸ்தாட்மிர்லெட் - மன்னியுங்கள்.

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 15
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

பவானிக்கு மாஜிஸ்ட்ரேட் கடிதம் கொடுத்ததாகவும், அதற்கு பவானி பதில் அளித்ததாகவும் சொன்ன இடத்தில் கதையைவிட்டுப் போயிருந்தார் மாசி அண்ணை. 'பிறகு என்ன நடந்தது?' என்று தெரியாமல், நிஷாந்துக்கு நாள் முழுக்க இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மறுநாள் எப்போதடா குடிபானக் கடைக்குப் போவோம் என்று காத்திருந்தான்!

அடுத்த நாள்... அதே குடிபானக் கடையில் அதே நேரத்தில் சத்யன், நிஷாந், மாசி மூவரும் கூடினார்கள். மாசி என்று அழைக்கப்படும் மாசிலாமணி ஒரு மிடறு பியரைக் குடித்துவிட்டு, மற்ற இருவரின் தூண்டுதல் இல்லாமல் தானாகவே கதையை விட்ட இடத்தில் இருந்து ஆரம்பித்தார்.

"தன் அன்பை பவானி ஏற்றுக்கொண்டதாகத் தெரிவித்தார் மாஜிஸ்ட்ரேட். உற்சாகக் குரலுடன் மேலும் சொன்னார்... 'எனக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம். பவானியின் கறுப்பு முடிகளை, தண்ணீர் அள்ளுவதுபோல என் கைகளால் அள்ள வேண்டும்!' - மனிதருக்கு மூளை மாற்றவேண்டிய சமயம் நெருங்கிவிட்டது என்று நான் நினைத்தேன்.

தினமும் இரவுச் சாப்பாட்டின்போது பவானி அக்காவின் பெயர் அடிபட்டது. வெறிகூடிப்போன மாஸ்ரர் சொன்னார். 'டேய் மாஜிஸ்ட்ரேட், சொல்லுறதைக் கேளடா. பெரிய பெரிய புத்தகங்களைப் படிச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யிறாய். ஒன்றுமே செய்வது இல்லை. உன்னால் ஆருக்கு என்ன பிரயோசனம்? எப்ப பார்த்தாலும் தூங்கியபடி இருக்கிறாய். தூங்குகிற யானையைப் பார்க்க, ஓடும் எறும்பு சிறந்தது என்று படித்திருப்பாய். சீக்கிரத்தில் அந்த

பவானியை மணந்துகொள். பார்க்க வடிவாய்தானே இருக்கிறாள். நான், நல்ல பூ மணவறை செய்து இலவசமாகப் பரிசு அளிக்கிறேன்!

ஆனால், மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை வேறு எதைப் பற்றியும் நினைக்கமுடியாத மனநிலையில் அவர் இருந்தார். யாராவது 'பவானி... பவானி...' என்று சொல்ல அவரது காதுகள் கேட்க வேண்டும். வாரத்தில் ஒருநாள் பவானி அக்காவுடன் டெலிபோனில் பேசுவதாகச் சொன்னார். அடுத்த நாள் கதவில் மாஜிஸ்ட்ரேட் பெயருக்குப் பக்கத்தில் OUT என்று எழுதி மாட்டியிருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவர் திரும்பியபோது, கையில் சிவாஸ் ரீகல் போத்தல் இருந்தது. அன்று திறமான சமையல் செய்தார். ஆனால், மாஸ்ரரும் தேவனும் எங்கோ வெளியே போய்விட்டார்கள். அவர் சமைத்த சாப்பாடு பாத்திரங்களுடன் மேசை மேலே கிடந்தது. மாஜிஸ்ட்ரேட் வழக்கத்திலும் பார்க்க அதிகமாகக் குடித்தார். திடீரென்று விம்மி விம்மி அழு ஆரம்பித்தார்.

"என்ன மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை, இப்படி அழுறீங்கள்?"

"தம்பி... நான் அம்மாவை நினைச்சுப் போட்டன். நான் இங்கே வந்து ஆறு மாதங்களிலேயே அம்மா இறந்துபோனார். அவருடைய தலைகாணியின் கீழ், நான் எழுதிய அத்தனை கடிதங்களும் கிடந்தனவாம். என் உயிரைக் காப்பாற்ற நான் ஓடி வந்திட்டன். அவரைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை. நான் துரோகி தம்பி துரோகி."

"இது முடிந்த கதை மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை. இனி நடக்கப்போவதை நினைவுங்கோ."

"என் அம்மாவின் ஒரே பயம் எங்கடை சந்ததி என்னோடு முடிந்துபோகுமோ என்றுதான். அதற்காக என்னை வெளிநாடு அனுப்பினார். நான் மணம் முடிக்க வேணும். எனக்கு ஒரு பையன் பிறக்க வேணும். அப்போதுதான் அவர் ஆன்மா சாந்தி அடையும்."

"இது என்ன பிரச்சனை. உங்களுக்குத்தான் பவானி அக்கா காத்துக்கொண்டு இருக்கிறாரே..."

"உனக்கு ஒன்றும் புரியாது" என்று சொல்லிவிட்டு அறையின் உள்ளே போய் சூட்கேஸைத் திறந்து, அடியில் கிடந்த அட்டையை எடுத்து வந்தார். "இதைப் பார். இதுதான் எங்கடை சந்ததிச் சங்கிலி. ஒரு காலத்தில் நான் பிறந்த ஊரிலே குலப் பாடகர்கள் இருந்தார்கள். வம்சக் கதையைப் பாடலாகச் சொல்வார்கள். எங்கள் வம்சக் கதை ஏடுகளில் எழுதிக்கிடந்தது. பிரச்சனை தொடங்கியபோது வீடுவீடாக மாறியதில் எல்லாம் அழிந்துவிட்டன. அம்மா தன் ஞாபகத்தில் இருந்து கீறித் தந்தது இது!"

நான் பார்த்தேன். வம்ச மரம்போல கீறப்பட்டு இருந்தது. பெயர்களும் அதன் கீழே வருடங்களும் இருந்தன. அவர் விளக்கத் தொடங்கினார்.

"இதுதான் நான், தம்பிராசா. பிறந்த வருடம் 1950. இது என் அப்பா சண்முகநாதன், பிறந்த வருடம் 1924. இது அவருடைய அப்பா. என்னுடைய பூட்டனின் பூட்டன் பெயர் கனகராயன், அவர் பிறந்தது 1784. அவருடைய தகப்பன்தான் மயில்வாகனம். எங்கள் வம்சத்தின் ஆரம்பம் அவர். பிதாமகர் என்று சொன்னால், உனக்கு விளங்கும். எனக்குப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு நான் வைக்கப்போகும் பெயர் மயில்வாகனம். ஏனென்றால், அங்கே இருந்துதானே நாங்கள் தொடங்கினோம்."

"அதற்கு இப்ப என்ன பிரச்னை மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை? பவானி அக்காவை நீங்கள் மணமுடித்தால்தானே, பிறக்கும் பிள்ளைக்கு மயில்வாகனம் எனப் பெயர் சூட்டலாம்!"

"உனக்குச் சரித்திரம் தெரியாது. அதுதான் இப்படிக்கதைக்கிறாய். மயில்வாகனம் பெரிய செல்வந்தர், முத்துக்குளிப்பு ஒப்பந்தம் எடுக்கிறவர். அப்போது டச்சுக்காரர்கள் ஆட்சி. அந்த வருடம் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தில் சனங்கள் செத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். டச்சுக்கார தேசாதிபதி ஒன்றுமே செய்யவில்லை. மயில்வாகனம் தன் நெற்களஞ்சியத்தை ஊர் மக்களுக்குத் திறந்துவிட்டார். அவரை சனங்கள் ராசாபோலவே மதித்தனர். இந்தச் செய்தி கொழும்பில் மகா தேசாதிபதியாக இருந்த வில்லென் ஃபால்க் என்பவனின் காதுகளுக்கு எட்டியது. மயில்வாகனத்தைச் சிறையில் அடைத்தான். பின்னர் ரூபாய் 6,000 தண்டம் கொடுத்தால், விடுதலை செய்வதாகச் சொன்னான். மயில்வாகனம் வேறு வழி இல்லாமல் தன் வீடு, வளவு, விளைநிலங்கள் சொத்து அனைத்தையும் விற்று பணம் கட்டி வெளியே வந்தார். எங்கள் வம்சம் அதன் பின்னர் தழைக்கவே இல்லை."

"இது பழைய கதை மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை. அதை விடுங்கோ. சாப்பிடுவம்; கறி ஆறப்போகுது!" என்றேன். அவருக்குக் கோபம் வந்தது.

"நீ சாப்பிடுவதிலேயே குறியாக இரு. நான் சொன்னது உன் மொக்கு மூளைக்குள் ஏறவில்லை. இந்த டச்சுக்காரர்கள் எங்களை 138 வருடங்கள் ஆண்டார்கள். என் பூட்டனின் பூட்டனை ஒன்றும் இல்லாத ஓட்டாண்டி ஆக்கினார்கள். இவனுடைய அநியாயத்தைக் கேட்க ஆள் இல்லை."

"இது எப்பவோ நடந்த சங்கதி. நாங்கள் அகதிகள் மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை. அகதியாக இருப்பதற்கு, இந்த நாடு எங்களுக்குச் சம்பளமும் தருகிறது. இங்கேயிருந்து எங்கள் எதிர்காலத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். உங்களுக்குப் புத்தகத்தில் உள்ள சட்ட நுணுக்கங்கள் எல்லாம் தெரியும். முடிந்துபோனதை மறவுங்கோ, அதற்கு நிவர்த்தியே கிடையாது."

"ஏன் கிடையாது? நான் செய்கிறேனே... நான் செய்கிறேனே" என்று கத்தினார். பின்னர் சாப்பிடாமல் இருக்கையிலேயே சாய்ந்தவாறு தூங்கிவிட்டார். அடுத்த நாள் அவருக்கு எல்லாமே மறந்துவிட்டன.

"மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை, அது என்ன டச்சுக்காரரைப் பழிவாங்குவதாகச் சொன்னீர்களே? எனக்கு இரவு முழுக்க தூக்கம் வரவில்லை" என்று நான் ஞாபகப்படுத்தினேன்.

"சரி சொல்கிறேன்... இந்த ரகசியத்தை உனக்குத்தான் முதன்முறையாகச் சொல்கிறேன். இந்த டச்சுக்காரர்களைச் சாதாரணமாக நினைக்காதே. ஒருகாலத்தில் உலகத்தையே ஆண்டவர்கள் இவர்கள்.

இந்தியாவின் ஒரு சில பகுதிகளையும், இலங்கையையும் ஆண்டார்கள்; தென்ஆப்பிரிக்காவைப் பிடித்தார்கள்; பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டை ஆண்டார்கள்; தென் அமெரிக்காவில் சில பகுதிகளைப் பிடித்து ஆண்டார்கள்; கிழக்கில் இருந்து மேற்கு வரை நாடுகளைக் கைப்பற்றி ராஜ்ஜியம் நடத்தினார்கள். யோசித்துப் பார்... ஹாலந்து ஒரு சின்ன தேசம். இலங்கையைவிட பரப்பளவில்

சிறியது. 20 சதவிகிதம் நிலம், கடல் தண்ணீர் மட்டத்துக்குக் கீழே. இவர்கள் மரக் கலங்களில் ஏறி, 6,000 மைல் கடந்து இலங்கையை அடிமைப்படுத்தினார்கள். கப்பலில் எத்தனை வீரர்களைக் கொண்டுபோயிருப்பார்கள். 200-500 பேர். அவர்கள் ஒரு நாட்டையே பிடித்து ஆண்டார்கள்; எத்தனை கொடுமைக்காரர்கள். தங்கள் நாட்டை வளப்படுத்துவதற்காக, அடுத்தவர் நாட்டைக் கொள்ளையிட்டார்கள்!"

இப்போது நன்றாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு சொன்னார்... "மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் ஜெர்மனியில் அகதியாக என்னைப் பதிந்துகொண்டேன். ஒருநாள் ரயில் ஏறி ஆஷென்ஸ்டேஷன் வரை போனேன். இந்த ஸ்டேஷன் ஹாலந்து எல்லைக்கு சமீபத்தில் உள்ளது. அங்கே இறங்கி வாஸ்லர் ரோடு மட்டும் டாக்ஸியில் போனேன். ஹாலந்தையும் ஜெர்மனியையும் பிரிக்கும் எல்லை 370 மைல் நீளமானது. வாஸ்லர் சாலையில் இறங்கி நேரே நடந்தால், எல்லையைக் கடந்து ஹாலந்துக்குள் போய்விடலாம். எல்லையில் சோதனை கிடையாது. ஒரு வீடு, பாதி ஜெர்மனியிலும் பாதி ஹாலந்திலும் இருக்கும். அதுதான் அடையாளம். ஜெர்மனியின் பக்கம் மெர்குரி வெளிச்சம் பளிர் என எரியும்; ஹாலந்தின் பக்கம் மஞ்சள் வெளிச்சம். நான் எல்லையைக் கடந்தபோது இரவு 1 மணி.

போதைப்பொருள் கடத்தும் மாஃபியா கும்பல்தான் ஒரே ஆபத்து. அவர்களிடம் பிடிபடக் கூடாது. ஹாலந்தின் பக்கம் இருக்கும் ரயில்வே ஸ்டேஷனின் பெயர் மாஸ்ட்ரிச். அங்கேயிருந்து ஆம்ஸ்டர்டாமுக்கு டிக்கெட் எடுத்து, ஃபாரீன் போலீஸ் நிலையம் சென்று என்னை அகதியாகப் பதிவுசெய்துகொண்டேன். அவர்களிடம் நான் கொடுத்த பெயர் மயில்வாகனம் கனகராயன். என்னிடம் அவர்கள் எந்த ஆவணமும் கேட்கவில்லை. உடனே 1,000 கில்டர் அகதிக் காசு தந்தார்கள். அப்பவெல்லாம் 1,000 கில்டர் என்பது 30,000 இலங்கை ரூபாய்க்குச் சமம். அன்றில் இருந்து ஒவ்வொரு மாதமும் அங்கே சென்று கையெழுத்திட்டு 1,000 கில்டர் பெற்றுவருகிறேன். எனக்குச் சொந்த நாடு இல்லை. ஆனால், இரண்டு நாடுகளுக்கு நான் அகதியாக இருக்கிறேன்."

இதைக் கேட்ட எனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைச் சொல்ல முடியாது.

"மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை. நீங்கள் நீதி பரிபாலனம் செய்ய படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். நீதியரசராகக் கடமையாற்றியவர். இப்படி ஒரு நாட்டை ஏமாற்றி பணம் பறிப்பது பிழை அல்லவா? சட்டக் குற்றம் தவிர, மனிதாபிமானமான செயல்கூட அல்லவே!"

"இதிலே எங்கே சட்டக் குற்றம்? எனக்கு வரவேண்டியதை அறவாக்குகிறேன். என் மூதாதையரிடம் கொள்ளையடித்த காசைத் திரும்பப் பெறுகிறேன். இதை நான் தொடர்ந்து செய்யப்போவது இல்லை. இதுவரை 26,000 கில்டர் பணத்தை, யாழ்ப்பாணத்தில் என் அம்மா பெயரில் நடக்கும் அநாதை இல்லத்துக்கு அனுப்பிவிட்டேன். இன்னும் இரண்டே இரண்டு மாதங்கள்தான். அத்துடன் கடன் முழுவதும் தீர்ந்துவிடும்; நான் நிறுத்திவிடுவேன். நான் இந்த ரகசியத்தை ஒருவரிடமும் பகிர்ந்தது கிடையாது."

ஆறு மாதங்களில் பவானி அக்கா மருந்தகப் படிப்பை முடித்ததும், அவருக்கும் மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணைக்கும் திருமணம் என்று நிச்சயம் ஆனது. முதன்முறையாக மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை, ஹாலந்துக்குக் கிளம்பும் முன்னர் என்னிடம் சொன்னார்...

"இன்று ஞாயிறு; நாளை திங்கள், செவ்வாய் காலை சூரியன் உதிக்கும்போது நான் இங்கே நிற்பேன்!"

"அண்ணை கவனமாகப் புறப்படுங்கள். உங்களை நம்பி ஒரு சீவன் இருக்கு. சமீபத்தில் இரண்டு பேர் குடிவரை ஏமாற்றி காசு பறித்ததைப் பற்றி ஹாலந்து நாடாளுமன்றத்தில் பேசியிருக்கிறார்கள். கிடைத்ததுபோதும். நிறுத்திவிடலாமே!" என்றேன்.

"இல்லை தம்பி, நான் எச்சரிக்கையாக இருப்பேன். எடுத்த கருமத்தை முடிக்க வேண்டும். கணக்கு 28,000 கில்டர்" என்றார்.

அந்தத் தடவை கதவிலே IN என்று எழுதியதை மாற்ற மறந்துவிட்டார். அன்று நானும், தேவனும், மாஸ்ரரும் சூப்பர் மார்க்கெட்டுக்குப் புறப்பட்டோம். அது இலையுதிர் காலம் என்று நினைக்கிறேன். 1986-ம் வருடம் செப்டம்பர் மாதமாக இருக்கலாம். அருமையான கால நிலை. சூரியன் மறைந்த பின்னர் எஞ்சிக்கிடக்கும் ஒளி வீசியது. ஜெர்மனி சந்திரன் வெளியே வந்துவிட்டான். ஜெர்மனி இலைகளை, ஜெர்மனி காற்று வீசி சுழன்று அடித்தது. 'என்ன ரம்மியம்...' என மனதுக்குள் நினைத்தேன். மனம் முழுக்க குதூகல நிலை அடைந்தது. அந்த மாதத்துக்கான அகதிப் பணத்தைப் பெற்றுவிட்டதால், தேவையான சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினோம்.

அது ஒரு கொண்டாட்டமான நாள். ஹில்டென் வீதியில் இருந்த 55-ம் எண் வீட்டுக்கு மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணை திரும்பவில்லை. ஆனால், செவ்வாய் காலை திரும்பியிருக்க வேண்டும். அவர் கதவிலே விட்டுப்போன IN எழுத்து அட்டை நெடுங்காலமாகத் தொங்கியது. என் அகதிக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்ட பின்பு, நான் வேறு இடம் தேடி வேறு நண்பர்களுடன் சேர்ந்து இன்னொரு அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்தேன். எஸ்கிரிஷான் நகர வாழ்க்கை திடுதிப்பென்று முடிந்தது. கடைசி ஸ்டேஷன் வர முன்னர் இறங்கிவிட்டது போன்ற உணர்வுதான் எனக்குள் எஞ்சியது. இப்போது இங்கே வந்து மாட்டியிருக்கிறேன். எங்கே தொடங்கினேனோ, அங்கேயே நிற்கிறேன். இந்த வாழ்க்கை எங்கே இட்டுச் செல்லுமோ தெரியாது. இத்தனை துக்கத்திலும் என்னால் மாஜிஸ்ட்ரேட் அண்ணையை மறக்க முடியவில்லை!" - கதை நிறுத்திய மாசி கடைசி மிடறு பியரை ஒரே மூச்சில் குடித்தார்.

பின்னர் பர்லைத் திறந்து, பல வருடங்கள் முன்னர் சேமித்துவைத்த படம் ஒன்றை வெளியே எடுத்துக் காட்டினார். ஒரு பெண் ரயிலில் இருந்து கைகாட்டுகிறாள். மங்கிப்போன புகைப்படத்திலும், அவள் அழகு மாறாமல் பளிச் என இருக்கிறது. அவளுடைய அப்பா சிரிக்காமல் கேமராவைப் பார்க்கிறார். தம்பிராசா என்கிற மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் பின் தலையும் உயர்ந்த கையும் தெரிகிறது. எட்டு தலைமுறைகளுக்குப் பின்னர் டச்சுக்காரர்களிடம் கடனை அறவாக்கிய அவர் முகம் படத்தில் தெரியவில்லை!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 16
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

மாசி அண்ணையின் கதையும், அவர் சொன்ன மாஜிஸ்ட்ரேட் கதையும் நிஷாந்துக்கு இனம்புரியாத அச்சத்தைக் கொடுத்தன. ஜெர்மனியைவிட்டு எப்படியும் வெளியேறிவிட வேண்டும் என்பதுதான் இப்போது அவனுக்கு ஒரே சிந்தனை. அங்கே வேலைசெய்யும் இரண்டு பேர், ஒரு ஏஜென்ட் மூலம் பெல்ஜியம் போய், அங்கிருந்து இங்கிலாந்து போக முடிவு செய்திருந்தார்கள். ஒருவர் சூடானியர், மற்றொருவர் குர்டியர். அவர்களைப்போல இன்னும் எத்தனை எத்தனை நாடுகளில்

இருந்து மனிதர்கள் துரத்தப்பட்டு அலைகிறார்களோ? நிஷாந்தும் அவர்களுடன் போக முடிவு செய்தான். சத்யன் சொன்னான்... "தயவுசெய்து போகாதே. சமீரா காளான் சமைப்பதை நிறுத்திவிடுவாள். அதற்கு உத்தரவாதம் தருகிறேன்; சத்தியப்பிரமாணம் செய்கிறேன்; உறுதி கூறுகிறேன்; வாக்கு தருகிறேன்; சங்கல்பம் செய்கிறேன்; பிரதிக்ஞை எடுக்கிறேன்"... - வேறு தமிழ் வார்த்தைகள் அகப்படாததால் நிறுத்தினான். நிஷாந்திடம் கோப்பைக் கழுவிச் சேர்த்த காசு 600 மார்க் இருந்தது. ஏஜென்ட் சொன்னார்... "தினம் தினம் நூற்றுக்கணக்கானோர் பிரச்னை இல்லாமல் எல்லையைக் கடக்கின்றனர்." ஆனால், இருநூற்று சொச்சம் பேர் பிடிப்பட்டுவிடுகிறார்கள் என்பதை அவர் சொல்லவில்லை.

இரவு 2 மணிக்கு ஏஜென்ட் அவர்கள் மூன்று பேரையும் கூட்டிப்போனார். எல்லைக் காவல் வந்ததும் காரை தூரத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு, ஏதோ சைகைக்குக் காத்திருந்தார். பெரிய கனரக வாகனம் ஒன்று வந்ததும் அதைச் சுற்றி காவல்காரர்கள் நின்றார்கள். நீண்ட விசாரணை நடந்தது. ஏஜென்ட் காரை முன்னுக்கு நகர்த்தியதும் காவல் அதிகாரி முன்னே கையைக் காட்டி போகச் சொன்னான். அவர்கள் எல்லையைத் தாண்டிவிட்டார்கள். இப்போது பெல்ஜியம் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். எத்தனை சுலபம். அப்போது நினைத்தான்... உக்ரைனில் அவன் எல்லை தாண்ட எத்தனை முறை முயற்சிசெய்து தோல்வியடைந்தான் என்பதை. இங்கே ஜெர்மனியில் இருந்து பெல்ஜியத்துக்கு எல்லையைக் கடப்பது பிரச்னையே இல்லாமல் முடிந்தது. கையிலே போதிய பணமும் சரியான தொடர்புகளும் இருந்தால், உலகத்தில் எந்த நாட்டில் இருந்தும் எந்த நாட்டுக்கும் பயணப்பட்டுவிடலாம்.

அவர்கள் தங்கியது ஏஜென்ட்டுக்கு சொந்தமான ஒரு சின்ன வீட்டில். அது ஒதுக்குப்புறமான நகரத்தின் பகுதியில் இருந்தது. மனித நடமாட்டமே கிடையாது. சாலையின் முகப்பில் ஒரு தபால் பெட்டி இருந்தது. சாலையின் பெயர் நீளமாக 'ஜி' எழுத்தில் தொடங்கி 'எல்' எழுத்தில் முடிந்தது. ஏஜென்ட் முகம்கொடுத்துப் பேசவில்லை. ஆனால், எல்லாமே அங்கே முறையாக நடந்தன. நிஷாந் வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தபோது திகைத்து, ஒரு நிமிடம் நின்றேவிட்டான். எங்கே பார்த்தாலும் ஆட்கள் படுத்தக்கிடந்தார்கள்; சமையற்கட்டில்கூட ஒருவர் படுத்திருந்தார். எல்லோரும் வேறு வேறு நாடுகளுக்குப் போவதற்காக அங்கே வந்து தங்கியிருந்தார்கள். மேசையிலே போதிய ரொட்டியும் வெண்ணெய்க் கட்டியும் இருந்தன. வேண்டியவர்கள் போய் வெட்டி எடுத்துச் சாப்பிட்டார்கள். தேநீரும் தாராளமாகக் கிடைத்தது. அங்கே ஒருவரும் அதிகாரமாக இல்லை. ஆனாலும் எல்லாம் ஒருவித ஒழுங்கோடு நடந்தன. எனினும், அங்கு

நிலவிய அமைதியான சூழல் அச்சமூட்டுவதாக இருந்தது. ஒருவருடன் ஒருவர் பேசவில்லை; முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் கவலைகளில் ஆழ்ந்துபோயிருந்தது விசித்திரம்தான். வங்கியைக் கொள்ளையடிப் பதற்கு முன்பு கொள்ளைக்காரர்கள் ஒருவிதப் பதற்றத்துடனும் யோசனையுடனும் சினிமாக்களில் காணப்படுவார்களே... அப்படி!

ஏஜென்ட், மூன்று பேரையும் அன்று தயாராக இருக்கச் சொன்னார். கையிலே ஒரு சின்னப்பை மாத்திரம் எடுத்துப் போகலாம். ஒரு சூடானியர், ஒரு குர்டியர், ஓர் இலங்கையர். 5 மணிக்குப் புறப்பட்டார்கள். சாடையாக இருரும்போது துறைமுகத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். துறைமுகத்தின் பெயர் 'சீபுறாக்' என்று படித்துத் தெரிந்துகொண்டான் நிஷாந். இங்கே எதற்காகக் கொண்டுவந்தார் என்று புரியவில்லை. சுற்றிச் சுற்றி காரை ஓட்டினார், உள்ளே நுழையவில்லை. திடீரென்று ஒரு பாதையில் நுழைந்து, 45 அடி நீளமான கன்டெய்னர் முன்பு நிறுத்தினார். அது மையிருட்டுப் பரவும் நேரம். தேதி ஜனவரி 13. குளிரைத் தாங்கக்கூடிய நல்ல மேல் அங்கிகளை அவர்கள் அணிந்திருந்தார்கள். ஏஜென்ட் ஆளுக்கு ஒரு போத்தல் தண்ணீரும், மூன்று பக்கெட் கேக்கும், மூன்று பலூனும் தந்தார். "ஏன் பலூன்?" என்று கேட்க, "உமக்குப் பின்னால் புரியும்" என்றார். நிஷாந் கையில் ஒரு வில்லுக்கத்தியையும் டார்ச் லைட்டையும் கொடுத்தார். கன்டெய்னரின் பின்பக்கத்து பிளாஸ்டிக் கட்டை அவிழ்த்து அவர்களை உள்ளே ஏற்றிவிட்டு, "சத்தம் போடாமல் இருங்கள். இந்தக் கன்டெய்னர் இன்றே கப்பல் மூலம் இங்கிலாந்தின் டோவர் துறைமுகத்துக்குப் போகிறது. அங்கே போய் இறங்கியதும் அகதிக் கோரிக்கை வையுங்கள். என் பெயரை மட்டும் சொல்லக் கூடாது" என்றார். உள்ளே ஒரே இருட்டு. அப்போதுதான் நிஷாந்துக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஏஜென்ட் தன் பெயரைச் சொல்லவே இல்லை!

நிஷாந்துக்கு மற்றவர்களுடன் பேசுவதில் பிரச்சனை இருந்தது. முதலில் இருட்டில் முகம் தெரியவில்லை; இரண்டாவது, மொழி. மூன்றாவது மெல்லியக் குரலில் பேசினாலும் பயங்கரமாக எதிரொலித்தது. நடு இரவு வரைக்கும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. தூங்கப் போய்விட்டார்கள். இரவு கன்டெய்னர் கப்பலில் ஏற்றப்படும் என்று சொல்லியிருந்தார் ஏஜென்ட். மற்ற கன்டெய்னர்கள் எல்லாம் கப்பலில் ஏற்றப்படும் சத்தம் கேட்டது. கன்டெய்னர் இடுக்குகள் வழியாகக் காட்சிகளும் தெரிந்தன. ஆனால், இவர்களுடைய கன்டெய்னர் மட்டும் அப்படியே நின்றது. வெளியே காலடி சத்தமும் நாய் குரைக்கும் சத்தமும் கேட்டன. காவல்காரனுக்கு ஏதோ சந்தேகம் வந்திருக்கிறது. நாய் கிட்ட வர வர அதிகமாகக் குரைத்தது. அவன் கோபமாக ஏதோ சொல்லி இழுத்துப்போனான். மறுபடியும் கிட்டவந்து சோதித்துப் பார்த்தான்.

விடிந்துவிட்டது!

காலைச் சத்தங்கள் வேறு மாதிரி கேட்டன. பசி வயிற்றைக் கிண்டியது. கேக்கைச் சாப்பிட்டு தண்ணீரும் குடித்தார்கள். கனரக வண்டிகள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன. ஆட்களின் சத்தம் வெகுசம்பமாகக் கேட்டது. நிஷாந் பெட்டிகளுக்கு மேல் ஏறினான். வெளிச்சத்தை அடித்து ஆராய்ந்து பார்த்தான். பிரமாண்டமான நிலத்தடி கேபிள்கள். 150 பெட்டிகள். முகவரி 'இங்கிலாந்தில் இருந்து போலந்து போவதாகச் சொன்னது.' அட்டா... இது இங்கிலாந்துக்குப் போக வேண்டியது அல்ல. இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்தது. தவறான கன்டெய்னரில் ஏஜென்ட் ஏற்றிவிட்டார்.

மற்றவர்களுக்கும் என்ன நடந்தது என்று புரிந்துவிட்டது. அடுத்த நகர்வை யோசித்தபோது வண்டி நகரத் தொடங்கியது. அவர்கள் போலந்து தேசத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்தார்கள். பிரதான ரோட்டுக்கு வந்து வாகனம் வேகம் பிடித்தது. நிஷாந் பிளாஸ்டிக் படுதாக்களை வெட்டி ஓட்டை

தயார் செய்தான். பெல்ஜியம் சூரியன், ஒரு புதுநாளைத் தொடங்கிவிட்டான். முகத்தில் தண்ணீரை அடித்து ஊற்றியதுபோல சூரிய வெளிச்சம் முகத்தைக் கழுவியது. அன்று பொங்கல் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. அம்மா அன்று சூரியனுக்குப் பொங்குவாள். இதே சூரியனை அவள் தங்கை பார்ப்பாள்; அகல்யாவும் பார்க்கக்கூடும். அடுத்த சிக்னலில் நிற்கும்போது நிஷாந் குதிக்க, மற்றவர்களும் குதித்தார்கள். எதிர் திசையில் பைகளை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக ஓடினர். சிறிது நேரத்தில் பச்சை விழ, ட்ரக் வண்டி 150 ஆழ்நில கேபிள்களையும், மூன்று மூத்திரப் பைகளையும் காவிக்கொண்டு போலந்து தேசத்துக்குப் புறப்பட்டது!

மூவரும் அப்போதுதான் வெய்யிலில் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தார்கள். காபி கடை ஒன்றுக்குள் நுழைந்து காபி சாப்பிட்டார்கள். எல்லோரிடமும் இருந்த காசை மேசையில் போட்டு எண்ணினார்கள். பொது டெலிபோன் பூத்தில் காசு செலுத்தி ஏஜென்டை அழைத்தார்கள். அவர் அழைப்பை ஏற்கவில்லை; இவர்களுக்குப் பசி தாங்க முடியவில்லை. ஏஜென்டின் முகவரியும் சரியாக ஞாபகம் இல்லை. வேறு வழி இல்லை. நடந்துதான் போக வேண்டும்.

அந்தக் காபி கடையில் முதிய பெண் ஒருத்தி சுத்தம் செய்தார். முழங்காலில் இருந்து தரையை துடைப்பதும் பின்னர் இவர்களைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தார். அவருக்கு அவர்கள் மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் போலீஸில் பிடித்துக்கொடுத்துவிடுவார் என்றே நினைத்தான் நிஷாந். தரையைத் துடைத்தபடி அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தார். சரி புறப்படுவோம் என்று பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். எந்தப் பக்கம் போவது எனத் தெரியவில்லை. விசாரிப்பதற்கு மொழியும் தெரியாது. ஒரு திசையை யூகித்து நடந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் கிழவி துரத்திக்கொண்டு வந்தார். அவர் கையில் இருந்த பையில் ரொட்டியும், பழங்களும், தண்ணீரும் இருந்தன. அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை. உலகத்து எல்லா நாடுகளிலும் இருக்கும் தாய்மாரின் அவதாரமாக அவர் தோன்றினார். நிஷாந்தின் கண்களில் நீர் கொட்டியது. மூன்று பேரும் இரண்டு கைகளையும் கூப்பியபடி நின்றார்கள். வேறு எப்படி நன்றி சொல்வது என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

பல மணி நேரமாக நடந்து இரவு 10 மணிக்கு தபால்பெட்டி உள்ள ஒரு சாலையைக் கண்டுபிடித்தார்கள். அதன் பெயர் 'ஜி' எழுத்தில் தொடங்கி 'எல்' எழுத்தில் முடிந்தது. இவர்களைக் கண்டதும் ஏஜென்ட் தலையில் கைவைத்தார். கனவில்கூட நினைத்துப் பார்த்திருக்க முடியாத சிக்கல். அவருக்கு, தான் செய்த தவறு புரிந்துவிட்டது. சூடானியரும் குர்டியரும் அடுத்த நாள் மறுபடியும் கன்டெய்னரில் இங்கிலாந்து போகத் தயார் என்றார்கள்; நிஷாந் மறுத்துவிட்டான். தன்னைத் திரும்பவும் ஜெர்மனிக்கு அனுப்பும்படி கேட்டான். இத்தனை நீண்ட பயணத்திலும் அவனுக்கு ஒரு லாபம் இருந்தது. பெல்ஜியம் சூரியனை அவன் பார்த்ததுதான்.

பின்னர் ஏஜென்ட் சொந்தச் செலவில் ஏற்பாடு செய்த வாடகைக் காரில் பெல்ஜியம் எல்லையைக் கடந்து ஜெர்மனிக்குள் நுழைந்தான். பின்னர் பஸ் எடுத்தான். ஒரு மைல் தூரத்திலேயே தெரிந்த மாதா கோயில் பஸ் தரிப்பில் இறங்கினான். சத்யனின் அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

நிஷாந்தின் தாத்தா சொன்ன புத்திமதி அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. 'காசை எண்ணிப் பார்த்துவிட்டு சாப்பிடு.' முதலில் சாப்பிட்டுவிட்டு காசை எண்ணிப் பார்த்தால், மாவாட்ட வேண்டியதுதான். ஜெர்மனியில் இருந்து புறப்படும் முன்னர் அவன் யோசித்திருக்க வேண்டும். 'இனி யோசித்து என்ன பிரயோசனம்?' எனத் தோன்றியது. ஏஜென்ட் சொன்னார் என்று நிஷாந்த் பாரிஸ் வந்துவிட்டான். அங்கேயும் மொழிப் பிரச்சனை, இங்கேயும் மொழிப் பிரச்சனை. இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அவன்தான் ஆற அமர சிந்திக்க வேண்டும். அவனுக்காக வேறு யாரும் யோசிக்க முடியாது.

நிஷாந்திடம் ஒரு வேலையை ஒப்படைப்பதற் காக ஏஜென்ட் அவனை வரவழைத்திருந்தார். "ரோம் நகருக்குப் போய் ஓர் ஆளைக் கூட்டிவர வேண்டும். அதற்கு நிஷாந்தான் நம்பிக்கையான ஆள்." இப்படி ஏஜென்ட் சொன்னதும் நிஷாந்துக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவனே அடுத்து என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் தடுமாறி நிற்கிறான். அவனை ரோம் நகருக்கு அனுப்புகிறார். "நீங்கள் ஏன் போய் கூட்டிவர ஏலாது?" என்று கேட்டான். "நீ கூட்டிவரும்போது ஏதாவது சிக்கல் ஏற்பட்டால், அதைச் சரிசெய்ய நான் இருக்கிறேன். நான் கூட்டிவரும்போது ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால், யார் என்னைக் காப்பாற்றுவார்கள்?" அதுவும் சரிதான் என்றே நிஷாந்துக்குத் தோன்றியது. "அவருடைய பெயர் கனகலிங்கம்" என்று ஏஜென்ட் சொன்னார். "கொழும்பில் இருந்து ரோம் நகர் வரை வரத்தெரிந்த ஒருவருக்கு, ரோமில் இருந்து பாரிஸுக்கு வரத்தெரியாதா? அங்கே ரயில் ஏறினால், இங்கே நேரே கொண்டு வந்துவிடுமே?"

"நிஷாந்த், கன கேள்விகள் கேட்காதே. இந்த ஆளின் மகன் கனடாவில் இருக்கிறான். இவரை எப்படியும் கொண்டுவந்து சேர்க்கச் சொல்லி காசு கட்டியிருக்கிறான். யாழ்ப்பாணத்தில் இவருடைய தங்கை வீட்டிலே, இவர் இத்தனை காலமும் வாழ்ந்திருக்கிறார். அவர்களுக்கும் கஷ்டம்; இவருக்கும் கஷ்டம். இந்த மனிதருக்கு ஒரு பிரச்சனை உண்டு. குடிவரவில் இவரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டால், இவர் 10 மறுமொழிகள் சொல்வார். இவரால் வாயைத் திறந்து ஏதாவது சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. தன் வாயால் தன்னைக் கெடுத்துக்கொள்வார். அதனால் குடிவரவு அதிகாரிகளிடம் அகப்பட்டால், இவரைத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்கள் என மகன் பயப்படுகிறான். உன் படம் போட்ட கனடிய பாஸ்போர்ட் ஒன்று உனக்குத் தருவேன். அவரிடம் ஏற்கெனவே அவர் படம் மாற்றிய கனடிய பாஸ்போர்ட் ஒன்றும் இருக்கிறது. அவரைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டியது உன் பொறுப்பு. இந்த வேலையை நீ செய்தால், உம்மை இலவசமாக கனடாவுக்கு அனுப்பிவைப்பேன்."

நிஷாந்த் உடனே புறப்பட்டு ரயில் மூலம் ரோம் போய்ச் சேர்ந்தான். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடையில் பயணத்தில் இடைஞ்சல் இராது. கனகலிங்கம் குறித்துக் கொடுத்த முகவரியைத் தேடிப் போனான். அந்த வீடு பூட்டியிருந்தது. அழைப்பு மணியை பலமுறை அழுத்தியும் ஒருவரும் திறக்கவில்லை. நிஷாந்துக்குக் கோபம் வந்தது; கூடவே கொஞ்சம் பயமும்!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 17
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

கல்வீடு கட்ட வேண்டும்!

கனகலிங்கத்தை அழைத்துச் செல்லலாம் என ரோம் நகருக்கு வந்து சேர்ந்த நிஷாந்தை, பூட்டியிருந்த வீட்டின் கதவுகள்தான் வரவேற்றன. அழைப்பு மணியை அழுத்தியும் பதில் இல்லை. கோபமும் அதற்கு சமமாக பயமும் நிஷாந் மனதில் உண்டாகின.

என்ன செய்யலாம் என யோசித்தபோது, தூரத்தில் ஓர் உருவம் மறைந்திருந்து அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. மெள்ள நகர்ந்து வந்து, "என்ன வேண்டும்?" என்று சுத்தமான தமிழில் கேட்டது. இவன் "கனகலிங்கம்" என்று சொன்னதும், "நான்தான் அது" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார். ஒரு நாயின் வாலை மிதித்தால் அது 'கிக்' எனச் சத்தம்போடுமே, அப்படியான சிரிப்பு. யாருக்கோ கடன் தரவேண்டும் என்பதற்காக ஒளிந்து திரிவதாகவும், தற்காலிகமாக வேறு நண்பர்களுடன் தங்கியிருப்பதாகவும் சொன்னார். "வாரும்... வாரும்" என்று சொல்லிவிட்டு, யாரோ துரத்துவதுபோல வேகமாக நடந்தார்.

கனகலிங்கத்துக்கு 60 வயது இருக்கும். பேப்பரில் செய்ததுபோல முகம் உலர்ந்துபோயிருந்தது. வெட்டாத தலைமுடிகள் தோள் வரைக்கும் வளர்ந்துபோய் கிடந்தன. ஒல்லியாக, உயரமாக, சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டார். அவர் போட்டிருந்த மேலங்கி, தண்ணீர் காணாமல் அழுக்காகி துர்நாற்றம் வீசியது. சப்பாத்துகளின் அடிப்பாகங்கள் கிழிந்துபோய் நடக்கும்போது இரண்டும் சத்தம் போட்டன, அவர் கால்களுக்கு அவை கொஞ்சம் பெரிதாகவும் தெரிந்தன. சப்பாத்துகள் அவருக்கு உதவி செய்யவில்லை. மாறாக, அவர்தான் கால்களால் அவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தார். அவர் அணிந்திருந்த சாக்ஸ்களைப் பார்த்தான். அவை கிழிந்து கடைசி எல்லையில் இருந்தன. அவற்றின் வயது, அவனுடைய வயதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருக்கும். 'இவரை எப்படி ஏஜென்ட் கனடாவுக்கு அனுப்புவார்?' என மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டான் நிஷாந்.

இரண்டு பக்கங்களும் உயர்ந்த கட்டடங்கள் இருந்ததால் சூரியன் உள்ளே நுழைய முடியாமல், வீதியில் நிழல்கள் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று விழுந்துகிடந்தன. அந்த வீதியில் நான்காவது மாடியில், இரண்டு ஆப்பிரிக்கர்களுடன் இவர் தங்கியிருந்தார். இதற்கு மேலும் கிழிய முடியாத ஒரு பையில், அவருடைய சாமான்கள் கட்டப்பட்டுக்கிடந்தன. அவரையும் பையையும் பார்த்தால்

உடனே அவர் மீது சந்தேகம் எழும். இருவரும் பாரிஸுக்கு டிக்கெட் வாங்க ஸ்டேஷனுக்குப் புறப்பட்டார்கள். "இரண்டு நாட்களுக்கு பாரிஸுக்கு டிக்கெட் இல்லை. மூன்றாவது நாளுக்கு மட்டும் இடம் இருக்கிறது" என்றார்கள்.

"சரி, காசை எடுங்கோ" என்றான் நிஷாந். இரண்டு பக்கங்களும் பார்த்துவிட்டு, குனிந்து, சாக்ஸுக்குள் மறைத்துவைத்திருந்த பணத்தை

எடுத்துக் கொடுத்தார். டிக்கெட்டை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பி அறைக்கு வந்தார்கள். ஆப்பிரிக்கர்கள் மிக நல்லவர்கள். இரண்டு நாட்கள் அவர்களுடனேயே தங்கலாம், பணம் எதுவும் வேண்டாம் எனச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

தனிமையில் இருக்கும்போது கனகலிங்கம், துக்கமாகக் காணப்பட்டார். கீழே தரையைப் பார்த்தபடி இருந்தார். கழுகின் தலை கழுத்துக்குக் கீழே தொங்குவதுபோல, இவர் தலை தொங்குவதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. நிஷாந்துக்கு இரண்டு நாட்கள் என்ன செய்வது எனத் தெரியவில்லை. வெளியே போய் வரலாம் என கனகலிங்கத்திடம் கேட்டால், அவர் வரவில்லை. அவருக்குக் கடன்காரர்கள் பயம். "நீர் போய் வாரும்" என்றார்.

நிஷாந் அன்று முழுவதும் அலைந்து வாட்டிகன், கொலீசியம், பீட்டர் சமாதி... எனப் பார்த்துவிட்டு அறைக்குத் திரும்பினான். இவனை எதிர்பார்த்து சிறுபையன்போல ஆவலோடு காத்திருந்தார் கனகலிங்கம். இருவரும் வெளியே போய் சாப்பிட்டனர்.

"தம்பி, என் முகத்தில் மேதாலாசம் தெரிகிறதா?" என்றார் கனகலிங்கம். இவனுக்கு நாங்கு நாட்கள் தாடிதான் தெரிந்தது. "ஒரு பியர் வாங்கித் தாரும்" என்றார். இவன் வாங்கிக் கொடுத்தவுடனேயே அது பெரும் பிழை என்பதை உணர்ந்தான். கனகலிங்கம் கதைக்கத் தொடங்கினால் நிறுத்த மாட்டார் என, ஏஜென்ட் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. மந்திரவாதியின் வாயில் இருந்து ரிப்பன் ரிப்பனாக வருவதுபோல, வார்த்தைகள் வந்து விழுந்துகொண்டே இருந்தன கனகலிங்கத்திடம் இருந்து.

"நான் கொழும்பில் என்ன வேலை செய்தனன் தெரியுமா? நில அளவையாளர். ஒரு நாட்டுக்கு மிக முக்கியமானவர் நில அளவையாளர். இது ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. யோசித்துப் பாரும... நிலத்தை அளக்காவிட்டால், நாட்டை எப்படி ஆள முடியும்? கொழும்பில் உள்ள பாதி கட்டடங்களுக்கும் மேல், நிலத்தை அளந்தது நான்தான். ஒவ்வொரு கட்டடத்திலேயும் என்றை பேர் இருக்கும். உமக்குத் தெரியுமா? 200 வருடங்களாக நில அளவைப் பிரிவு இலங்கையில் இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரர்கள் தொடங்கிய முதல் பிரிவு இதுதான். இதற்கு அரசாங்க மந்திரி எல்லாம் கிடையாது. எனக்குக் கீழே எத்தனையோ பேர் வேலை செய்தார்கள். இங்கே பாரும... இப்போ நான் கிழிந்த சப்பாத்துகளோடு அலைகிறேன்!"

"நீங்கள் எதற்காக இந்த வயதில் கனடாவுக்குப் போகிறீர்கள்? அது குளிர்ந்தேசம். உங்கள் தங்கச்சியுடன் இருந்திருக்கலாம்தானே?"

"தம்பி... உமக்குச் சொன்னால் என்ன? என் தங்கச்சியும் அவவின்ர நான்கு மகள்களும் படும் பாட்டை, என்றை கண்களால் பார்க்க ஏலாது. அவவின்ர புருசனை ராணுவம் சுட்டுக் கொன்றுபோட்டுது. அந்த வீதியில் இருக்கும் எல்லா வீடுகளுக்கும் இலக்கம் இருக்கும். தங்கச்சியின் வீட்டுக்கு மட்டும் இல்லை. ஏனென்றால், அந்த இலக்கத்தை எழுத ஒரு கதவு வேண்டும். அந்த வீட்டுக்குக் கதவு இல்லை; குடிசை. மழை பெய்தால், அதுவே அரைவாசி இடத்தைப் பிடித்துவிடும். ஒவ்வொரு வருடமும் குடிசையின் பயன்தரும் பகுதி குறைந்துகொண்டே வரும். அந்தக் கஷ்டத்தைப் பார்க்க முடியாமல்தான் நான் புறப்பட்டிருக்கிறேன். நாங்கள் இரவு தூங்கும்போது, நிலத்துக்குள் இருந்து புழுக்கள் வெளியே வரும். யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஈ பிடிப்பான் குருவி' என, ஒரு குருவி இருக்கு தம்பி. ஈ பறக்க பறக்க நாள் முழுவதும் பிடித்துச் சாப்பிடும். எத்தனை ஈயைப் பிடித்துச் சாப்பிட்டாலும் அந்தக் குருவிக்கு வயிறு நிரம்பாது. அப்படித்தான் எங்கள் வயிறும். அந்தக் குடிசையில் நிறைந்திருப்பது ஒன்றே ஒன்றுதான்... பசி. தங்கச்சி சாப்பிடும்போது மகள்கள் நான்கு பேரும் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பார்கள்... அவர் மிச்சம் விடுவதைச் சாப்பிட. மகள்கள் சாப்பிடும்போது தங்கச்சி அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்... அவர்கள் மிச்சம்

விடுவதைச் சாப்பிட. இதை எத்தனை நாட்கள் நான் பார்த்தும் பார்க்காததுபோல இருக்க முடியும்? அதனால்தான் வெளியேறிவிட்டேன்!"

"நீங்கள் கனடா போய் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?"

"இது என்ன தம்பி... நான் என்ர தங்கச்சிக்கு ஒரு கல்வீடு கட்டித் தரப்போகிறேன். அதற்கு உழைக்க வேண்டும். கோப்பைகள் கழுவுவேன், பேப்பர் போடுவேன், ரோடு கூட்டுவேன், எதுவும் செய்வேன்."

"அங்கே எல்லாம் ரோடு கூட்ட ஏலாது. அதற்கு பெரிய பெரிய மெஷின்கள் வைத்திருக்கிறார்கள்."

"இருக்கட்டும். அப்படியென்றால் நாதஸ்வரம் வாசிப்பேன்."

"நாதஸ்வரமா?"

"தம்பி... கனடாவில் 47 கோயில்கள் இருக்கின்றன. அதில் நான்கு கோயில்களில் நாதஸ்வரம் வாசித்தாலும், போதிய காசு சேர்ந்துவிடும். உழைக்கலாம் தம்பி... அதற்கு மூளை இருக்கவேணும்!"

"உங்களுக்கு நாதஸ்வரம் வாசித்துப் பழக்கமோ?"

"பழக வேண்டியதுதான். அது என்ன பெரிய சூத்திரமோ? வாயிலே உள்ள காற்றைக் குழாய்க்குள் ஊதுவதுதானே! சரி... அது என்ன வெள்ளையாக இருக்கு?"

"அது ஜின். ஒரு குடிவகை."

"அது என்ன பக்கத்தில்? அதுவும் வெள்ளையாக, தண்ணிபோல இருக்கு?"

"அது ரஷ்யக் குடிவகை. வோட்கா!"

"குடித்தால் வெறிக்குமோ?"

"இன்றைக்கு இவ்வளவு வெறி போதும்!" என்று சொல்லி கனகலிங்கத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டான். காற்றிலே கடுதாசித் துண்டு பறப்பதுபோல அவர் முன்னே போக, நிஷாந் பின்னே தொடர்ந்தான்.

ஆப்பிரிக்கர்கள், தங்கள் படுக்கையைத் தந்துவிட்டு கீழே அமர்ந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் தெற்கு சூடானில் இருந்து ரோம் நகருக்கு வந்தவர்கள்; கிறிஸ்தவர்கள். தங்கும் விசாவுக்கு விண்ணப்பித்துவிட்டுக் காத்திருக்கிறார்கள். சொல்லிவைத்ததுபோல இருவரும் நெடுத்துப்போய் இருந்தார்கள். எலும்புகள் தெரியும் மெலிவு வேறு. காலையில் ரொட்டியும் வாழைப்பழமும் தான் அவர்கள் உணவு. மதியம் தேநீர் மட்டும்தான். இரவு சூப்பும் ரொட்டியும். ஒவ்வொரு உணவின் முன்பும் பிரார்த்தனை செய்வார்கள். சுற்றுலாத் தலங்களில் சுற்றுவார்கள். அவர்களுக்கு அங்கே காணப்படும் இடங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் மனப்பாடம். யாராவது ஆப்பிரிக்கர்கள், அராபியர்கள் வந்தால், அவர்களுக்குச் சுற்றிக்காட்டுவார்கள். கொஞ்சம் காசு கிடைக்கும். அவர்களுக்கு அங்கீகாரம் இல்லாதபடியால் ரகசியமாக அரை விலைக்கு சேவை செய்தார்கள்.

விசா கோரிக்கை வெற்றிபெற்றால், அதையே முழுநேரத் தொழிலாகச் செய்ய எண்ணியிருக்கிறார்கள்.

"எப்படி இந்தத் தொழிலைத் தேர்வு செய்தீர்கள்?" என்றான் நிஷாந்.

"நாங்கள் முறையாக வரலாறு படித்தவர்கள். இங்கே எல்லாம் தப்புத்தப்பாகச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்" என்றார்கள்.

பீட்டரின் சமாதியை தான் பார்த்ததை நிஷாந் சொன்னான். உடனே இருவரும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினார்கள். நிஷாந்துக்கு 'ஏன் சொன்னோம்?' என்று ஆகிவிட்டது.

"மாதம் ஒரு முறை அந்தச் சமதிக்குச் சென்று நாங்கள் பிரார்த்தனை செய்வோம். இயேசுவுக்கு விசாரணை நடந்தது. அவர் 'யூதர்களின் ராஜா' எனத் தன்னைப் பிரகடனம் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டினார்கள். ஆனால், பரிசுத்த பீட்டர் என்ன குற்றம் செய்தார்? விசாரணையே இல்லை. அவர் இயேசுவின் சீடர் என்பதுதான் குற்றம். சிலுவையில் அவரை அறையும் முன்பு பீட்டர் வேண்டினார். இயேசுவை தலை மேலாகவும் கால்களைக் கீழாகவும் வைத்து சிலுவையில் அறைந்தார்கள். பீட்டரையும் அப்படியே சிலுவையில் அறைந்தால், அது இயேசுவின் புகழுக்கு இழுக்கு அல்லவா? ஆகவே, தன் கால்களை மேலாகவும் தலை கீழாகவும் இருக்கும்படி வைத்து, சிலுவையில் அறையும்படி சொன்னார். அப்படியே அறைந்து அவரைக் கொன்றார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, இருவரும் அடக்க முடியாமல் மறுபடியும் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினார்கள். திடீரென ஒருவர் 'ஸ்தோத்திரம்' சொல்ல, மற்றொருவர் அதைத் திரும்பச் சொன்னார். பின்னர் இருவரும் தூங்கச் சென்றுவிட்டார்கள்.

நிஷாந்துக்கு நீண்ட நேரம் தூக்கம் வரவில்லை. கனகலிங்கம் எப்படி கனடா போய்ச் சேருவார்? ஒரே உடம்பில் குழந்தையாகவும் தெரிகிறார், அறிவாளியாகவும் தெரிகிறார். அவருடைய மூளை சரியாக வேலைசெய்யாத ரேடியோ பெட்டிபோல விட்டுவிட்டு உயிர் பெற்றது. கனடாவில் உழைத்து கல்வீடு கட்டப் போகிறாராம். நில அளவை வேலை செய்து பிழைப்பேன் என அவர் ஏன் சொல்லவில்லை? நாதஸ்வரம் வாசிக்கப்போகிறாராம். நாதஸ்வரத்தில் ஒரு பக்கம் காற்றை ஊதினால், மறுபக்கம் இசையாக வருமாம். உலகம் முழுக்க அளவை ஒன்றுதானே? கொழும்பில் 100 அடி எவ்வளவு தூரமோ, அதேதானே கனடாவிலும். நில அளவை, நல்ல வேலைதானே. உடனே இன்னொரு நினைவும் வந்து அவனைப் பயமுறுத்தியது. கனகலிங்கம், அவனுக்கு முன்பாக கனடா போய்ச் சேர்ந்துவிடுவார். அவர் நிலத்தை அளந்தாலும், நாதஸ்வரம் வாசித்தாலும் கெட்டிக்காரர்; பிழைத்துக்கொள்வார்.

நிஷாந், தன் நிலைமையை நினைத்துப் பார்த்தான். எல்லோரும் அவனை முந்திப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் 10 வருடங்களில் அவன் எங்கே இருப்பான்? யாழ்ப்பாணத்திலா, பாரிஸிலா, கனடாவிலா அல்லது சிறையிலா? அந்த நினைப்பில் உடம்பு நடுங்கியது!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 18
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

வோட்காவுக்கு நன்றி

கனகலிங்கத்தை கனடா கொண்டு சேர்ப்பிக்கும் பணி, அத்தனை சலபமானது அல்ல என நிஷாந்துக்குப் புரிந்துபோனது. மறுநாள் கனகலிங்கத்துடன் மேற்கொண்ட 10 மணி நேர ரயில் பயணம், அந்த நினைப்பை இன்னும் உறுதியாக்கியது!

கனகலிங்கம் அருகில் இருக்கும்போது, எட்டு வயதான ஒரு பையனுடன் பயணம் செய்வதுபோல நிஷாந் உணர்ந்தான். கனகலிங்கத்துக்கு எதைப் பார்த்தாலும் அதை வாங்க வேண்டும். ரயில்வே ஸ்டேஷன்களில் விற்ற குப், சாலட், கோழிக்கால்... என அனைத்தையும் வரம்பு இல்லாமல் சாப்பிட்டபடியே வந்தார். ஐஸ்கிரீமை இரண்டு முறை வாங்கி குழந்தைபோல நக்கினார். பியர் வேண்டும் எனக் கேட்டபோது நிஷாந் வாங்கித்தர மறுத்துவிட்டான். அதைக் குடித்து விட்டு ஏதாவது உளறிவிட்டால்? கடைசியில் நிஷாந் கேட்டேவிட்டான்...

"கனடாவில் நீங்கள் நாதஸ்வரம் வாசிக்க முடியும் என்றால், ஏன் நில அளவை செய்ய முடியாது?"

"நல்ல கேள்வி தம்பி. நில அளவை செய்வது என்றால், கனடாவில் பரீட்சை எழுதி பாஸ் பண்ணவேணும். நாதஸ்வரம் வாசிக்க பரீட்சை ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் மதிப்பு இருக்கு. கோயிலில் வாசிக்கும்போது ஒருவரும் கிட்ட வந்து பிழையான ஸ்வரம் விழுந்துவிட்டது எனச் சொல்ல மாட்டார்கள். எங்கள் ஊரில் நில அளவைக்காரருக்கு மதிப்பு இல்லை. ஊருக்குள் நுழைந்தால், கள்ளரைப் பார்ப்பதுபோல பார்ப்பார்கள். உடல் அளவு எண்களை வைத்துக்கொண்டு தையல்காரர் அருமையான உடை தைப்பதுபோல, நான் அளவுகளை வைத்து கட்டடத்துக்கு வேண்டிய நில வரைபடத்தைத் தயாரித்துவிடுவேன். நாகரிகத்தை ஆரம்பித்துவைத்தது நில அளவைதான், தம்பி. எகிப்தில் 2,000 வருடங்களுக்கு முன்னரே நில அளவை தொடங்கிவிட்டது. 1,000 வருடங்களுக்கு முன்னரே வில்லியம் என்கிற அரசன், இங்கிலாந்து முழுவதையும் அளந்து எழுதிவைத்துவிட்டான். அது எத்தனை பெரிய வேலை. பதப்படுத்திய ஆட்டுத்தோலில் சிவப்பு, கறுப்பு மைகளில் எழுதப்பட்ட அந்த அளவைக் குறிப்பு, இன்றைக்கும் பாதுகாப்பாக லண்டன் மியூசியத்தில் இருக்கிறது. நான் இறந்துபோவதற்குள் அதை எப்படியாவது பார்க்க வேண்டும்."

"உங்களுக்குத்தான் எத்தனை லட்சியங்கள் இருக்கு? மியூசியத்துக்குப் போக வேணும்; நாதஸ்வரம் பழக வேணும்; கல் வீடு கட்ட வேணும்... கொஞ்சம் அதிகமாகத் தெரியவில்லையா?"

"உமக்குப் பகிடியாக இருக்கு தம்பி. என் கதை உமக்குத் தெரியாது. நான் தியோடோலைட், மூன்று கால்கள் ஸ்டாண்ட், நாடா போன்றவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு காடு, மலை எல்லாம் அலைந்திருக்கிறேன்; காற்றிலே, மழையிலே வேலை செய்திருக்கிறேன். சிங்களக் கிராமத்திலே என்னை அடித்து விரட்டியிருக்கிறார்கள்; பின்பு சாப்பாடும் போட்டிருக்கிறார்கள். காகத்துடன்கூட அலைந்திருக்கிறேன்!"

"காகத்துடனா?"

"நான் தியோடோலைட்டைத் தூக்கியவுடன், காகம் வந்து அளவு எடுத்து முடியும் தறுவாயில் தட்டிவிடும். மீண்டும் எடுப்பேன்; மறுபடியும் தட்டும். அந்தக் காகம் என்னை ஒரு வாரமாகத் தொடர்ந்தது."

"அது முற்பிறவியில் ஒரு நில அளவை எதிர்ப்பாளராக இருந்திருக்கும்!"

"தம்பி, என்ன நினைக்கிறீர்? நான் கனடா போய்ச் சேருவேனா? கனடா பற்றி என் மகன் டெலிபோனில் போதிக்கிறான்... அதைச் சொல்ல வேண்டாம்; இதைச் சொல்ல வேண்டாம் என்று. எதைச் சொல்ல வேண்டும் என ஒருவரும் சொல்லித்தருகிறார்கள் இல்லை!"

"ஒன்றுமே பிரச்னை இல்லை. நீங்கள் அவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு மட்டுமே பதில் சொல்ல வேண்டும். வேறு கதை பேசக் கூடாது. அதை நினைவில் வைத்தால் சரி. அதைத்தான் உங்கள் மகனும் சொல்லியிருக்கிறார்!"

10 மணி நேரத்தில் பாரிஸ் வந்து சேர்ந்ததும், அவரை ஏஜென்ட் கையில் நிஷாந் ஒப்படைத்தான். வழியில் ஒரு பிரச்னையும் ஏற்படவில்லை. கனகலிங்கத்துக்கு ஒரு புது

சூட்கேஸும், சப்பாத்தும், நல்ல கோட் ஒன்றும் வாங்கப்பட்டன. மூன்று மாதங்களாக வெட்டப்படாத தலைமயிரைக் கொண்டுபோய் ஒரு சலூனில் வெட்டினார்கள். கொழும்பில் முளைக்க ஆரம்பித்த சிகையை பாரிஸ் சலூனில், அந்த இளம்பெண் மூக்கைச் சுளித்தபடி வெட்டித் தள்ளினாள். அவளுக்கு ஐந்து ஃபிராங் மிகையாக ஏஜென்ட் கொடுத்தார். கனகலிங்கத்தின் மகன் தொலைபேசியில் அழைத்தபடியே இருந்தான். கனகலிங்கத்தை கனடாவுக்கு எப்படி அனுப்புவது என ஒருநாள் தீர்மானம் ஆகியது. டிகோல் விமான நிலையத்தில் இருந்து புறப்பட்டு ஆம்ஸ்டர்டாம் போய், அங்கிருந்து வேறு விமானத்தில் டொரண்டோ போகவேண்டும். ஆம்ஸ்டர்டாம் போவதில் பிரச்னை கிடையாது. ஆனால், பெரும் பிரச்னை ஆம்ஸ்டர்டாம் குடிவரவில் இருந்தது. கெடுபிடிகள் அதிகம். சோதனையிட்டுத்தான் விமானம் ஏற அனுமதிப்பார்கள். கனகலிங்கத்திடம் இருப்பது கள்ள பாஸ்போர்ட் என்பதைக் கண்டுபிடித்தால், திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்கள் அல்லது சிறையில் கூடப் போடுவார்கள். அவர் கனடாவில் எங்கே வசிக்கிறார் எனக் கேட்பார்கள். அந்தக் கேள்விக்குச் சரியாக விடை அளிக்க வேண்டும். எதற்காக பாரிஸ் வந்தார் என்பதற்கும் காரணம் ஒரு வரியில் சொல்ல வேண்டும்.

நீட்டிக்கொண்டுபோனால், அவர்களுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிடும். இரவும் பகலுமாக ஏஜென்ட் அவருக்குப் பயிற்சி கொடுத்தார்.

புறப்படும் அன்று ஏஜென்ட்டும் நிஷாந்தும் அவரை டிகோல் விமான நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். கனகலிங்கம் கொஞ்சம் பதற்றமாகவே இருந்தார். அவருடைய டிக்கெட்டைச் சரிபார்த்துவிட்டு போர்டிங் அட்டை கொடுத்தார்கள். ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. நேராகப் போய் விமானம் ஏறவேண்டியதுதான். நிஷாந்தை, கனகலிங்கம் தனியாக அழைத்துப்போனார்.

"தம்பி, ஆம்ஸ்டர்டாம் சிறையில் என்னை அடைத்தால், நான் என்ன செய்யவேண்டும், எத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு வெளியே விடுவார்கள்?"

"அதையெல்லாம் யோசிக்கக் கூடாது. நீங்கள் கனடியர். உங்கள் பாஸ்போர்ட் அப்படித்தான் சொல்லுது. இலங்கைக்காரர்போல சிந்திக்கக் கூடாது. நீங்கள் பயந்து பயந்து கதைக்காமல் உஷாராகக் கதைக்க வேண்டும்!"

"அது சரி தம்பி... அது என்ன வெள்ளையாகத் தண்ணீர்போல தெரியுது?"

"அது வோட்கா... ரஷ்யக் குடிவகை!"

நூறு பூக்களுக்கு முன் தேனீ முடிவு எடுக்க முடியாமல் தத்தளிப்பதுபோல, கனகலிங்கம் முடிவு எடுக்க முடியாமல் தடுமாறினார்.

"இது தண்ணீர்போலத்தானே தெரியுது. ஒன்றும் செய்யாது. ஒரு பெக் வாங்கித் தாரும்" என்றார்.

அது தண்ணீர்போல தெரிந்தாலும் வெறி அதிகமாக வரும் என்பதை நிஷாந் சொல்லவில்லை. அவரைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. ஒருவேளை அடுத்து வரும் 20 வருடங்களில், அவர் குடிக்கப்போகும் கடைசி வோட்காவாகக்கூட அது இருக்கலாம். ஏஜென்ட்டை, நிஷாந் எட்டிப் பார்த்தான். அவருக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் கோபப்படுவார்; 'நிதானத்தைக் குலைக்கும்' என்பார். கனகலிங்கத்துக்கு வோட்கா வாங்கிக் கொடுத்தான். ஒரு தேர்ந்த நாகஸ்வரக்காரர் உச்சஸ்தாயிக்குப் போகும்போது, நாகஸ்வரத்தை ஆகாயத்தை நோக்கித் தூக்கி தலையைப் பின்பக்கமாக வளைப்பதுபோல, தனது தலையை வளைத்தார் கனகலிங்கம். வாயைத் திறந்து மடக்கென வோட்காவை ஊற்றி விழுங்கினார்.

சிறிது நேரம் கடந்தது. "தம்பி இது நல்லாய்த்தான் இருக்கு. இன்னும் ஒன்று வாங்கிக் கொடும். நான் கட்டப்போகும் கல்வீட்டுக்கு உம்முடைய பேரை வைப்பேன்" என்றார்.

வழக்கமாக பிள்ளைகளுக்கும் பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் பேர் சூட்டுவார்கள். இவர் வீட்டுக்குத் தன் பெயரை வைக்கப்போவதாகச் சொல்கிறார். சரி என்ன நஷ்டம் என வாங்கிக் கொடுத்தான். மிடறுமிடறாக விழுங்கினார். ஒவ்வொரு மிடறுக்கும் இடையில் ஒரு சிரிப்பு இருந்தது. தன்னுடைய கைப்பையை விட்டுவிட்டு, எழுந்து ஆடி ஆடி நடந்தார். நிஷாந் ஓடிப்போய் அவரிடம் கைப்பையை நீட்டினான். அவர் அதை வேலைக்காரனிடம் இருந்து பெறுவதுபோல பெற்றுக்கொண்டு, போர்டிங் அட்டையைத் தூக்கி தலை மேல் பிடித்து, வெற்றிக்கொடியை ஆட்டுவதுபோல ஆட்டிக்கொண்டே நடந்து உள்ளே நுழைந்தார். அவருடைய முகத்தை கடைசித் தடவை பார்ப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு நிஷாந் பார்த்தான்.

அன்றிரவு ஏஜென்ட்டுக்கும் நிஷாந்துக்கும் நித்திரை இல்லை. தொலைபேசி அழைப்பு எந்த நேரமும் ஆம்ஸ்டர்டாமில் இருந்து வரும் எனக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வரவில்லை. ஆக, சிறையில் பிடித்து அடைத்துவிட்டார்கள் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது. மகனுக்கு இதை எப்படிச் சொல்வது என நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோதே, மகனிடம் இருந்து அழைப்பு வந்தது. எடுத்ததும், 'மிக்க நன்றி. ஒருவிதப் பிரச்சனையும் இல்லாமல் அப்பா வந்து சேர்ந்துவிட்டார். நேர வித்தியாசம் என்றபடியால் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்' என்றான்.

ஏஜென்ட்டுக்கு ஆச்சர்யம். நிஷாந்துக்கு அதைவிட ஆச்சர்யம். இவர் எப்படி ஆம்ஸ்டர்டாம் ஏர்போர்ட்டைத் தாண்டினார்? டொரன்டோவில் என்னென்ன கூத்துகள் செய்தார்? அனைத்தும் மர்மமாக இருந்தன.

கனகலிங்கம் பிளேனுக்குள் ஏறும்போதே வெறி கூடிவிட்டது. விமானத்தில் குடிவகை இலவசம் என்றபடியால், அங்கேயும் ஒரு வோட்கா அடித்தார். அதன் பின் ஆம்ஸ்டர்டாமில் இறங்கியதோ, அங்கே அவர்கள் கேள்வி கேட்டதோ, அவருடைய ஞாபகத்திலேயே இல்லை. அவருடைய பாஸ்போர்ட்டைப் பார்த்துவிட்டு டொரன்டோ விமானத்தில் ஏற அனுமதித்தார்கள். ஒரு கேள்வியும் கேட்கவில்லை. கேட்டாலும் பதில் சொல்லக்கூடிய நிலையில் அவரும் இல்லை. கனடா வந்த பின்னரும் வெறி முற்றிலுமாக முறியவில்லை. குடிவரவில் பாஸ்போர்ட்டைக் காட்டியவுடன் உள்ளே விட்டுவிட்டார்கள். மகன் காத்திருந்து வீட்டுக்கு அழைத்துப்போனான். வழக்கமாக கள்ள பாஸ்போர்ட்டில் பயணம் செய்யும் ஒருவர் பதற்றமாக இருப்பார். ஆனால், கனகலிங்கம் அப்படி இல்லை. அவரைச் சுற்றியிருந்தவர்கள்தான் பதற்றப்பட்டு எப்படியோ கனடாவுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார்கள். இதுதான் யுகம்.

இந்தச் சம்பவத்துக்கு பின்னர் ஏஜென்ட்டிடம் ஒரு மாற்றம் தெரிந்தது. விமான நிலையத்துக்கு அவர் ஆட்களை ஏற்ற வரும்போது 'தம்பி ஒரு வோட்கா அடியும்' எனச் சொல்ல ஆரம்பித்திருந்தார்.

ஏஜென்ட் மிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். அவர் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. எல்லாமே வெற்றிகரமாக நடந்ததற்கு பாதி காரணம் நிஷாந்தான். அடுத்தபடியாக அவனை கனடா அனுப்புவதற்கான திட்டங்களை உருவாக்கவேண்டும் என்றார். 'புதிதாக என்ன திட்டம் போடுவது? ஆம்ஸ்டர்டாம் பாதை நல்லாய்த்தானே ஓடுது' என நிஷாந் நினைத்தான். ஆனால், ஒரு எதிர்பாராத திருப்பத்தில் அந்தப் பாதையிலும் சிக்கல் முளைத்தது. ஆம்ஸ்டர்டாம் வழியாக கனடா போவது ஆபத்தான பாதையாக மாறிவிட்டது. ஆம்ஸ்டர்டாம் குடிவரவு அதிகாரி ஒருவர் சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அநேக அகதிகள் அந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து கனடா போவதைத் தற்செயலாகக் கண்டுபிடித்தார். அவர்களுடைய பாஸ்போர்ட்களில் படம் மாறியிருந்தது. பலரைத் திருப்பி அனுப்பினார்கள்; சிலரை சிறையில் அடைத்தார்கள். ஆகவே பாதை மூடப்பட்டுவிட்டது. வேறு பாதை பற்றி யோசிக்க அவகாசம் வேண்டும் என்றார் ஏஜென்ட். நிஷாந் நெருக்கியபோது சொன்னார், 'உப்பு பாதையிலே கொட்டியிருந்தால், அதை அகற்றுவதில் நேரத்தை வீணாக்காதே. அது தானாகவே கரைந்துபோகும்!'

நிஷாந் காத்திருந்து களைத்துப்போன சமயம்தான், அந்தத் திருப்பம் சகுந்தலா ரூபத்தில் வந்தது!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 19
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

பேய் அறைந்தது போன்ற முகம்

எல்லோருமே சுலபமாக நினைத்த இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறார்கள். ஆனால், நிஷாந்தின் முறை வரும்போது ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்துவிடுகிறது. உக்ரைனிலும் ஜெர்மனியிலும் நடந்தது, இப்போது பாரிஸிலும் நடக்கிறது. கனகலிங்கம் எந்தவிதப் பிரச்சனையும் இல்லாமல் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அவர் நாகஸ்வரம் கற்று நான்கு கோயில்களில் வாசிக்கவும் ஆரம்பித்திருப்பார். கல் வீடு கட்ட அஸ்திவாரம் போட்டிருந்தால்கூட ஆச்சர்யப்பட முடியாது. நிஷாந், தொடக்கப் புள்ளியிலேயே நிற்கிறான்.

ஏஜென்ட் சொன்னார்... "ஆஸ்பத்திரியில் நீலம், சிவப்பு, மஞ்சள் என தரையில் கோடுகள் போட்டிருப்பார்கள். நீலக் கோட்டைத் தொடர்ந்து போனால், எக்ஸ்ரே பகுதிக்குக் கொண்டுபோய்விடும். மஞ்சள் கோட்டைத் தொடர்ந்தால், இருதய நோய் பிரிவு; சிவப்பு என்றால் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவு என வசதியாகச் செய்துவைத்திருப்பார்கள். அப்படி எல்லாம் இங்கே பாதை போட முடியாது. அது மாறிக்கொண்டே இருக்கும். இது பாலைவனத்தைக் கடப்பதுபோல. மறுபக்கம் போனவுடனேயே, நீங்கள் கடந்துவந்த பாதை தானாக மறைந்துபோகும்!"

ஒருநாள் ஏஜென்ட், நிஷாந்தைத் தேடி வந்தார். அவர் சொன்ன விஷயம் நம்ப முடியாததுபோல தோன்றியது. ஏஜென்ட் சொன்னது இதுதான்... "30 வயதுப் பெண் ஒருவரிடம் கனடா பாஸ்போர்ட் இருக்கிறது. சொந்த பாஸ்போர்ட் இல்லை. படம் மாற்றியது. உம்மிடம் இருப்பதுபோலத்தான். அவர் பெயர் சகுந்தலா. அதாவது பாஸ்போர்ட்டில் உள்ள பெயர். இவர் மூன்று தரம் கனடா போவதற்கு முயன்றும் பாதியிலேயே பிடிபட்டுத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டவர். இவரை கனடாவுக்கு எடுப்பிக்க நிறையக் காசுகள் செலவழித்துவிட்டார்கள்.

ஒரு ஏஜென்ட்டும் அவரைத் தொடர்ச் சம்மதிக்கவில்லை. அத்தனை ரிஸ்க் இருக்கு. இவரை நீ கூட்டிக்கொண்டு கனடாவுக்குப் போக வேணும். அப்படிச் செய்தால், உமக்கு டிக்கெட் இலவசமாக ஏற்பாடு செய்வதாக அவர்கள் சொல்கிறார்கள். கணவர் இந்தியாவில். இவருடைய பிள்ளைகளை கணவரின் தம்பி 'தன் பிள்ளைகள்' எனப் பதிந்து முதலிலேயே கனடாவுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார். இவர் எப்படியும் தன் பிள்ளைகளிடம் போகவேண்டும் என்ற பிடிவாதத்தில் இருக்கிறார். மூன்று தரம் பிடிபட்டதில் அவர் முகம் எந்த நேரம் பார்த்தாலும் பயத்தில் இருக்கிறது. அவரைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டியது உமது பொறுப்பு... சம்மதமா?" எனக் கேட்டார் ஏஜென்ட்.

நிஷாந்துக்குச் சிரிப்பு வந்தது. தானாகப் போக முடியாத மூஞ்சூறு, விளக்குமாற்றையும் சேர்த்து இழுத்ததாம். இவனுக்கே வழி இல்லை, இவன் இன்னோர் ஆளைக் கூட்டிப்போவதா? ஆனால், சின்னதாக யோசித்தான்.

"சம்மதம்" என்றான்!

மறுநாள் ஏஜென்ட்டும் நிஷாந்தும் அந்தப் பெண்ணைப் போய்ப் பார்த்தார்கள். அவர் சொந்தக்காரர் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அவரது முகத்தைப் பார்த்த உடனேயே நிஷாந்துக்குப் புரிந்துவிட்டது. பேய் அறைந்த முகம் எப்படி இருக்கும் என்ற கற்பனை அவனிடம் இருந்தது... அதேதான். ஒரு பாம்பைச் சுருட்டிவைத்து, அதற்கு மேல் ஒருவரை உட்கார வைத்ததுபோல அவர் முகம் பயத்தில் வெளிறிப்போய் இருந்தது. சாதாரணமாகவே அந்த முகம் அப்படித்தான். ஏதாவது கேள்வி கேட்டால், ஒரு மைல் தூரத்தில் இருக்கும் மூளைக்கு செய்தி போய் பின்னர் பதில் வரும். நிஷாந் சொன்னான். "நானும் முதல்முறையாக கனடா போகிறேன். நீங்கள் என் காதலியாக நடிக்க வேண்டும். சம்மதம் என்றால் சொல்லுங்கள்" என்றான்.

அவர் தலையைக் குனிந்து யோசித்தார், பின்னர் நிமிர்த்தி யோசித்தார். அவருக்குத் தேர்வுகள் இல்லை. அவர் பிள்ளைகளை எப்படியும் பார்க்க வேண்டும். மறுபடியும் குனிந்து தரையைப் பார்த்தபடியே தலையாட்டினார்.

நிஷாந் திரும்பும்போது யோசித்தான். அவர்கள் சகுந்தலாவைச் சந்தித்துப் பேசிய ஒரு மணி நேரத்தில், அவர் இதழில் புன்னகை என்ற ஒன்று வரவே இல்லை. இவரை 10 அடி தூரத்தில் பார்த்ததுமே குடிவரவு அதிகாரிக்குச் சந்தேகம் வந்துவிடும். காதலியாக நடிப்பவர் இப்படியா தூக்குத் தண்டனைக்குச் செல்லும் கைதிபோல இருப்பார்? கொஞ்சம் சிரிக்க வேண்டும்.

ஏஜென்ட்டிடம் நிஷாந் கேட்டான்... "ஏன் இந்தப் பெண் சிரிக்கவே மாட்டாரா? பிறக்கும்போதே அப்படியா, இல்லை இடையில் வந்ததா?"

ஏஜென்ட் சொன்னார்... "அதைப் பற்றி உமக்கு ஏன் கவலை? அது அவருடைய இயற்கையான தோற்றம். ஒரு நாள் வருமானவரி அதிகாரி ஒருவர் அவர் வீட்டுக்கு வந்து, 'அம்மா நீங்கள் தவறுதலாக ஒரு மில்லியன் டாலர் வரி அதிகமாகக் கட்டிவிட்டீர்கள். இதோ செக்' எனக் கொடுத்தாலும் அவர் சிரிக்க மாட்டார். சிரிப்பதற்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டாம். வேறு பயிற்சிகள் கொடு" என்றார்.

அவருக்கு நிறையப் பயிற்சிகள் தேவை. கனடா பாஸ்போர்ட்டில் பயணம் செய்வதால் இருவருக்கும் கனடா பற்றி தெரிந்திருக்கவேண்டும்; கனடியர்போல உடை அணிய வேண்டும்; அவர்கள்போல பேசவேண்டும்; பாஸ்போர்ட்டில் உள்ள பெயர்கள், முகவரிகள், பயணம் செய்த தேதிகளைப் பாடமாக்க வேண்டும்.

ஒருநாள் மனம் உடைந்துபோய், "இத்தனை தடைகள் இருக்கும்போது, நான் எப்படி இந்தப் பெண்ணைக் கூட்டிக்கொண்டு போவேன். என்னையும் பிடித்துத் திருப்பி அனுப்பப் போகிறார்கள்" என்றான் நிஷாந்.

ஏஜென்ட் லேசில் தளர மாட்டார். அவர் சொன்னார்... "நிஷாந், உமக்குப் பிரச்சனை உண்டு. ரோட்டைக் கடப்பதில் கூட அபாயம் உண்டு. அதற்காக உம்முடைய பயணத்தை நிறுத்த முடியுமா? பிரச்சனைகளை முன்கூட்டியே யூகித்துச் சமாளிப்பதில் தான் வெற்றி இருக்கிறது."

அடுத்த சந்திப்பின்போது நிஷாந் அவளைத் தயாரித்தான். முதலில் தகவல்களைச் சேகரித்து,

பின்னர் அவளுக்குப் பாடமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பான். ஒரு பெரிய பரீட்சைக்குத் தயாராவதுபோல இருவரும் படித்தார்கள். டொரண்டோவில் எங்கே உடுப்பு வாங்கலாம், அங்கே ஓடும் பஸ்ஸுக்கு என்ன பெயர், மூன்று வங்கிகளின் பெயர்களைச் சொல்லுங்கள், இரண்டு ஆஸ்பத்திரிகளின் பெயர் என்ன, உங்கள் மருத்துவர் யார், கடன் அட்டை உள்ளதா, நிக்கல் என்றால் எத்தனை சதவிகிதம்..? இப்படி. அந்தப் பெண்ணும் தன் மூளையின் முழுத்திறமையையும் உபயோகித்துப் பாடமாக்கியது. கேள்வி கேட்டால் பதில் வாயிலே இருக்கும், வெளியே வராது. முகம் வெளிவிடும். பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும்.

புதிதாக ஒரு பாதை உடைத்து அது வெற்றிகரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சிக்கல்கள் வரும் முன் அந்தப் பாதை வழியாக இருவரையும் அனுப்ப ஏஜென்ட் முடிவுசெய்தார். முதலில் பாரிஸில் இருந்து ஸ்பெயினில் உள்ள மாட்ரிட் நகரம். அங்கிருந்து டொமினிக்கன் ரிபப்ளிக். பின்னர் நேராக டொரண்டோதான். பாரிஸில் இருந்து மாட்ரிட் வரைக்கும் ஏஜென்ட்டும் கூடவே வந்தார். எந்தவிதப் பிரச்சனையும் கிடையாது. மாட்ரிட்டில் குடிவரவு இருக்கும். அங்கே அவர்கள் காதலர்களாக நடிக்க வேண்டும். முதல் சோதனை. சிரிக்கவே தெரியாத பெண்ணுக்கு எப்படித் காதலியாக நடிக்கச் சொல்லிக்கொடுப்பது?

ஓர்லி விமானக் கூடத்துக்குள் நுழையும் முன்னர் ஏஜென்ட் தந்த கடைசிப் புத்திமதி இதுதான்... "நீங்கள் என்ன நாள், என்ன பிளேனில் கனடா வரப்போகிறீர்கள் என்பதை ஒருவருக்கும் அறிவிக்க வேண்டாம்."

"ஏன்" என்றான் நிஷாந்.

"தெரு விளக்கைக் கண்டால் சிலருக்கு கல்லால் எறிந்து உடைக்க வேண்டும் எனத் தோன்றும். ஒருவருக்கு நல்லது நடப்பது எல்லோருக்கும் பிடிக்கும் எனச் சொல்ல முடியாது. ஏதாவது கெடுதல் செய்வதற்கு எனச் சிலர் இருப்பார்கள். நீங்கள் அவர்களுக்கு ஒரு தீங்கும் இழைத்திருக்கத் தேவை இல்லை. தெருவிளக்கு என்ன தீங்கு செய்தது? அப்படித்தான். எச்சரிக்கையாக இருந்தால் நல்லது."

குடிவரவில் நிஷாந் மட்டுமே கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னான். அவர்கள் மாட்ரிட்டில் இருந்து சான்ரா டொமிங்கோவுக்குச் சுற்றுலா போய்த் திரும்பப் போகிறார்கள். திரும்புவதற்கான டிக்கெட்டையும் ஆதாரமாகக் காட்டினான். அப்படிச் சொல்லும்போது சகுந்தலா நிஷாந்தின் மீது சாய்ந்து நிற்க வேண்டும். வேறு ஒன்றுமே பேசக் கூடாது. அப்படியே சகுந்தலா நின்றாள். அவர்களுக்கு இடையில் ஒரு இன்சு காற்று இருந்தது. குடிவரவு அதிகாரி அவர்கள் முகங்களையும் பாஸ்போர்ட் படங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். பின்னர் பாஸ்போர்ட்டில் ஓங்கிக் குத்தினார். ஒரு படி தாண்டியாகிவிட்டது. இன்னும் இரண்டு படிகள் என நிஷாந் மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

சான்ரா டொமிங்கோ விமான நிலையத்தில் ஒருவிதப் பிரச்சனையும் கிடையாது. அங்கே நிறையச் சுற்றுலாப் பயணிகள், தினமும் வந்தபடியே இருந்தார்கள். ஆகவே, இவர்களிடம் இரண்டு கேள்விகள் மட்டுமே கேட்டார்கள். எத்தனை நாட்கள் நிற்பீர்கள்? அடுத்து, எங்கே தங்குவீர்கள்? இரண்டுக்கும் நிஷாந்திடம் பதில்கள் தயாராக இருந்தன. ஏஜென்ட் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஹோட்டலுக்கு இருவரும் வாடகைக் காரில் 10 நிமிடங்களில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அது வெளிநாடு போலவே இல்லை. இலங்கையில் காணப்பட்ட மா, பப்பாளி, ஈரப்பிலாக்காய் என ஏற்கெனவே தெரிந்த மரங்கள், பூவகையும் செவ்வரத்தை போர்கன்வில்லா என இலங்கையை நினைவூட்டியது. காற்றில் கொஞ்சம் உப்புக் கலந்த வாசனை. ஏதோ சிறையில் இருந்து வெளியே வந்துவிட்டதுபோல இருவரும் சுதந்திரமாக உணர்ந்தார்கள்.

நிஷாந்துக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இனி கனடா போய்ச் சேருவது நிச்சயம் என மனதில் பட்டது. இந்தப் பெண் கடைசி வரை சிக்கலை உண்டாக்காமல் இருக்க வேண்டும். சிறிய தவறு ஏற்பட்டால்கூட இருவர் வாழ்க்கையும் மாறிவிடும். புறப்படும் முன்னரே நிஷாந் ஏஜென்ட்டுக்கு ஒன்றை விளக்கமாகச் சொல்லியிருந்தான். அவர்கள் காதலர்களாக நடிப்பது கனடாவுக்கு வெளியேதான். டொரண்டோவில் பிளேன் இறங்கியதும் அவன் யாரோ... அவள் யாரோ. அதுதான் இருவருக்கும் பாதுகாப்பு. சகுந்தலாவுக்கும் இதில் முழுச் சம்மதம்.

டொமினிக்கனில் ஒரு வாரம் அவர்கள் தங்க வேண்டும். கனடாவில் இருந்து கூரியர் மூலம் அவர்களுடைய டொரண்டோ/டொமினிக்கன்/ டொரண்டோ டிக்கெட் வரும். டிக்கெட்டின் முதல் பகுதியைக் கிழித்துப் போட வேண்டும். கனடாவில் இருந்து சுற்றுலாவுக்கு டொமினிக்கன் வந்த காதலர்கள், திரும்பவும் கனடா போகிறார்கள். இதுதான் கதை. அப்போதுதான் அவர்கள் டொரண்டோ விமான நிலையத்தில் இறங்கும்போது ஒருவருக்கும் சந்தேகம் வராது.

முதல் இரண்டு நாட்களும் வெளியே போய் சாப்பிட்டார்கள். அதற்கு பின்னர் சகுந்தலாவுக்கு அலுத்துவிட்டது. வற்புறுத்தி அழைத்தால் ஒரு கொடியை ஏந்துவதுபோல தன் துயரங்கள்

எல்லாவற்றையும் சுமந்து, தலையைக் குனிந்தபடி நடப்பார். சில நேரங்களில் எதையோ நினைத்து அழுவார். நிஷாந் ஆறுதல் சொல்வான். இன்னும் சில நாட்கள்தானே, அதன் பின் கனடா போய்ச் சேர்ந்துவிடுவீர்கள். உங்கள் பிரச்னை எல்லாம் முடிந்துவிடும். அவர் தலையாட்டுவார். கனடா பற்றிய தகவல்களை ஒரு பேப்பரில் எழுதிவைத்துத் தீவிரமாக மனனம் செய்வார். கனடா குடிவரவில் அவனால் அவருக்கு உதவ முடியாது என்பதைப் பலதடவை சொல்லியிருக்கிறான். இரண்டு பேருக்கும் அதுதான் நல்லது என இருவருக்குமே தெரியும்.

ஒருநாள் சகுந்தலா தாளில் எழுதிவைத்த விவரங்களை அதிகாலை எழும்பி மனனம் செய்தார். திடீரென இரண்டு கைகளாலும் தலையில் அடித்தபடி "என்னாலே ஏலாது... என்னாலே ஏலாது..." என அழுத் தொடங்கினார். கண்ணீர் அவர் கைவிரல்களை நனைத்தபடி கொட்டியது.

நிஷாந் பதற்றமாக, "என்ன என்ன?" என்றான்.

"என் வீட்டு விலாசத்தை மாற்ற முடியாதா?"

"ஏன்... என்ன பிரச்னை அதில்?"

"நான் வசிக்கும் நகரம் 'மிஸிஸாகா' என எழுதியிருக்கு. அதை என்னால் உச்சரிக்கவும் முடியவில்லை; எழுத்துக்கூட்டவும் முடியவில்லை."

நிஷாந் சொன்னான்... "முகவரியை எப்படி மாற்ற முடியும்? பாஸ்போர்ட்டில் அதுதானே எழுதியிருக்கு. இதற்கெல்லாம் பயப்பட முடியுமா? யோசித்துப் பாருங்கள். இன்னும் சில நாட்களில் உங்கள் பிள்ளைகளைச் சந்திக்கப்போகிறீர்கள். இது ஒரு பிரச்சனையே கிடையாது. எங்கே சொல்லுங்கள்... மி-ஸி-ஸா-கா."

அன்று ஒரு மணி நேரத்தில், அந்த நகரத்தின் பெயரை எழுத்துக்கூட்டவும் உச்சரிக்கவும் அவருக்கு நிஷாந் பழக்கிவிட்டான்.

சகுந்தலா அடுத்த நாள் டெலிபோனில் பிள்ளைகளுடன் பேசினார். அப்படிப் பேசும்போது அவர் முகம் முற்றிலும் மாறியது. 'இன்னும் இரண்டு நாட்களில் நான் வந்துடுவேன். என்னை மறக்க வேண்டாம்' என அந்தத் தாய் சொன்னார். அவர் குரலில் இருந்த பாசம் அவனைத் திகைப்படையவைத்தது. அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு, அது அவ்வளவு அன்புகொண்டதாக மாறும் எனக் கற்பனை செய்ய முடியாது. நிஷாந்துக்கு இரக்க உணர்வு ஏற்பட்டது. பாவம் இந்தப் பெண் எப்படியும் கனடா குடிவரவைத் தாண்டி உள்ளே நுழைய வேண்டும். அவள் பிள்ளைகளுடன் ஒன்று சேர வேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான்.

ஆனால், அதற்குள் சகுந்தலாவுக்கு நிஷாந்தாலேயே ஒரு சிக்கல் உண்டானது!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 20
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

ஏழு வர்ண உருவம்!

சகுந்தலாவுக்கு தினமும் சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுப்பதில் நிஷாந்துக்குப் பிரச்னை இருந்தது. அவர் மரக்கறி உணவு மட்டுமே சாப்பிடுவார். ஆகவே ரொட்டி, வாழைப்பழம், மரக்கறி சூப், தயிர் பாக்கெட், வெள்ளை சாதம் போன்றவற்றை வாங்கிவந்து கொடுத்தான். 'அவரும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் அதையே சாப்பிடுவார்?' என நினைத்தான். அவரைப் பார்க்க நிஷாந்துக்குப் பாவமாக இருந்தது.

ஒருநாள் சைனீஸ் உணவகத்தில் நூடுல்ஸ் பொதியை நிஷாந் வாங்கினான். அதில் றால் இருந்தது. றால் எல்லாவற்றையும் அவன் பொறுக்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு மீதியைக் கொண்டுபோய் கொடுத்தான். சகுந்தலா சாப்பிட்டார். அது அவருக்கு நல்லாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. அடுத்த நாளும் அதையே வாங்கிவரச் சொன்னார். மூன்றாவது நாள் நிஷாந் ஒரு றாலைப் பொறுக்கத் தவறிவிட்டான். அதை சகுந்தலா கையிலே தூக்கி, தன் கண்களுக்குக் கிட்டப் பிடித்தார். இவன் "ஓ... அது வறுத்த காளான்" என்று சொன்னான். அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது. 'ஓ...' எனச் சத்தம்வைத்து அழுதார். பின்னர் பச்சை நாடாவாக வாந்தி எடுத்தார். அது நிற்பதாகத் தெரியவில்லை. நடுச் சாமம் அளவில் மயக்கம்போட்டு விழுந்தார்.

நிஷாந் ஹோட்டல் முகப்புக்கு ஓடினான். அங்கே ஒருவரும் இல்லை. மறுபடியும் ஓடிவந்து சகுந்தலாவைப் பார்த்தான். அவர் இன்னும் மயக்கத்திலேயே கிடந்தார். ஹோட்டலுக்கு வெளியே காவலாள் நின்றான். அவனிடம் ஓடிச்சென்று, "வாடகைக் கார் பிடிக்க முடியுமா? உடனே மருத்துவமனைக்குப் போகவேண்டும்" என்றான். அவனுக்குப் பாதிதான் புரிந்தது. 'எட்டாம் நம்பர் ரூமில் ஒரு மருத்துவர் தங்கியிருக்கிறார்' என்பதை எப்படியோ சைகை மூலம் தெரிவித்தான்.

எட்டாம் நம்பர் அறைக் கதவை நெடுநேரம் நிஷாந் தட்டினான். 'அந்தப் பெண் இறந்துவிடுவாரோ, அவர்களைப் பற்றிய விவரம் எல்லாமே வெளியே வந்துவிடும். பத்திரிகைகள் எழுதும். நான்தான் கொலை செய்துவிட்டேன் என, எனக்கு மரண தண்டனை கிடைக்கும்' - நிஷாந்துக்கு நடுக்கம் பிடித்தது. எல்லாவிதமான சிந்தனைகளும் மூளையில் ஓடின. கதவு சட்டெனத் திறந்தது. குள்ளமான ஒருவர் இரவு உடையில் கோபத்துடன் நின்றார். அதிர்ஷ்டவசமாக அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தது. அவர் அறைக்கு வந்து பார்த்தபோது சகுந்தலா வாந்தி மேலே மயங்கிப்போய்க் கிடந்தார். மருத்துவர் பரிசோதனை செய்தார். ஊசி போட்ட பின்னர் பெண்ணை நிம்மதியாகப் படுக்கவைத்தார். "பயப்பட வேண்டாம். சரியாகிவிடும்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

மதியம் 3 மணியளவில் சகுந்தலா கண்விழித்தார். தேநீரும் பிஸ்கட்டும் கொடுத்தான், சாப்பிட்டார். திடீரென எழுந்து குளித்து உடைமாற்றிவிட்டு வெளியே கிளம்பினார். நிஷாந்தும் அவருடன் புறப்பட்டபோது தடுத்துவிட்டார். வெளியே போனவர் இரண்டு மணி நேரமாகத் திரும்பவில்லை. 'இந்த மர்மமான பெண்ணுடன் ஏஜென்ட் தன்னை மாட்டிவிட்டாரே!' என நிஷாந் மனதுக்குள் திட்டினான். இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. எதற்கும் வெளியே போய்த் தேடலாம் என எண்ணி அவன் உடை மாற்றியபோது, திடீரெனக் கதவைத் திறந்து அவர் உள்ளே நுழைந்தார். அவர் கையில் ஒரு பார்சல் இருந்தது. அதைப் பிரித்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். சர்க்கரைச் சாதம். அதன் இனிய மணம் அறையை நிறைத்தது. அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் சுவற்றைப் பார்த்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

இவருக்கு இது எப்படிக் கிடைத்தது, இந்த இடத்துக்கு முன்னமே வந்திருக்கிறாரா, அல்லது இங்கே யாரையோ ஏற்கெனவே அவருக்குத் தெரியுமா, அல்லது எனக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறாரா? 'நூடுல்ஸ் வாங்கி என்னைச் சாகடிக்கப் பார்த்தாயே... சர்க்கரைச் சாதம் இருக்கிறது! இதுகூடத் தெரியாதா?'

'அவர் வாந்தியெடுத்தபோது என் மனம் எவ்வளவு துடித்தது, இப்படிப் பாராமுகமாக இருக்கிறாரே! எனக்கு சர்க்கரைச் சாதம் கிடைத்திருந்தால், இப்படித் தனியாகச் சாப்பிடுவேனா? அவருக்கும் ஒரு பார்சல் எடுத்து வந்திருப்பேனே! இப்படியும் ஒரு பெண்ணா?' என நிஷாந் யோசிக்கும்போதே அவர் கைகளைக் கழுவிவிட்டுக் கைப்பையில் இருந்து இன்னொரு பார்சலை எடுத்து அவனுக்குக் கொடுத்தார். அவன் அதிர்ந்துபோனதைப் பார்த்து வாய்விட்டுச் சிரித்தார். இத்தனை நாட்களில் அவர் சிரித்தது இதுதான் முதல் தடவை; இதுதான் கடைசித் தடவையாகவும் இருக்கலாம். மரத்தில் இருந்து இலை ஒன்று உதிர்வதுபோல உதடுகள் சிரித்தன, ஆனால், உயிர் இல்லை. அவருடைய பழைய முகம் மறைந்து புதிய முகம் ஒன்று தோன்றியது. அது கொஞ்சம் அழகாகக்கூட இருந்தது. அன்றைய நாள் இருவருக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியான நாளாக அமைந்தது.

'ஹரே கிருஷ்ணா சங்கம்' ஒன்று அங்கே இருந்தது. வாடகை காரில் வரும்போது சகுந்தலா அதைப் பார்த்திருந்தார். அங்கே போனபோது அவருக்குப் பிரசாதம் கிடைத்தது என்றார். ஒரு சின்னப் பிரசாதம் அவரை எப்படி மாற்றிவிட்டது! தானாகவே அவர் கதையைச் சொன்னார். அவர்கள் வீட்டில் அவரும் அவர் தங்கையும்தான். தகப்பன் விவசாயம் செய்தார். சகுந்தலாவை ஒரு வியாபாரிக்கு மணமுடித்துவைத்தனர். கணவர் இந்தியாவுக்கு அடிக்கடி போய்வருவார். இலங்கை ராணுவத்தின் கெடுபிடி அதிகரித்தபோது திரும்பி வருவதை நிறுத்திவிட்டார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களை வளர்க்க அவர் கஷ்டப்பட்டார். அவர் கணவரின் தம்பி கனடா புறப்பட்டபோது, தன் குழந்தைகளை அவருடைய குழந்தைகள் எனப் பதிந்து கனடா அனுப்பிவைத்தார். கனடாவுக்குள் நுழைய பலமுறை முயன்றிருக்கிறார். அவரைப் பாதியில் பிடித்துத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். இந்த முறை எப்படியும் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்துவிட வேண்டும். வாழ்க்கையில் அவர் வேண்டுவது இது ஒன்றுதான்.

"உங்கள் தங்கைக்கு என்ன நடந்தது?" என்றான் நிஷாந்.

"நீங்கள் பழைய இலக்கியங்களில் படித்திருப்பீர்கள். இளம்பெண்கள் இரவு நேரத்தில் காதலனுடன் ஓடிப்போவார்கள். அப்படி ரகசியமாகப் போகும்போது கால் கொலுசுகள் சத்தமிட்டுக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். ஆகவே, அவற்றைக் கழற்றி வாசலில் விட்டுவிட்டு ஓடுவார்கள். காலையில் தாயார், கால் சங்கிலிகளை வாசலில் கண்டதும் ஓலமிடத் தொடங்குவார். இப்படித்தான் எங்கள் வீட்டிலும் நடந்தது. காலையில் அம்மா இரண்டு கால் சங்கிலிகள் கதவிலே தொங்குவதைக் கண்டார். முந்தினநாள் இரவு என் தங்கை ஓடிப்போய் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டாள். 1987-ல் பெண் போராளி மாலதியின் சாவைத் தொடர்ந்து இறந்தவர்களின் பெயரில் அவள் பெயரும் இருந்தது!"

சூரியரில் டொரன்டோவில் இருந்து டிக்கெட்கள் வந்துவிட்டன. அவர்களுடைய டொரன்டோ விமானம் அடுத்த நாளே புறப்பட்டது. மாலை 7 மணிக்குப் புறப்படும் விமானத்தைப் பிடிக்க அவர்கள் விமானக் கூடத்துக்கு 3 மணிக்கே வந்துவிட்டார்கள். இளம்காதலர்கள்போல அங்கே இங்கே என அலைந்தார்கள். புறப்பட்டபோது இருந்த சகுந்தலா அல்ல, அவர். முற்றிலும் மாறியிருந்தார். நடையிலே துள்ளல் இருந்தது. அடிக்கடி உதட்டைப் பிரித்துச் சிரித்தார்.

"என்னை கனடா ஏற்கிறதோ, இல்லையோ உங்களை மறக்க மாட்டேன்" என்றார்.

"ஒன்றுமே பயம் இல்லை. மிஸிலாகா என்பதை மாத்திரம் சரியாக உச்சரித்துவிடுங்கள்" என்றான்.

அவசரமாக நடந்துபோன ஓர் இளைஞனை அணுகி, "எப்போது டிக்கெட் கவுண்ட்டர் திறக்கும்?" எனக் கேட்டான் நிஷாந்.

அவன் "5 மணிக்கு" எனச் சொல்லிவிட்டு நடையை நிறுத்தாமல் சென்றான்.

சரியாக 5 மணிக்கு பேருந்துகள் வரத் தொடங்கின. நூற்றுக்கணக்கான சுற்றுலாப் பயணிகள் வந்து இறங்கியபோது, விமான நிலையம் கண நேரத்தில் நிரம்பிவிட்டது. எல்லோரும் டொரன்டோவில் இருந்து வந்த சுற்றுலாக்காரர்கள், வெள்ளைக்காரர்கள். அந்த வரிசையில் இவர்களும் போய் நின்றார்கள். குடிவரவு அதிகாரிக்குக் கிட்ட நெருங்கியதும் சடாரெனத் திரும்பி சகுந்தலாவுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தான். அந்தப் பெண் துள்ளியடித்துப் பிரச்னை பண்ணவில்லை. அமைதியாக நின்றாள். பேயறைந்த முகத்தைக் குதூகலமாக மாற்ற கடும் முயற்சி நடந்தது. குடிவரவு அதிகாரியிடம் இரண்டு பாஸ்போர்ட்களையும் சேர்த்து ஒன்றாகக் கொடுத்தான் நிஷாந். "டொமினிக்கனில் என்ன என்ன சுற்றிப் பார்த்தீர்கள்?" எனக் கேட்டார். தயாராக இருந்த பதிவை நிஷாந் சொன்னான். இப்போது அதிகாரி சகுந்தலாவைப் பார்த்து கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தார். எறும்பு ஊர்வதுபோல நிஷாந் முதுகில் வியர்வை இறங்கியது. 'கதை முடிந்தது' என நினைத்தான். சகுந்தலாவின் முகம் இயல்பான தோற்றத்தை அடைந்தது.

சூடான காபியைக் குடிக்கும் முன் முகம் கோணலாகிப்போகுமே, அப்படி! பேயறைந்த தோற்றம். கால்களும் கைகளும் நடுங்க ஆரம்பித்தன. வாயைத் திறந்தபோது இரண்டாவது வார்த்தை முதலிலும், முதல் வார்த்தை இரண்டாவதாகவும் வந்தன. இரண்டு மணி நேரம் முன்பு இவர்களுடன் பேசிய இளைஞன் சீருடையில் வந்தான். குடிவரவு அதிகாரிகளின் மேலாளர்போல காணப்பட்டான். ஏதோ ஸ்பானிஷ் மொழியில் சொன்னான். கேள்வி கேட்ட அதிகாரி ஸ்பானிஷ் மொழியில் பதில் சொன்னான். பின்னர் ஓங்கி இரண்டு பாஸ்போர்ட்களிலும் முத்திரை குத்தினான். நிஷாந் நினைத்தான் 'கடவுள் சில நேரங்களில் மனித ரூபத்தில் வருவார் என்பது எத்தனை உண்மை'!

டொரன்டோ விமான நிலையத்தில் போய் இறங்கியபோது நடுநிசி. விமானத்திலேயே சகுந்தலாவிடம் சொல்லிவிட்டான்... "இனி நீர் யாரோ... நான் யாரோ. என்னைத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டாம். நானும் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன். உம்மிடம் இருப்பது கனடிய கள்ள பாஸ்போர்ட். பிடிப்பட்டால் திரும்பி அனுப்ப மாட்டார்கள். தடுப்புச் சிறைதான். கேட்ட கேள்விகளுக்கு மாத்திரம் பதில் சொல்லும். நீர் விடுமுறையில் டொமினிக்கனுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்புகிறீர். டொரன்டோ-டொமினிக்கன் டிக்கெட்டைத் தூக்கிக் காட்டும். மறக்க வேண்டாம். எத்தனை கடுமையான கேள்வியாக இருந்தாலும் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டாம்!"

நிஷாந், சுங்க அதிகாரி முன் நின்றான். ஒன்று இரண்டு கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு, "உங்கள் சூட்கேஸைத் திறக்கவேண்டும்" என்றார்.

"சரி" என்றான் நிஷாந்.

ஒரு கறுப்பினப் பெண் அதிகாரி திறந்து பரிசோதித்தார். 'கல்லுக்குள் ஈரம்' புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தார். "அட்டைப்படம் நல்லாயிருக்கிறது" எனச் சொன்னார். "விஸ்கி, பிராந்தி, சிகரெட் ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்றார்.

"இல்லை" என்றான்.

நம்பாமல் நிஷாந்தின் பழைய உடுப்புகளைக் கிளறி ஆராய்ந்தார்.

"எப்படி வீட்டுக்குப் போவீர்கள்?"

"வாடகை காரில்..." என்றான்.

"சரி" எனச் சிரித்தபடியே அந்தப் பெண் சூட்கேஸை மூடியபோது அவனுக்கு கனடாவின் பெரிய வாசல் திறந்தது.

1992-ல் கொழும்பில் தொடங்கிய பயணம் 1997, அக்டோபர் 10, ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அன்று முடிவுக்கு வந்தது. அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்த கொலம்பஸின் பயணம் 71 நாட்கள் எடுத்துக்கொண்டது. சீனாவுக்குப் போக மார்க்கோ போலோவுக்கு மூன்று வருடங்களும் ஆறு மாதங்களும் பிடித்தன. நிஷாந்துக்கு கனடாவை அடைய ஐந்து வருடங்கள் இரண்டு மாதங்கள் எட்டு நாட்கள் ஆயிற்று.

கடைக்கண்ணால் பார்த்தபோது, சகுந்தலாவின் பையை இன்னோர் அதிகாரி சோதனையிட்டார். சகுந்தலாவின் கைகள் நடுங்குவது அத்தனை தூரத்திலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. இப்போது நிஷாந்துக்கு இதயத் துடிப்பு அதிகரித்தது!

சகுந்தலாவின் பெட்டிக்குள் இருந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துத் திறந்தார் அதிகாரி. அதற்குள் இருந்து ஒரு புகைப்படம் கீழே விழுந்தது.

அதைக் குனிந்து எடுத்த அதிகாரி "இது யார் படம்?" என்று கேட்டார்.

"என் கணவர்" என்றார் சகுந்தலா.

"அவர் எங்கே?"

"ஜெர்மனியில்..."

"அங்கே என்ன செய்கிறார்?"

"சிறையில் இருக்கிறார்."

சகுந்தலா வாயில் இருந்து அவரையும் அறியாமல் உண்மைகள் வெளிவந்தன. அவருடைய கள்ள பாஸ்போர்ட் அதிகாரியின் கையில் இருந்தது. நிஷாந்துக்கு நடுக்கம் பிடித்தது. முன்பு தனது கணவன் இந்தியாவில் வியாபாரம் செய்கிறார் என சகுந்தலா பொய் சொல்லியிருந்தார். இப்போது இந்தப் பெண் கனடா சிறைக்குப் போகப்போகிறார்; கணவன் ஜெர்மன் சிறையில்.

'என்ன செய்யலாம்?' என யோசித்தான் நிஷாந். என்ன செய்தாலும் அது நிலைமையை மேலும் மோசம் ஆக்கிவிடும். இத்தனை பாடுபட்டும் எல்லாமே வீணாகிவிட்டது. அதிகாலை நேரத்தில் எழும்பி 'மிஸிஸாகா' என்ற சொல்லை அவர் திருப்பித் திருப்பிப் பாடமாக்கியதை நினைத்துக்கொண்டான். இரண்டு அதிகாரிகள் சகுந்தலாவை அழைத்துப் போனார்கள். நிஷாந்துக்குக் கண்கள் கலங்கின. ஏழு வர்ணங்களில் சகுந்தலா உருவம் அசைந்துபோனது. அவர் விம்மிய சத்தம் தூரத்தில் இருந்து கேட்டது. அவருடைய இரண்டு மகள்களும் விமான நிலைய வாசலில் காத்து நிற்பார்கள். சகுந்தலா தன்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பார் என நினைத்தான் நிஷாந். அவர் பார்க்கவில்லை. கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டார்.

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 21
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

இடம் பிடிப்பவர்

நிஷாந் கனடா விமான நிலையத்தில் முதன்முதலாக இறங்கியபோது அவனைச் சந்தித்தவர் சற்குணநாதன். இரண்டு நீண்ட வருடங்கள் அவருடைய அறையில் தங்கினான். அவனுடைய கனடிய வாழ்க்கையில் வீணான இரண்டு வருடங்களின் ஆரம்பம் அது.

தங்கை கனடாவில் இருந்திருந்தால், இது ஒன்றுமே நேர்ந்திருக்காது. அவள் கணவனுக்கு துபாயில் வேலை கிடைத்து, அவர்கள் அங்கே போய்விட்டார்கள். சற்குணநாதனை அறிமுகப்படுத்திவைத்தது அவள்தான். இரண்டு அறைகள்கொண்ட அவருடைய வீட்டில் போய்

தங்கினான். ஆனால், அவருடைய 'அடிமையாக' இருப்பான் என அப்போது அவனுக்குத் தெரியாது. இவ்வளவு கிறுக்குத்தனமான ஒருவரை அவன் ஆயுளில் சந்தித்தது கிடையாது. குளிர்காலத்தில் பல உடுப்புகளை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அணிந்து, அதற்கும் மேலே மேலங்கியால் மூடிக்கொள்வார். அவரை ஒருவராலும் கட்டிப்பிடிக்க முடியாது, அவ்வளவு அகலம் ஆகிவிடுவார். வீடு வந்து ஆடைகளை அகற்றியதும் சரிபாதி ஆகிவிடுவார். சோம்பேறி. அகலமான சோபாவில் சாய்ந்திருந்து சர்வ நேரமும் 'காலநிலை' சேனலைப் பார்ப்பார்.

அதில் வரும் தகவல்கள் அவருக்கு எப்படிப் பயன்படுகின்றன என்பது மட்டும் தெரியவில்லை.

ஒரு வீட்டை இவ்வளவு குப்பையாக ஒருவர் வைக்க முடியும் என்பதை அவரிடம்தான் கண்டான் நிஷாந். அறையிலே படுக்கை விரிப்புகள், கம்பளிகள், *துவாய்கள் என புதிதாகக் கிடக்கும். இவை எல்லாவற்றிலும் ஏதேதோ நட்சத்திர ஹோட்டல் சின்னங்கள் இருந்தன. திருடப்பட்டவைதான். கோப்பைகள், கரண்டிகள், கிளாஸ்கள்கூட அடக்கம். அவர் பெருமையாகச் சொல்வார்... 'எவ்வளவு பணம் கொடுத்து ஹோட்டல்களில் தங்குகிறோம்? ஒரு ரூபகமாக அவை எங்களுடன் இருக்கட்டும்!' இரண்டாவது நாளே சொன்னார்... "தம்பி, இந்த நாட்டில் மூளையை அதிகமாகப் பாவிக்கக் கூடாது. நீர் என்னுடனேயே இரும். உமக்கு எல்லாம் சொல்லிக்கொடுப்பேன். கனடாவில் எல்லாமே சுலபம். வெள்ளைக்காரர்கள் எனப் பயப்படக் கூடாது. அவர்களுடைய மூளையின் தரம் கீழானது. எங்களுடைய மூளை அப்படி அல்ல. அதிகம் பாவிக்காது. ஆகவே, நுட்பமான விஷயங்கள் எங்களுக்குப் பட்டெனப் புரிந்துவிடும்."

நிஷாந், வீடுகூட்டி சுத்தம் செய்வான்; துணி தோய்த்துக் காயப் போடுவான்; சமைப்பான்; இன்னும் வேறு வேலைகளை இழுத்துப்போட்டுச் செய்வான். இரவு வந்ததும் ரெமி மார்ட்டின் போத்தலைத் திறந்து '41 டாலர்' எனச் சொல்லிவிட்டுக் குடிப்பார். இருவரும் மேசையில் எதிர் எதிராக அமர்ந்து சாப்பிடுவார்கள். நடுவில் ரெமி மார்ட்டின் போத்தல் நிற்கும். பின்னர் பாத்திரங்களைக் கழுவி வைப்பான். அப்படியே தூங்கிவிடுவார்கள்.

ஒரு வாரம் கழிந்த பின்னர்தான் நிஷாந் பார்த்தான். சற்குணநாதன் வேலைக்குப் போவது இல்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிட்ட பல்லி, தன் பாரம் தாங்காமல் கூரையில் இருந்து கீழே விழுந்துகிடப்பதுபோல பகல் முழுக்க மல்லாக்காகக்கிடப்பார். 'காலநிலை' சேனல் பார்ப்பார். தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தால், படுத்திருந்தபடியே பேசுவார். மாலை 5 மணி ஆனதும்

புறப்படுவார். அவர் சாரம் அணியும்போது தலை வழியாக அணிவார். கழற்றும்போது கால் வழியாகக் கழற்றி, அதே இடத்தில் வட்டமாகவிடுவார். திரும்பியதும் மறுபடியும் நடுவில் நின்று அணிந்துகொள்வார்.

நிஷாந் நினைத்தான் அவர் ஏதோ தொழிற்சாலையில் இரவு வேலை செய்கிறார் என. இரவு நடுச்சாமம் தாண்டி திரும்பும்போது, ஒரு கட்டு புது ஷர்ட் கொண்டுவந்து இறக்குவார். அதில் டி-ஷர்ட், கால்சட்டைகள், பெல்ட்கள், சாக்ஸ் எல்லாம் இருக்கும். நிஷாந் தனக்கும் ஒரு வேலை எடுத்துத் தரச் சொல்லிக் கேட்டான், அவர் மறுத்துவிட்டார். துணி பிழிவதுபோல கைகளை எதிர் திசையில் முறுக்கிக்கொண்டு, "எனக்கு உதவியாளராக இரு" என்றார்.

'எதற்கு உதவியாளர்? சமையல் செய்யச் சொல்கிறாரா? அவனுடைய அகதி வழக்கு பேசும் வழக்கறிஞருக்கு காசு கொடுக்கவேண்டும். சும்மா வீட்டில் இருந்தால் எப்படி காசு வரும்?' என்று நிஷாந் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

ஒருநாள் சற்குணநாதன் இரவு 1 மணிபோல நன்றாகக் குடித்துவிட்டுத் தள்ளாடியபடியே வந்தார். இவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தொலைக்காட்சியை உடனே 'காலநிலை' சேனலுக்கு மாற்றினான். அவர் வீட்டில் இருக்கும்போது அந்த சேனல்தான் ஓடவேண்டும். அவர் மேலங்கியைக் கழற்ற, அதற்குள்ளே இருந்து பொலபொலவென பல கடன் அட்டைகள் விழுந்தன. வெவ்வேறு பெயர்களில் இருந்த வகைவகையான அட்டைகள். அவற்றைப் பொறுக்குவதற்குக் குனியாமல், உள்பையில் கையை நுழைத்து நான்கு கனடிய கடவுச்சீட்டுகளை எடுத்து வீசினார். நிஷாந் அவசரமாக ஒரு முழங்காலை ஊன்றி எழுந்தான். "பார்த்தீரா, வேலைக்குப் போகப் போகிறீரா? இது எல்லாம் உமக்குத்தான் பாரும், கற்றுத்தரப்போகிறேன். பெரிய பிசினஸ் செய்யலாம். நாளைக்கு என்னுடன் வர ரெடியாக இரும்" என்று சொல்லிவிட்டு அப்படியே மேலங்கியுடன் விழுந்து படுத்துவிட்டார்.

அடுத்த நாள் பொத்தான் வைத்த மேல் கோட்டை அணிந்து, நிஷாந்தைக் கூட்டிக்கொண்டு மார்க்வில் பல்கடை அங்காடிக்குள் நுழைந்தார். "ஒன்றுமே செய்ய வேண்டாம். கிட்டவும் வர வேண்டாம். தூரத்தில் நின்று பாரும்" என்றார். அப்படியே செய்தான். கடைக்குள் நுழைந்து இரண்டு ஷர்ட்கள் எடுத்தார். இரண்டுக்கும் விலை, வரியுடன் சேர்த்து 94 டாலர். கள்ள கடன் அட்டையைக் கொடுத்து, கணக்கைத் தீர்த்து கையொப்பம் வைத்தார். சின்ன எழுத்தும் பெரிய எழுத்தும் கலந்த கையெழுத்து. 100 டாலருக்கு மேலே என்றால் அடையாள அட்டை கேட்பார்கள் என்பதால், அதற்கும் குறைவாகத்தான் வாங்குவார். கனடாவில் அவன் அணிந்த முதல் புது ஷர்ட் இப்படிக் களவாடப்பட்டதுதான். வீட்டிலே 50, 60 ஷர்ட்கள் சேர்ந்ததும் அவற்றை விற்றுக் காசு ஆக்குவார். ஒரு கார்டின் உபயோகம் முடிந்ததும் அதை வெட்டி வீசிவிடுவார்.

"எப்படி கார்டுகள் கிடைக்கின்றன?" என்று நிஷாந் ஒரு முறை கேட்டான்.

"அதற்கு எல்லாம் ஏஜென்ட்கள் இருக்கிறார்கள்" என்றார்.

அடுத்த நாள் ஏ.டி.எம் மெஷின் பயிற்சி. இரவு 11.50-க்கு அவரது வாடிக்கையான ஏ.டி.எம் மெஷினுக்கு நிஷாந்தைக் கூட்டிச் சென்றார். சரியாக 11.58-க்கு அவர் ஒரு கார்டை நுழைத்து கடவு எண்ணைப் பதிந்து 400 டாலர் எடுத்தார். 11.59-க்கு நிஷாந்தும் இன்னொரு கார்டைப் போட்டு 400 டாலர் எடுத்தான். நடுநிசி தாண்டி புது நாள் பிறந்ததும் நாதன் மீண்டும் 400 டாலருக்கு ஆணை கொடுத்தார். மெஷின் தரவில்லை. நிஷாந் தன்னுடைய கார்டை நுழைத்ததில் அவனுக்கு மறுபடியும் 400 டாலர் கிடைத்தது. அன்று சம்பாதித்த 800 டாலரும் நிஷாந்துக்குத்தான். சற்குணநாதன் சொன்னார்... "எப்போதும் பேராசை கூடாது. முதல் தரம் 400

டாலர். அடுத்த தடவையும் 400 டாலர். சில வேளை கிடைக்கலாம்; சில வேளை கிடைக்காது. அதன் பின்னர் கார்டை அழித்துவிட வேண்டும்."

'இவ்வளவு இலகுவானதா?' என ஆச்சரியப்பட்டான். அப்படித்தான் அவனுடைய புது வாழ்க்கையும் ஆரம்பம் ஆனது.

இரண்டு வருடங்கள் ஓடின. கடன் அட்டைகள் பயன்படுத்துவது, உடன் அட்டைகளில் காசு திருடுவது என நாதன் தன் தொழிலை விருத்தி செய்தார். ஒரு விஷயம் நிஷாந்துக்குப் புலப்பட்டது. தடயங்கள் அவரைக் காட்டாதவாறு பார்த்துக்கொண்டார். அனைத்தும் நிஷாந்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகவே இருந்தன. போலீஸில் பிடிபட்டால், அவன் மட்டுமே மாட்டுவான்; சற்குணநாதன் தப்பிவிடுவார். நிஷாந் ஒருநாள் துணியை வரவழைத்துக்கொண்டு அவரிடமே கேட்டபோது அவர் சொன்னார்... "குதிரைக்காரன் மேலே இருப்பான். குதிரை கீழே இருக்கும்!"

நிஷாந்துக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. 'நான் என்ன குதிரையா?' - மூச்சை இழுத்து பெரிய வசனத்தைத் தயார்செய்தான். அவர் வெளியே போய்விட்டார்.

சற்குணநாதன் அவனை அடிமையிலும் கேவலமாக நடத்தினார். ஷர்ட்களுக்குச் சரியான விலை கிடைக்காவிட்டால், அவனைத் திட்டுவார். ஐந்து கறிதான் சமைத்திருந்தான் என்பதற்காக, ஏதோ மனைவியிடம் கத்துவதுபோல கத்தினார். அவருடைய அட்டுழியம் வரம்பு மீறிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் சூப்பர் மார்க்கெட்டுக்கு வெளியே உள்ள ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து, நிஷாந் தன் வாழ்க்கை பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்தான். அம்மாவிடம் பேசி பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. கடிதம் எழுதுவதே இல்லை. அவர் சொல்வார்... 'கசாப்புக் கடைக்காரன் உடையில் ரத்தம் இருக்கும்!' நிஷாந்தின் வாழ்க்கையில் நிறைய ரத்தம் சேர்ந்துவிட்டது. இதற்காகவா இவ்வளவு பாடுபட்டு கனடா வந்து சேர்ந்தோம்? எவ்வளவு பேருக்கு நாம் புத்திமதி சொல்லித் திருத்தியிருக்கிறோம்! யானை எவ்வளவு பெரிய மிருகம்! ஆனால், அதனால் தன் உடம்பைப் பார்க்க முடியாது.

ஜெர்மனியில் சத்தியனுக்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைத்துவிட்டது. அவனும் சமீராவும் மணம் செய்துகொண்டு, கம்ப்யூட்டர் கம்பெனி ஒன்றில் வேலைபார்க்கிறார்கள். ஜெயகரனைப் பற்றி நினைத்தபோது பெருமிதமாக இருந்தது. அவனுக்கு உலகமே சொந்தம். யாரும் அசைக்க முடியாது. திடீரென சகுந்தலாவின் நினைவு வந்தது. அவர் எங்கே இருக்கிறார், சிறையிலா... அல்லது விடுதலையாகிவிட்டாரா? அதிகாலை எழும்பி, பேப்பரை விரித்து அவர் 'மிஸிஸாகா, மிஸிஸாகா' என எழுதிவைத்துப் பாடமாக்கியதை நினைத்தபோது வயிறு என்னவோ செய்தது. அந்தப் பெண் தன் குழந்தைகளுடன் எப்படியும் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என என்ன பாடுபட்டார். நான் முத்தம் கொடுத்ததைக்கூடச் சகித்துக்கொண்டார்.

இதையெல்லாம் நினைத்து மனதுக்குள் மருகியபடி அமர்ந்திருந்த நிஷாந்தை, "தம்பி" என்ற குரல் கலைத்தது. பழைய குரல். திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனால் நம்ப முடியவில்லை. அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தது... கனகலிங்கம்!

காலிலே பூட்ஸ், கையுறை, தடித்த மேலங்கியில் அவரை முதன்முதல் கனடாவில் பார்க்கிறான். 100 மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயத்தில் முதலாவதாக வந்தவர்போல கொடுப்பு பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தபடி நின்றார். முன்னே பாய்ந்து கட்டிப்பிடித்து சிறிது நேரம் அவனை மூச்சுவிட முடியாமல் செய்துவிட்டார். "தம்பி, எப்ப வந்த நீங்கள்? என்ன வேலை பார்க்கிறீர்கள்?" - நிஷாந் வழக்கமாகச் சொல்லும் பதிலைச் சொன்னான். "நான் ஒரு கடன் அட்டை கம்பெனியில் வேலைபார்க்கிறேன்." அதைச் சொன்னபோது, நிஷாந்தின் தலை கீழே குனிந்தது. அவனால் கனகலிங்கத்தை நேரே பார்க்க முடியவில்லை. இருவரும் காபி குடித்தபடி பழைய கதைகள் பேசினர். நிஷாந் சிரித்தபடி

கேட்டான்... "அங்கிள், கல்வீடு கட்டி முடித்துவிட்டீர்களா?" - கேட்டுவிட்டு 'ஏன் கேட்டோம்?' என நினைத்தான்.

கனகலிங்கம், பழைய கனகலிங்கம் அல்ல. அழுக்கு இல்லாத தோய்த்து மடித்த நல்ல உடை அணிந்திருந்தார். அங்கவஸ்திரம்போல நீண்ட ஸ்கார்ட்ப். கையிலே மினுங்கும் ஒரு புது கைக்கடிகாரம். தலைமயிர் ஒழுங்காக வெட்டி வாரப்பட்டிருந்தது. கனடிய ஜனக் கூட்டத்தில் அவர் ஐக்கியமாகிவிட்டார். பெரிய குளத்திலே ஒரு செம்பு தண்ணீரை ஊற்றியதுபோல. ஒரு குறையும் இல்லை. பார்த்தவுடன் மரியாதை செய்யத் தோன்றியது. ஒரு பெக் வோட்காவுக்கு இரண்டு தரம் கெஞ்சிய கனகலிங்கம் அல்ல. "தம்பி, நீங்கள் என்னை மறக்கவில்லை. உங்களுடைய புத்திமதியில்தான், நான் இப்படி இருக்கிறேன். இல்லையென்றால், எப்படியோ போயிருப்பேன்!"

"நாதஸ்வரம் வாசிக்கப்போவதாகப் பயமுறுத்தினீர்கள்?"

"தம்பி, பிரான்ஸில் ஏதோ உளறினேன். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், கனடா போன்ற ஒரு தேசத்தில் நேர்மையாகப் பிழைப்பதற்கு ஆயிரம் வழிகள் இருக்கின்றன. முயற்சி செய்யவேண்டும். அதை வேறு ஒருவர் உங்களுக்காகச் செய்ய முடியாது."

"உங்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை என சொல்லவில்லையே?"

"தம்பி, நான் 'இடம் பிடிக்கும்' வேலை செய்கிறேன். அதிகாலை 5 மணிக்கு எழும்பி போய் தூதரக வாசலில் நிற்பேன். என் கையில் 10 பாஸ்போர்ட்கள் இருக்கும். சொந்தக்காரர்களுக்கு நம்பர் எடுத்து வைப்பதுதான் என் வேலை. அவர்கள் 10 மணி அளவில் வருவார்கள். ஒரு பாஸ்போர்ட்டுக்கு 10 டாலர் சம்பாதிக்கிறேன். மகன் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறேன். வேறு என்ன வேண்டும்?"

"உங்கள் தங்கை, பிள்ளைகள்?"

"என்னால் கல்வீடு கட்டிக்கொடுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் வாடகை வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார்கள். ஓர் ஆளின் உயரத்திலும் பார்க்க உயரமான வீடு. வீட்டுக்கு கதவுகளும்,

அதில் ஓர் எண்ணும் இருக்கின்றன. மழை வீட்டுக்கு வெளியே பெய்கிறது. இரவில் கொசுவும் பகலில் **இலையானும் தொந்தரவு செய்வது இல்லை. எந்த நேரமும் பசி பற்றிய சிந்தனை இல்லாததால், படிப்பதற்கு நேரம் கிடைக்கிறது. பிள்ளைகள் நன்றாகப் படிக்கிறார்கள்."

"நீங்கள் செயல்வீரர். உங்களை நினைக்கப் பெருமையாக இருக்கு."

"கனடா கிடைத்தது எவ்வளவு பெரிய அதிர்ஷ்டம். எங்கேயாவது செட்டை கிடைத்த புழு மறுபடியும் ஊர்வதுண்டா? நேர்மைதான் தேவை. கடன் அட்டை கம்பெனியில் நீங்கள் சீக்கிரத்தில் உயர்ந்த நிலைக்கு வருவீர்கள். நான் வயதானவன். என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன்."

"உங்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றிபோல எனக்கும் கிடைக்கவேணும் அங்கிள். நான் பாடுபடுவேன்."

"வெற்றி என்ன தம்பி பெரிய வெற்றி. ஒரு நாளைக்கு காகம் வெல்லும். ஒரு நாளைக்கு சிலை வெல்லும்."

யாரோ முகத்தில் அறைந்ததுபோல இருந்தது நிஷாந்துக்கு. வெட்கமாகவும் அதே நேரத்தில் அவமானமாகவும் இருந்தது. தன் நிலைமையை எண்ணினான். அம்மா அவனைப் பற்றி அறிந்தால் பெருமைப்படுவாரா, தங்கை என்ன நினைப்பாள், எப்படி இப்படி ஆனான்? ஜெர்மனியில் கோப்பை கழுவியபோது எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்தான். தன்னந்தனியாக அமர்ந்து இரண்டு மூன்று பியர் குடித்தான்.

கனகலிங்கம் சொன்னது மனதிலே வேலை செய்தது. சொந்தக்காலில் நிற்பதுதான் புத்தி. அப்படித்தான் அவன் கற்பகதரு விலாஸில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். அது நாதனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேறு அறை பார்த்துப் போனது இன்னும் அவருக்கு அவமானமாகப் பட்டது. இந்தப் பூமியில் இருந்து எப்படியும் அவனை கீழே தள்ளிவிடப் பார்த்தார். முதலில் அன்பாகப் பேசினார்; மன்றாடினார்; பின்னர் மிரட்டத் தொடங்கினார்... "நான் உன்னைப் பற்றி போலீஸுக்குத் தகவல் சொல்வேன்."

"அதற்கு என்ன. நான் எப்படி இப்படியானேன் என அவர்களுக்குச் சொல்வேன்" என்றான் நிஷாந்.

"நான் கடைசியாகச் சொல்கிறேன் கேள். நீ துக்கப்படுவாய். என்னுடைய காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்பாய். நான் திரும்பவும் உன்னை ஏற்க மாட்டேன்."

நிஷாந், கனகலிங்கத்தை நினைத்தான். துணிச்சலாக மறுத்துவிட்டான்.

நிஷாந்தின் அகதி வழக்கு இழுத்துக்கொண்டே போனது. வழக்கறிஞருக்கும் காரணம் புரியவில்லை. ஒருநாள் கனடிய உளவுத் துறையில் இருந்து விசாரணைக்கு வரும்படி கடிதம் வந்ததும், நிஷாந் நடுநடுங்கிப்போனான்!

* துவாய் - டவல்

** இலையான் - வெட்டுக்கிளி

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 22
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

பிள்ளையார் பால் குடித்தார்!

இழுத்துக்கொண்டே சென்ற அகதி வழக்கைப் பற்றி நிஷாந்தே மறந்திருந்த தினத்தில்தான், கனடிய உளவுத் துறையில் இருந்து, விசாரணைக்கு வரும்படி கடிதம் வந்திருந்தது. மனதில் மின்னல் என நடுக்கம் தோன்றி மறைந்தாலும், உள்ளது உள்ளபடி விசாரணையில் சொல்வது என நிஷாந் தீர்மானித்தான்.

நிச்சயம் கடன் அட்டை, உடன் அட்டை விவகாரங்களைக் கண்டுபிடித்திருப்பார்கள் என்றே நிஷாந் நினைத்தான். தான் திரும்ப வருவோமா அல்லது அப்படியே சிறையில் அடைத்துவிடுவார்களா என

நிஷாந்துக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு நிமிடம், சற்குணநாதனின் காலில் போய் விழுவோமோ என்றுகூட நினைத்தான்; ஆனால், செய்யவில்லை. வருவது வரட்டும் எனப் போனான்.

அகதிக் கோரிக்கை பற்றி நிஷாந்திடம் ஒரு மணி நேரம் அதிகாரி விசாரணை செய்தார். அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எல்லாம் கோர்ட்டில் என்ன சொன்னானோ, அதே பதில்களைச் சொன்னான். அதிகாரி

திருப்தியாகிவிட்டார்போல தெரிந்தது. விசாரணை முடிவை நெருங்கியபோது ஒரு கேள்வி கேட்டார்... "உங்களுக்கு எதிரிகள் யாராவது உண்டா?" அந்தக் கேள்வி நிஷாந்துக்கே ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

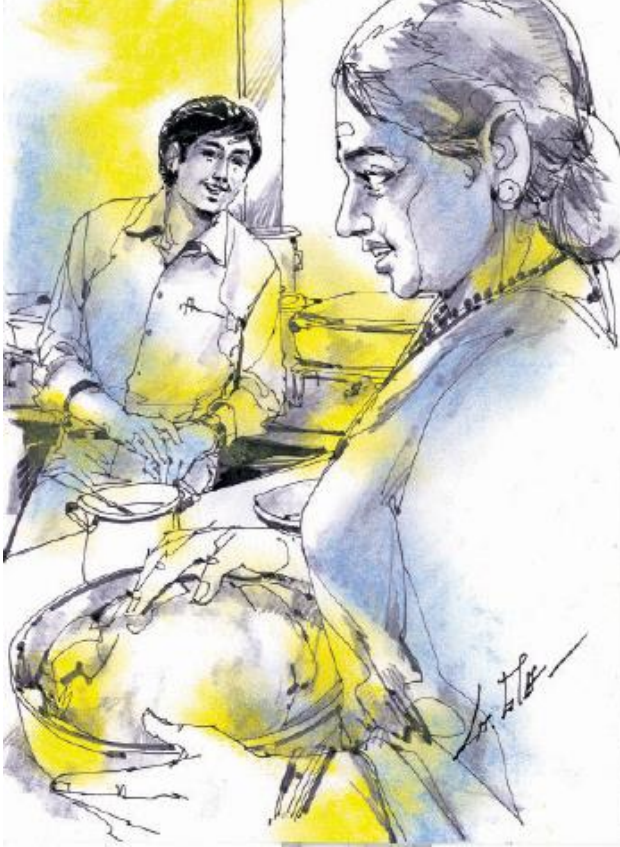
"முதலில் நண்பர்கள் உண்டாக வேண்டும். அப்போதுதானே எதிரிகளும் பிறப்பார்கள். எனக்கு நண்பர்களே இல்லையே" என்றான்.

அதிகாரி கோப்பைத் திருப்பி அவன் முன் வைத்தார். அநாமதேயக் கடிதம். அவன் மேல் பல முறைப்பாடுகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. முக்கியமானது இவன் இலங்கையில் இருந்து வரவில்லை. ஐரோப்பாவில் வசதியாக வாழ்ந்து கள்ளமாகக் குடிபெயர்ந்தவன். ஆங்கில எழுத்துக்கள் சின்ன எழுத்தும் பெரிய எழுத்துமாகக் கலந்து கிடந்தன. அப்படி எழுதுவது சற்குணநாதன்தான். அவனுக்கு சந்தேகமே இல்லை. "சரி போகலாம்" என விடை கொடுத்தார் அதிகாரி.

நாதன் இப்படித் துரோகம் செய்வார் என அவன் நினைக்கவில்லை. அவன் சுதந்திரமாக வேலை செய்வதும் உழைப்பதும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்றே எதிர்பார்க்கிறார். கனகலிங்கம் போன்ற அப்பாவிக்கூட இங்கே வந்து தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துவிட்டார். தன்னுடைய அகதிக் கோரிக்கை நிச்சயம் நிராகரிக்கப்படும். அப்போது என்ன செய்யலாம் என நிஷாந் யோசித்தான்; தலை வலித்தது. போத்தல் போத்தலாக மது குடித்தான். நிறை போதையில் நிலைதடுமாறி மதுக் கடையில் இருந்து வெளியே வந்தான். அந்த இரவிலும் சாலையில் போக்குவரத்து தீவிரமாக இருந்தது. பச்சை விளக்குக்காகக்

காத்திராமல் சாலையில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான். 'பாங்' என ஒலிப்பானை அலறவிட்டபடி ஒரு கார் அவனை மோதுவதுபோல வந்தது. அந்தப் பிம்பம்தான் நிஷாந்தின் நினைவில், அந்த இரவில் கடைசியாகப் பதிந்தது!

விடிந்து எழுந்தபோது விதி வேறுவிதமாகச் செயல்பட்டிருந்தது. எதிர்பார்க்காததை மட்டுமே விதி செய்யும் என்பது நிஷாந்துக்கு அடிக்கடி மறந்துபோகிறது. அவன் எவ்வளவுதான் திட்டமிட்டாலும் எல்லாவற்றையும் மீறி வேறு ஒன்று நடந்துவிடுகிறது. முற்றிலும் எதிர்பாராத ஒரு சமயம், முற்றிலும் எதிர்பாராத ஒரு காரியம் நிறைவேறுகிறது. அவை ஏதோ ஓர் ஒழுங்குடன்தான் நடந்தன. ஒரு சம்பவம் இன்னொன்றைத் தொட்டுவிடும். அதுவும் வேறொன்றைத் தொடும். ஓர் அஞ்சல் ஓட்டம் போலத்தான் வாழ்க்கை நகர்ந்தது. இந்த முறை நிஷாந்தின் அகதிக் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஜெர்மனியில் கோப்பை கழுவியதுபோல கனடாவிலும் அதே வேலைதான் கிடைத்தது. உலகம் முழுக்க சாப்பிடுபவர்கள் இருக்கும்போது, அவர்களின் கோப்பைகளைக் கழுவ்பவர்களுக்கும் வேலை இருக்கும். கற்பகதரு விலாஸில் கோப்பைகளையும் பாத்திரங்களையும் ஆரம்பத்தில் கழுவினான். சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் வேலையில் கொஞ்சம் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. உணவகத்தில் மேசையில் இருந்தபடி வாடிக்கையாளர்களிடம் காசு வாங்கிப் போடும் வேலை அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அத்துடன் ஆச்சியின்

பேச்சுத் துணையும் கிட்டியது. ஆச்சி சமையலறையில் வேலை செய்தது. புட்டு குழைக்கும்; மோதகம் பொரிக்கும்; இடியாப்பத்துக்கு சம்பல்* இடிக்கும்... இப்படியான வேலை.

"ஆச்சி நீங்கள் எப்படி கனடாவுக்கு வந்தீர்கள், உங்கள் கணவர் எங்கே, தனியாக இருப்பதாகச் சொல்கிறீர்களே?"

"தம்பி, என்ன நீரும் ஆச்சி எனக் கூப்பிடுகிறீர். இரண்டு மாதம் முந்திதான் கடைக்கு வேலைக்கு வந்தீர்?"

"இல்லை ஆச்சி. எல்லோரும் அப்படித்தானே கூப்பிடுகினம். நான் அம்மா எனக்கூட உங்களைக் கூப்பிடுவேன்."

"ஒன்றும் வேண்டாம். ஆச்சி என்றே கூப்பிடும். எனக்கு என்ன வயது, சொல்லும் பாப்பம்?" - நிஷாந் பார்த்தான்.

வெள்ளைத் தலைமுடி. இனி வெள்ளையாவதற்கு வேறு முடியே கிடையாது. "65" எனச் சொன்னான். மனுஷி சிரித்தது.

"எனக்கு இப்பதான் 50 தொடங்கியிருக்கு தம்பி. வெள்ளைத் தலை எல்லோரையும் ஏமாத்தியிருக்கு."

நிஷாந் ஆச்சியின் முகத்தைப் பார்த்தான். அதில் சுருக்கங்கள் கிடையாது.

"சரி ஆச்சி. இங்கே உங்களுக்கு ஒருத்தருமே இல்லை. ஏன் இங்கே வந்து சேர்ந்தீர்கள்?"

"எனக்கு கணவர் இல்லை; பிள்ளைகள் இல்லை; ஆனால், நான் எப்பவும் தனியாளாக இல்லை. எனக்கு பெற்றோர் இருந்தனர்; கணவர் இருந்தார், பிள்ளை இருந்தது. நான் ஒரு மணி நேரம் அம்மாவாகவும் இருந்தேன். ஏனென்றால் பிறந்த குழந்தை, ஒரு மணி நேரத்தில் செத்துப்போனது!"

"எந்த ஊர் ஆச்சி உங்களுக்கு?"

"தெல்லிப்பளை. படிக்காதவள் என என்னை நினைக்க வேண்டாம். நான் 'ஏ' லெவல் சோதனையில் மூன்று 'ஏ' எடுத்து, எனக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதியும் கிடைத்தது. ஆனால், அப்பா எனக்கு மணம் முடித்துவைத்துவிட்டார். என் கணவர் வருமானவரி அலுவலகத்தில் வேலைபார்த்தார். பிறகுதான் நடந்தது தெரியுமே. பிரச்னை ஆரம்பித்தது. அவரும் நானும் எப்படியும் நாட்டைவிட்டு வெளியேற முடிவெடுத்தோம். என்னை முதலில் சொந்தக்காரப் பொடியன் ஒருவனுடன் கனடாவுக்கு அனுப்பினார். பென்ஷன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு ஆறு மாதங்களில் அவர் வந்துவிடுவதாகச் சொன்னார்."

வாடிக்கையாளர் ஒருவர் வந்து 20 வாய்ப்பன் ** வாங்கினார். அவரை அனுப்பிவிட்டு நிஷாந் கேட்டான்.

"ஏஜென்ட் மூலமாகவா வந்தீர்கள்?"

"ஓம் தம்பி. காணி விற்றுத்தான் காசு கட்டினாங்கள். நல்ல திறமான ஏஜென்ட். எனக்கு அப்ப வயது 40. எனக்குத் துணையாக வந்த பொடியனுக்கு 17 இருக்கும். பெயர் அரவிந்தன். பள்ளிச் சிறுமி தையல்பெட்டியைக் காவுவதுபோல விமான டிக்கெட்டை எப்பவும் கையிலே இறுக்கிப் பிடித்திருப்பான். நான்தான் வழியெல்லாம் அவனைப் பார்க்கவேண்டி வந்தது. ஒன்றை நான்கு தரம் சொன்னால்தான் அவனுக்குப் புரியும். பயந்த பொடியன். ரஷ்யா வழியாக எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த ஏஜென்ட் ஜெர்மனி வரை வந்தார். ஒரு பிரச்சனையும் கிடையாது. அடுத்து ஜெர்மனியில் இருந்து கனடா வருவது. அங்கேதான் பெரிய பிரச்னை ஆகிவிட்டது.

நாங்கள் இலங்கை பாஸ்போர்ட்டில் பயணம் செய்தோம். கள்ள பாஸ்போர்ட் எடுக்க பெரிய செலவு ஆகும். தம்பி தென் அமெரிக்காவில் எக்குவடோர் என ஒரு நாடு இருக்கு. அங்கு போக விசா தேவையில்லை. எங்களுக்கு அந்த நாட்டுக்கு டிக்கெட் எடுத்தார். ஃபிராங்ஃபர்ட் விமான நிலையத்தில் இருந்து அங்கே பயணம். டிக்கெட்டைக் காட்டி விமானத்துக்கு போர்டிங் பாஸ் எடுத்துவிட்டோம். ஆனால், ஜெர்மன் குடிவரவைத் தாண்டுவது கஷ்டம். கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுப் பிடித்துவிடுவார்கள். ஃபிராங்ஃபர்ட் ஏர்போர்ட்டில் ஒரு தமிழ்ப் பொடியன் வேலை செய்தான். பெயர் ஆறுமுகம். துப்புரவுத் தொழிலாளி. அவனிடம் ஏஜென்ட் பேசினார். அவன் எங்களைக் கீழ்தளத்துக்கு லிஃப்ட்டில் அழைத்துப்போனான். அந்த லிஃப்ட்டில் பயணிகள் போக முடியாது. துப்புரவுப் பணியாளர்களிடம் அதை இயக்குவற்கான ரகசிய அட்டை இருந்தது. கீழ்தளத்தில் துப்புரவுப் பணியாளர்கள் அணியும் மேல் கோட்டை எனக்கும் பொடியனுக்கும் அணிவித்தான். இன்னொரு லிஃப்ட்டில் ஏறி மறுபடி மேல்தளத்துக்குக் கொண்டுவந்து, மேலாடையைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு எங்களை வழியனுப்பினான். நாங்கள் இப்போது

குடிவரவைக் கடந்து உள்ளே இருந்தோம். ஆறுமுகம் இந்த உதவிக்கு ஒரு சதம் காசம் எடுக்கவில்லை. கடவுள்தான் அவன் உருவத்தில் வந்திருக்கிறார் தம்பி!

எக்குவடோரில் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. அங்கேயிருந்து பனாமாவுக்குப் பயணம் செய்து, ஏஜென்ட் ஏற்பாடு செய்த ஸோலே ஹோட்டலில் தங்கினோம். நாங்கள் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. பனாமா ஏஜென்ட் எங்களைத் தொடர்புகொள்ளும் வரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. எங்கள் ஹோட்டலில் சில இந்தியர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்க அந்த நாட்டு மக்கள் வருவதும், பரபரப்பாகப் பேசுவதும் அவசரமாக ஓடுவதும் என எல்லாமே மர்மமாக நடந்தது. நான் ஒருவரிடம் 'என்ன நடக்கிறது?' என விசாரித்தேன். 'பிள்ளையார் பால் குடிக்கிறார்' என்றார். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. உலகம் முழுக்க இருக்கும் பிள்ளையார்கள் ஒரே நேரத்தில் பால் குடிக்கிறார்களாம். அங்கே வாழும் குஜராத்தியர்கள் மலை மேல் ஒரு விஷ்ணு கோயில் கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். அங்கேதான் இந்த அதிசயம் நடந்துகொண்டிருந்தது."

யாரோ டெலிபோனில் அழைத்தார்கள். 20 பேருக்கு சாப்பாடு வேணுமாம். நிஷாந் அதை நோட்டுப் புத்தகத்தில் குறித்துவைத்தான். பின்னர் ஆச்சியைப் பார்த்து "பிறகு" என்றான்.

"அரவிந்தனிடம் 'கோயிலுக்குப் போவோமா?' எனக் கேட்டேன். அவன் மறுத்துவிட்டான். காலையில் ஏஜென்ட் டெலிபோனில் அவனிடம் பேசிய பின்னர், அவன் மூஞ்சியைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு திரிந்தான். என்னிடமும் சரியாகக் கதைப்பது இல்லை. நான் 'கனடா எங்கே போகப்போகுது. அது அங்கேதான் இருக்கும். ஆனால், இந்த அதிசயம் இன்னொரு முறை நடக்கும் என என்ன நிச்சயம்? நீயும் கோயிலுக்கு வா. அல்லாவிட்டால், நான் தனியாகப் போவேன்' எனப் பயமுறுத்தினேன். அவன் வரச் சம்மதித்தான். வாடகைக் காரில் ஒரு மணி நேரம் மலையில் பயணித்து கோயிலுக்குப் போனோம்.

கோயிலைப் பார்த்துப் பிரமிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தென் அமெரிக்காவில் பசிபிக் சமுத்திரத்தையும், அட்லான்டிக் சமுத்திரத்தையும் இணைத்துக்கொண்டு கிடக்கும் கையளவு தேசம் பனாமா. 10,000 மைல் தூரத்தில் இருந்து இங்கே வந்து குடியேறிய குஜராத்தியர்கள் மலையுச்சியில் கோயிலை நிர்மாணித்திருக்கிறார்கள். கோயிலின் பளிங்குத் தரையும் கோபுரமும் பிரமிக்கவைத்தன. நீண்ட வரிசையில் இந்தியர்களும் வெள்ளைக்காரர்களும் கறுப்பின மக்களும் நின்றனர். குழந்தைகள் கால்களுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். என் முறை வந்தபோது பிள்ளையாருக்கு மூன்று கரண்டி பால் கொடுத்தேன். பால் அப்படியே உறிஞ்சப்பட்டு மாயமாக மறைந்தது. ஆனால், 'அக்கா, இது மடைத்தனமான வேலை' எனச் சொன்ன அரவிந்தன், பால் கொடுக்க மறுத்து அதிர்ச்சியளித்தான்.

இரண்டு நாட்களில் ஏஜென்ட் வந்து எங்களை அழைத்துச்சென்றார். பல நாடுகளின் எல்லைகளைக் கடந்தோம், பெயர்கள் நினைவில் இல்லை. இறுதியில் மெக்ஸிக்கோவில் ஒரு மெக்ஸிக்கோகாரனிடம் நாங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டோம். அவன் பயங்கரமாக இருந்தான். எதையோ கடிக்கப்போவதுபோல முகம். பேசும்போது பாம்பு சீறும் சத்தமும் கேட்கும். ஒரு பழைய வீட்டில் எங்களை அடைத்துவைத்தான். இந்தியர், ஆப்பிரிக்கர், மெக்ஸிக்கோகாரர் என 18 பேர் அங்கே கலவையாக இருந்தோம். இரண்டு பேர் மட்டுமே இலங்கையர். அரவிந்தனுக்குப் பயம் பிடித்தது. 'பிள்ளையார் பழி வாங்கப்போறார். அக்கா, நான் சாகப்போறன்' எனப் புலம்பத் தொடங்கினான். திடுமென ஒருநாள் மெக்ஸிக்கோகாரன் 'புறப்படுங்கள்' என அவசரப்படுத்தினான். அவர்கள் காத்திருந்த நல்ல தருணம் வந்துவிட்டது.

எங்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு கறுப்பு பிளாஸ்டிக் பை கொடுக்கப்பட்டது. ஒரு லிட்டர் பால், ஒரு லிட்டர் தண்ணீர், இரண்டு ரொட்டி, நாலு வாழைப்பழம். இதைச் சுருட்டி இடுப்பிலே

கட்டிக்கொண்டோம். இரண்டு நாட்களுக்கு இதுதான் உணவு. கழிவுகளை நிலத்திலே எறியக் கூடாது; அதையும் பையிலேயே போட வேண்டும். மாலை முடிந்து இரவாகிக்கொண்டு வந்தது. ரியோ கிராண்ட் ஆறு, மெக்ஸிக்கோவையும் அமெரிக்காவையும் பிரிப்பது. 2,000 மைல்கள் நீளமான அந்த ஆறு ஓடிக் களைத்து தண்ணீர் வற்றி இடுப்பளவு உயரத்தில் பரிதாபமாக ஓடியது. நாங்கள் மற்றமோறஸ் என்ற நகரில் நின்றோம். ஆற்றைக் கடந்தால், அமெரிக்காவின் பிரவுன்ஸ்வில் நகர். மெக்ஸிக்கோகாரன் 'கட' என உத்தரவிட்டதும் நாங்கள் ஆற்றிலே இறங்கிக் கடந்தோம். வயிறு வீங்கிப்போன வெள்ளைப் பிணம் ஒன்று எங்களை இடிப்பதுபோல வந்து தாண்டிப்போனது. ஒருவருமே கண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. நடு ஆற்றில் அரவிந்தன் சொன்னான்... 'அக்கா, என்னை மன்னித்துவிடு. நான் உங்களுக்குத் துரோகம் பண்ணிவிட்டேன்.' எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ஆற்றின் மறுபக்கம் அடர் காடு. இதுதான் மோசமான தருணம். ஒருநாள் முழுக்க நடக்க வேண்டும். அமெரிக்க எல்லைக் காவலர்கள் ரோந்து போய்க்கொண்டே இருப்பார்கள். பிடிபட்டால் சிறைதான். அப்போது வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவம் நடந்தது. எங்களுடன் வந்த இந்தியர் ஒருவருக்கு இழுப்பு வந்துவிட்டது. அவரால் ஓர் அடிகூட எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. அடிக்கடி அவர் சுருண்டு சுருண்டு விழுந்ததால், முழுக் குழுவும் பிடிபடும் அபாயத்தில் இருந்தது. மெக்ஸிக்கோகாரன் ஒருவரையும் கலந்து ஆலோசிக்காமல் முடிவெடுத்தான்!"

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 23
அ.முத்துலிங்கம்
ஒவியங்கள்: ம.செ.,

கற்பகதரு விலாஸ்...

ஆச்சி, மெக்ஸிக்கோவில் இருந்து அமெரிக்காவுக்குள் ஊடுருவிய கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"அமெரிக்க எல்லையோர அடர்வனத்தில் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தபோது, எங்களுடன் வந்த இந்தியர் ஒருவருக்கு இழுப்பு வந்துவிட்டது. அடிக்கடி அவர் சுருண்டு சுருண்டு விழுந்ததால், முழுக் குழுவும் பிடிபடும் அபாயத்தில் இருந்தது. மெக்ஸிக்கோகாரனான ஏஜென்ட் அவரைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்தான். எங்களிடம் எந்த ஆலோசனையும் கேட்காமல், சட்டென முடிவெடுத்ததுபோல செயல்பட்டான்.

காவலர் ரோந்து போகும் இடங்களில் வாகனங்களின் தடம் விழுந்து வாய்க்கால்போல பள்ளமாக இருக்கும். அந்த மனிதரைத் தூக்கி அந்தப் பள்ளத்தில் நீட்டுவாக்காகக் கிடத்தினான். அவரிடம் இருந்த பாஸ்போர்ட், ஆவணங்கள், கைப்பை ஆகியவை பிடுங்கப்பட்டன. ஒரு வாழைப்பழமும், ஒரு போத்தல் தண்ணீரும் கொடுத்துவிட்டு நாங்கள் நகர்ந்தோம். அந்த மனிதர் இரண்டு கைகளையும் குவித்து மன்றாடினார், கெஞ்சினார். 'என்னை விட்டுப் போக வேண்டாம்' எனக் கத்தினார். பின்னர் அவர் சொந்த மொழியில் உரக்க ஏதோ சொல்லிக் கதறினார். அவருடைய அவலமான குரல் நீண்ட நேரம் காட்டுக்குள் எங்களைத் தொடர்ந்தது. மெக்ஸிக்கோக்காரன் எங்களைப் பார்த்துச் சொன்னான்... 'நீங்கள் நிற்பது அமெரிக்க நிலம். இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் அமெரிக்க எல்லைக்காவல் படை அவரை மீட்கும்; முதல்தரமான சிகிச்சையும் கிடைக்கும். உங்களில் அநேகருக்கு குடியுரிமை கிடைக்கும் முன்னரேகூட அவருக்குக் கிடைத்துவிடும். அதற்கு முன் காட்டு மிருகங்கள், அவரைத் தின்னாமல் இருக்க வேண்டும்.'

அந்தக் காட்சியை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. இன்றும் கூட கனவில் அந்தக் கதறல் எனக்குக் கேட்கிறது. அப்போதுதான் ஓர் உயிரின் உண்மையான மதிப்பு எனக்குத் தெரிந்தது. அது, நாட்டுக்கு நாடு வித்தியாசப்படும். தம்பி... ஒரு நாடு, முன்னேறிய நாடுதான் என அறிவதற்கு

அவர்கள் எத்தனை விண்கலங்களை அனுப்பினார்கள் என்பதை வைத்தோ, எத்தனை அணுகுண்டுகள் சேகரித்திருக்கிறார்கள் என்பதை வைத்தோ, எத்தனை செல்வந்தர்கள் அந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்பதை வைத்தோ கணிக்க முடியாது. அவர்கள் மனித உயிருக்கு மட்டும் அல்ல... ஒரு சக உயிருக்கு என்ன மதிப்பு அளிக்கிறார்கள் என்பதில்தான் அது தங்கியிருக்கிறது.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் டொரண்டோவில் நடந்த சம்பவம் இது... நான் பஸ்ஸில் வரும்போது, திடீரென மான் ஒன்று காட்டுக்குள் இருந்து சாலையில் பாய்ந்துவிட்டது. ஒரு குதிரையிலும் பார்க்க பெரிய மான். பக்கவாட்டில் வளர்ந்த நீண்ட கொம்புகள். அதன் கண்களில் பெரும் மிரட்சி. பஸ்ஸைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட மிரட்சி அல்ல. காடு எங்கே திடீரென மறைந்துவிட்டது என்ற அதிர்ச்சி. ஏனென்றால், அதன் காட்டுக்குள் சாலை நுழைந்துவிட்டது. சாரதி எவ்வளவோ வெட்டியும் மானை பஸ் அடித்துத் தூக்கி எறிந்தது. மான் நாலு கால்களையும் பரப்பி சாலையில் கிடந்தது. தலை தரையில் தொடவில்லை; கொம்புகளில் தொங்கியது. அடுத்த சில நிமிடங்களில் நடந்ததுதான் ஆச்சர்யம். ஒரு நிமிடத்தில் போலீஸ் வந்து போக்குவரத்தை நிறுத்தியது. அவசர உதவி வாகனம் வந்து மானை ஏற்றிக்கொண்டு மிருகச் சிகிச்சை நிலையத்துக்கு விரைந்தது. ஐந்தாவது நிமிடம் சாலை பழைய நிலைக்கு திரும்பியது. அவர்கள் ஒரு காட்டு உயிருக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம், என்னைத் திகைப்பு அடையவைத்தது. நான் அப்போது ரியோ கிராண்ட் ஆற்றுக் காட்டிலே, டயர் பள்ளத்தில் விட்டுவந்த இந்தியரை நினைத்துக்கொண்டேன்!" எனச் சொல்லி அமைதியானார் ஆச்சி.

"பின்னர் என்ன நடந்தது?" - ஆர்வம் உந்தித் தள்ளக் கேட்டான் நிஷாந்.

"டெக்ஸாஸில் இருந்து பஃவல்லோ எல்லைக்கு வந்து கனடாவுக்குள் நுழைந்து அகதிக் கோரிக்கை வைத்தோம். எங்கள் பாஸ்போர்ட்களை ஏற்கெனவே கிழித்து எறிந்துவிட்டோம். ஒருவிதப் பிரச்சனையும் இல்லாமல் எங்களை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். நான் பனாமா பிள்ளையாரை வேண்டிக்கொண்டேன். அதற்கு பின்னர் நடந்ததைச் சொன்னால், நம்ப மாட்டீர். என்னுடன் அத்தனை நேரமும் ஓட்டிக்கொண்டு வந்த அரவிந்தனைக் காணவில்லை. கனடாவுக்குள் நுழைந்ததும், நான் ஜெர்மனியில் இருந்த ஏஜென்டை தொலைபேசியில் அழைத்தேன். அவர் அனுதாபம் தெரிவித்தார்.

'என்ன?' எனக் கேட்டேன்.

'அரவிந்தன் சொல்லவில்லையா?' என்றார்.

'இல்லையே...' என்றேன்.

ஏதோ கெட்ட செய்தி வரப்போகிறது என்று நான் தயாராக இருந்தேன்.

'உங்கள் கணவர் இறந்துவிட்டார்.'

'எப்போது... எப்போது?' எனக் கதறினேன்.

'நீங்கள் பனாமாவில் நின்றபோது. அரவிந்தனோடு பேசி, நீங்கள் கொழும்பு திரும்ப ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னேன். அவன் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லையா?' என்றார்.

தம்பி, நான் பிள்ளையாருக்குப் பால் கொடுத்த அதே சமயம், என் கணவர் கொழும்பில் பிணமாகக்கிடந்தார். இந்தப் பையன் அதை என்னிடம் சொல்லவில்லை. எனக்கு எதற்கு கனடா?

நானும் அவரும் சேர்ந்து ஒரு வாழ்க்கையை அமைக்க முடிவுசெய்தோம். ஆனால், கடவுள் வேறுமாதிரி நினைத்திருக்கிறார்!"

"அந்தப் பையனைத் திரும்ப சந்திக்கவில்லையா?"

"இல்லை தம்பி. அவன் என்ன செய்வான்? எனக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்திருக்கிறான். எல்லாம் தலையிலே எழுதி வைத்திருக்கிறது. கொழும்பை அழைத்து, 'எப்படி இறந்துபோனார்?' என, சிங்கள மருத்துவரிடம் கேட்டேன். 'செத்துத்தான் இறந்தார்' எனச் சொன்னார். கற்பக விலாஸில் 10 வருடங்களாக வேலை செய்கிறேன் தம்பி. எல்லா புராணமும், தேவாரமும், ஸ்லோகங்களும், நாம அர்ச்சனைகளும் சொல்வேன். ஆனால், விநாயகர் மேல் ஔவையார் பாடிய 'பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும்...' என்ற துதியை நான் பாடுவதே கிடையாது. பால் என்ற வார்த்தை வரும்போது என் மனம் அமைதி இழந்துவிடுகிறது!"

"ஆச்சி... இவ்வளவு சோகத்தையும் மனதுக்குள் வைத்துக் கொண்டு எப்படி உங்களால் நிம்மதியாக இருக்க முடிகிறது? உங்கள் முகத்தில் அது தெரிவதே இல்லை!"

ஆச்சி சொன்னார்.... "தம்பி, யாராவது சேலையை தண்ணீரில் முங்கிவிட்டுத் தந்தால் அதை அப்படியே கட்ட முடியுமா? ஒன்றுமே செய்யத் தேவை இல்லை. நாலு மணி நேரம் காத்திருந்தால் தானாகவே சேலை காய்ந்துவிடும்; கட்டலாம். கஷ்டங்களும் அப்படித்தான். ஒன்றுமே செய்யத் தேவை இல்லை. அவை தானாகவே அகன்றுவிடும்!"

"ஆச்சி!" என நிஷாந் மறுபடியும் என்னவோ கேட்க வாயை உன்னியபோது, முதலாளி பரபரவென உள்ளே நுழைந்தார். ஆச்சி சகஸ்ரநாமத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். நிஷாந் கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்து 166-ம் பக்கத்தைத் திருப்பினான். அதிலே 160 பக்கங்கள்தான் இருந்தன.

கற்பகதரு விலாஸ் உணவகம் காலை 10 மணிக்குத் திறந்தால், இரவு 10 மணி வரை வியாபாரம் நடக்கும். அமர்ந்து சாப்பிடும் வசதி ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால், வாடிக்கையாளர்கள் வந்து வாங்கிக்கொண்டு போவார்கள். வடை, வாய்ப்பன், இட்லி, மோதகம், சோறு, கறி போன்றவை விற்பனை நடக்கும். புட்டு, இடியாப்பம்தான் அதிகம் விலைபோகும். நிஷாந்நுக்கு மேசையில் காசாளர் வேலை. ஆட்கள் இல்லாத நேரத்தில், சமையல்கட்டுக்குள் போய் காய்கறிகள்

வெட்டிக்கொடுப்பான்; இடியாப்ப மாவு குழைக்க உதவுவான்; பெரிய பெரிய அண்டா குண்டாக்களைக் கழுவிக்கவிழ்த்துவைப்பான்.

சமையல்காரர் காலை 5 மணிக்கே வந்து சமைக்கத் தொடங்கி, மதியம் போய்விடுவார். அவருக்கு உதவியாக ஆச்சி வேலை செய்வார். ஆச்சி அடிக்கடி சொல்லும்... 'தம்பி, என்னிடம் இருக்கும் ஒரே செல்வம் நினைவுகள்தான். ஆனால், இப்ப அவையும் மறந்துபோய்விடுகின்றன.' ஆச்சி சிலவேளை முதலாளி சொன்னதைச் செய்ய மறந்துவிடுவார். அதிலும் மோசம், சொல்லாததைச் செய்வது. அன்றும் அப்படித்தான். முதலாளி தாறுமாறாக ஏசிவிட்டு வெளியே போனார். மனுஷி அழுதார்.

"என்னம்மா பேசினார்?" என்றான் நிஷாந்.

"நான் தட்டிவைத்த வடையின் ஷேப் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மாட்டு வாய்போல கோணலாக இருக்காம்.' (உண்மையில் முதலாளி மாட்டின் இன்னோர் உறுப்பைத்தான் உதாரணமாகச் சொன்னார். ஆச்சி அதைக் கூச்சம் காரணமாக மறைத்துவிட்டது.)

"நான் விடப்போறன்" என்றார். 20 தடவையாவது 'விடப்போறன்' என ஆச்சி சொல்லியிருப்பார். பிரச்சனை என்னவென்றால், எந்த நேரமும் மூன்று மாதச் சம்பளம் நிலுவையில் இருக்கும். முதலாளி சொல்வார்... 'ஒரு மாதம் மட்டும் வேலை செய். நான் முழுச் சம்பளத்தையும் செட்டில் பண்ணுறன்'. ஆனால், அது நடக்காது.

மாதத்தில் 20 நாட்கள் ஆச்சி விரதம் இருப்பார். எந்த நேரமும் வாயில் ஸ்லோகம் சொல்வார். தேவாரம், திருவாசகம் எல்லாம் மனப்பாடம். ஆச்சியிடம் கணக்கு எல்லாம் இருந்தது. பெரியபுராணம் சொல்லி முடிப்பதற்குள் எட்டுத்தரம் புட்டுக்குழல் நிரப்பி அடுப்பில் இருந்து இறக்கிவிடலாம். இடியாப்ப மெஷின், மின்சாரத்தில் வேலை செய்தது. 200 இடியாப்பம் செய்ய, கந்தசஷ்டி கவசம் முடிவுக்கு வரும். ஆச்சி சளைக்காமல் வேலை செய்வார். வீட்டுத் திறப்பை சங்கிலிபோல கழுத்திலே அணிந்திருக்கும். ஒருநாள் மோதகம் பொரிக்கப் போட்டுவிட்டு மறந்துபோய் கீரை வெட்டிக்கொண்டே கருமாரி அம்மன் ஸ்தோத்திரம் சொன்னார். அத்தனை மோதகமும் கருகிப்போய் எறியவேண்டி நேர்ந்தது.

ஆச்சிக்கு அகதிக் கோரிக்கை பிரச்சனை இல்லாமல் முடிந்தது. 'எப்படி ஆச்சி?' என்றால் அவருக்கு வந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் என்றது. அவர் கேள்விகளை தமிழிலே மொழிபெயர்க்கும் போதே அதற்கான பதிலையும் சொல்லித்தந்துவிடுவார். அதிகாரிக்குத் தெரியாது. பனாமா பிள்ளையாரின் அற்புதமாகவும் இருக்கலாம். ஆச்சிக்குப் பிடிக்காதது, கனடாவின் பயங்கரமான பனிக்காலம். மூன்று குளிர் ஆடைகளும் அதற்கு மேல் குளிர் அங்கியும் அணிந்து, ஆச்சி வரும்போது எடை இரண்டு மடங்கு ஆகிவிடும். பீப்பாபோல உருண்டு உருண்டு வரும். முதலாளி கொடுக்கும் சம்பளத்தில் வாடகை அறை ஒன்றில் தனியாகத் தங்கியிருக்கிறது. இந்த முதலாளி மாத்திரம் அடிக்கடி சத்தம் போடாவிட்டால், ஆச்சி வாழ்க்கையில் குறை ஒன்றும் இருக்காது.

ஆச்சி காலையில் வரும்போது கொண்டை வைத்த சிவப்பு கார்டினல் குருவியும் வரும். அவரை வரவேற்பதுபோல சீழ்க்கை அடிக்கும். பின் பறந்துபோகும். ஆச்சி சிரித்தபடி குருவிக்குக் கைகாட்டிவிட்டு கடையினுள் நுழைந்து நிஷாந்தைப் பார்த்து 'தீங்குளவோ?' எனக் கேட்பார். 'வணக்கம்' என்றோ 'ஹாய்' என்றோ சொல்ல மாட்டார்.

"அது என்ன ஆச்சி?" என நிஷாந் கேட்டான். அது சொன்னது அதன் கருத்து... 'கெட்ட சேதி ஏதாவது உள்ளதா?'. "

'திலகவதியார் தம்பிக்காகக் காத்திருந்தார். தம்பி சமண சமயத்தில் சேர்ந்துவிட்டார். எப்போதாவது தம்பி தன்னிடம் வருவான் என நம்பிக்கையுடன் இருந்தார். ஒருநாள் தம்பிக்கு சூலைநோய் பிடித்து எல்லோரும் பயந்து கைவிட்டுவிட்டார்கள். அப்போது தம்பியின் வேலைக்காரன் சேதி கொண்டு ஓடோடி வந்தான். அவனைத் தூரக் கண்டவுடனேயே திலகவதியாருக்கு நெஞ்சு பக்பக் என்றது. அவருக்குத் தெரியும்... கெட்ட செய்தி வருகிறது என்று. பாதி தூரம் சென்று அவனிடம் கேட்கிறார்... 'தீங்குளவோ?'. அந்த வார்த்தையுடன் ஒருநாளை ஆரம்பித்தால் தீங்கு வராமல் கடவுள் எங்களைக் காப்பாற்றுவார். தம்பி, நீங்கள் படிச்சப் பிள்ளை. உங்களுக்கு இதுவெல்லாம் தெரிய வேணும். தம்பி சுருக்கமாக, கெட்ட செய்தி இல்லாவிட்டால் எனக்கு அது நல்ல நாள்!' என்றது.

'100 பேருக்கு சாப்பாடு ஆர்டர் வந்திருந்தது. அடுத்த நாள் அதிகாலை சமையல்காரர் சமைப்பதற்கு நான்கு றாத்தல் வெங்காயம் காய்கறி எல்லாம் வெட்டிவைக்க வேண்டும்'... முதலாளி சொல்லியிருந்தார். ஆனால், ஆச்சி வழக்கம்போல மறந்துவிட்டது. அன்று ஆவணி மூலம். 'பிட்டுக்கு மண் சுமந்து சிவபெருமான் பிரம்படி பட்ட நாள்'. அன்றைய நாள் அவித்த புட்டில் உதிர்த்த புட்டை எல்லாம் எடுத்து நிஷாந்துக்குப் பிரசாதம்போல கொடுத்தது. கடைக்கு வருவோர் போவோர் எல்லோருக்கும் கொடுத்து, 'ஐயா சாப்பிடுங்கோ... அம்மா சாப்பிடுங்கோ... சாமி பிரசாதம். இந்த வருஷம் முழுக்க ஒரு கஷ்டமும் வராது' எனச் சொல்லியது. முதலாளி வந்து கத்தியபோதுதான் வெங்காயம் வெட்ட மறந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

அந்தச் சம்பவம்தான் உணவு விடுதிக்குள் சுருணாவைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. அந்த சுருணா, ஆச்சியின் வாழ்க்கையில் புயல் வீசச் செய்வாள் என அப்போது யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 24
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ.முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம.செ.,

சாலையைத் தொட்டுப் பார்த்தனான்!

100 பேர் உணவு ஆர்டருக்கு, ஆச்சி வெங்காயம் வெட்டிவைக்காத சம்பவம் பெரும் பிரச்சனை ஆகிவிட்டது. 'இனிமேலும் ஆச்சியை நம்ப முடியாது' என நினைத்து, சுருணா என்ற பெண்ணை வேலைக்குச் சேர்த்தார் முதலாளி.

'ஆச்சிக்கு உதவி' எனச் சொல்லித்தான் வேலைக்கு வந்தாள் சுருணா. அகதிக் கோரிக்கை வழக்கறிஞருக்கு உழைத்து காசு கொடுக்க வேண்டுமாம். அதற்கு பின் படிக்கப் போகிறாளாம். நிஷாந் பார்த்த அளவில், அவள் சமையல் வேலைக்கு வந்திருப்பவளாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ விருந்துக்குப் புறப்பட்டு வந்த மாதிரி ஆடை அணிந்திருந்தாள். கழுத்து முடியும் இடத்தில் மார்புகள் தொடங்கின. கடல்கன்னி கடலைவிட்டு தற்செயலாக வெளியே வந்ததுபோல ஒருவிதமாக அரைந்து அரைந்து நடந்தாள். 'சம்பாஷணை நிறுத்தும் அழகி' எனச் சொல்லலாம். வந்துசேர்ந்த முதல் நாளே நிஷாந்துக்குப் புத்திமதி கூறினாள். "அண்ணை... உங்களுக்கு மார்க்கெட்டிங் தெரியாது. நான் மார்க்கெட்டிங் படித்தனான். மோதகம் வாங்க வந்தவர் மோதகத்துடன் மட்டுமே திரும்பிப் போகக் கூடாது. அவர் வடையும் வாங்க வேணும். சோத்து பார்சல் எடுக்க வந்தவர் ஒரு லிட்டர் பாயசம் கொண்டு போக வேணும். இதுதான் நுட்பம். சும்மா காசை வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டு இருக்கக் கூடாது."

வெங்காயம் வெட்டக் கொடுத்தால் தையலுக்கு அளவு பார்த்து துணி வெட்டுவதுபோல, ஒரு வெங்காயம் வெட்ட ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக்கொண்டாள். இரண்டாம் நாளிலேயே ஆச்சிக்கு ஆடர்போட ஆரம்பித்தாள். நான்காவது நாள் அவளுக்கு தொலைபேசி அழைப்புகள் வரத் தொடங்கின. ஆனால் ஆச்சர்யம் என்னவென்றால், எந்த நேரமும் செல்போனில் பேசியபடி இந்த வேலை அந்த வேலை என வெளியே ஓடித்திரிந்த முதலாளி அடிக்கடி கடைக்கு வந்தார். சமையல்கட்டில் நீண்ட நேரம் நின்று மேற்பார்வை பார்த்தார். முதலாளி சாதாரண ஆள் இல்லை. ஒற்றைக் காசு தரையில் விழுந்தால் அதன் சத்தத்தை வைத்து இரண்டு டாலர், ஒரு டாலர், 25 சதக்குற்றி எனச் சொல்லிவிடுவார். குடிசன கணக்கெடுப்புப் படிவம் நிரப்பும் சமயம் தவிர மீதி

எல்லா நேரமும் அவருக்குக் கற்பனை பெருக்கெடுக்கும். புதிய புதிய சாப்பாடு வகைகளைக் கண்டுபிடிப்பார். கனடாவில் 'மிதிவெடி' எனும் உணவு வகையை இவர்தான் முதன்முதலில் உண்டாக்கினார் எனச் சொல்வார்கள்.

100 பேர் சூழ்ந்திருக்க ரகசியமாக செல்போனில் வந்தமரும் குறுஞ்செய்திபோல, முதலாளி வந்ததும் சகுணா ஒருவரும் அறியாமல் நைலாக நழுவி அவர் பக்கத்தில் போய் நின்றுவிடுவாள்... விசுவாசமான சேடிப்பெண்போல. அவர் முகத்தில் எழுதியிருப்பதைப் படிப்பதுபோல கழுத்தை முன்னுக்கு நீட்டிப் பார்ப்பாள். ஒரு மேசையைத் தேடிப்பிடித்து இடுப்பினால் அதை உரசிக்கொண்டு உருளைக்கிழங்குத் தோலைச் சீவுவாள். இவர்கள் பேசுவதையும் கண்கள் பார்ப்பதையும் சாடை காட்டுவதையும் ஆச்சி கண்டுகொள்வார். ஆனால், வேகவேகமாக விஷ்ணு சகஸ்ரநாமம் சொல்லத் தொடங்குவார்.

ஆச்சி அன்று மோதகம் செய்து முடித்துவிட்டார். 'மோதகத்தைக் கடித்தால் அது சீறிச் சாறு வெளியே பாய வேண்டும். அதுதான் தெல்லிப்பளை முறை' எனச் சொல்வார். இடியாப்பத்தை நூறு நூறாக எண்ணி ரெஜிஸ்டிரேஷனில் அடுக்கினார். ஏவுகணை அனுப்பும் போது பின்னால் இருந்து எண்ணுவதுபோல 100, 99, 98 என எண்ணுவார். 'ஏன் அப்படி?' எனக் கேட்டால் '1, 2, 3 என எண்ணினால் மறதியில் 110, 112, 116 மட்டும் போகுது' எனச் சொல்வார். மணி காலை 11 ஆகிவிட்டது. சகுணா வரவில்லை என்ற நிம்மதி பிறந்தது. அப்படி நினைத்தபோது, கழுத்தை இரண்டு பக்கங்களும் நளிமமாக அசைத்தபடி, வெளிச்சத்தைக் கண்ட விட்டில்போல நடனமாடிக் கொண்டே அவள் வந்தாள். காதுகளில் நீலக்கல் தொங்கட்டான் ஆடியது. நீலக்கலர் சுடிதார், நீலக்கலர் பிளாஸ்டிக் காப்புகள். "என் பிறந்த நாள்" எனப் பிரகடனம் செய்தாள். நகப் பூச்சு பூசி, புருவம் ஒப்பனை செய்து, உதட்டுச் சாயம் வரைந்திருந்தாள். குதிச் சப்பாத்தில் சுழன்று கைப்பையை ஓரமாக வைத்தாள். 'இவள் எப்படி மரக்கறி வெட்டுவாள்... புட்டுக்கு மாவு குழைப்பாள்?' என மற்றவர்கள் யோசித்தபோதே முதலாளி வந்தார். அவருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பதுபோல, அன்று தன் பிறந்த நாள் என்பதைச் சொன்னாள். அவள் குனிந்தபோது வாந்தி எடுக்கப்போகிறாள் என நிஷாந் நினைத்தான். முதலாளி ஆசீர்வாதம் வழங்கினது மட்டும் அல்லாமல், அவள் பெயர் வரைந்த பிறந்த நாள் ரிப்பன்கேக் ஒன்றுக்கும், தன் செல்போனில் பேசி ஆர்டர் பண்ணினார். ஆச்சிக்கு 10 பிறந்த தினம் வந்துபோனது; நிஷாந்துக்கு இரண்டு பிறந்த தினம். ஒரு கேக்கோ இழுவோ இல்லை. இரண்டு வாரங்கள் மட்டுமே வேலைசெய்த பெண்ணுக்கு 50 டாலர் கேக் வாங்கி வெட்டி கொண்டாடப்பட்டது. ஒருவருக்கு ஒருவர் ஊட்டிவிட்டார்கள்.

அதற்கு பிறகு நடந்ததுதான் கேவலம். பூகம்பம் நுழைவதுபோல முதலாளியின் மனைவி நுழைந்தார். அவருக்கு ஏற்கெனவே சகுணாவைத் தெரியும்போல. கணவரைத் தேடினார், அவர் இல்லை.

"அக்கா, கேக் சாப்பிடுங்கோ" என்றாள் சகுணா.

"அது கிடக்கட்டும். உன் தொங்கட்டான் ஏது?" என்றார் மனைவி.

"கடையிலே வாங்கினதுதான்" என்றாள்.

"யார் உனக்குத் தந்தது?"

"யார் தந்தால் உங்களுக்கு என்ன?"

"என்னவா... என்னிடம் இருந்ததைக் காணவில்லை... தா அதை" என கைகளை நீட்டியபடி முன்னே வந்தார். அவர் கைகளில் நான்கு தங்க வளையல்கள் மினுமினுத்தன.

"அக்கா காணும்... மரியாதை கெட்டுப் போய்விடும். இதோடு நிறுத்துங்கோ. அல்லாட்டில் உங்கடை காப்பும் எனக்கு வந்துவிடும்" - இப்படித் துணிச்சலாக தொங்கட்டான் அவளுடையது இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தூண்போல அசையாமல் நின்றாள்.

"நீ போ... இப்பவே போ. ஒன்றில் நீ இருக்கவேணும், அல்லது நான் இருக்க வேணும்."

"சரி, நான் போறேன். கற்பகத்தரு விலாஸ் முதலாளி வந்து காலில் விழுந்து கெஞ்சினால்தான் திரும்ப வருவன்" - தன் கைப்பையைப் பாய்ந்து எடுத்துச் சுழற்றிக் கொண்டு சுருணா வெளியே போனாள். அவளுடன் பிறந்த நாளும் போனது. ஆச்சி ஏதோ சமாதானம் சொல்லி மனைவியை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

கலியோப் தேன்சிட்டு செகண்டுக்கு 80 தரம் சிறகடிக்கும். ஆனால், சத்தம் கேட்காது. அதேபோல முதலாளியின் பி.எம்.டபிள்யூ கார் சத்தமே போடாது. அவர் வந்து இறங்கி கோபமாக உள்ளே நுழைந்தார். நிஷாந் கணக்குப் புத்தகத்தில் தலை தொடுவதுபோல குனிந்து ஏதோ எழுதினான். ஆச்சி உள்ளே கத்திரிக்காய் வெட்டிக்கொண்டு அப்பாவிதாக நின்றார். அதை அப்படியே அள்ளி குப்பையிலே வீசினார். "நீ போ... உன்னால்தான் இத்தனை வில்லங்கமும். உடனே வெளிக்கிடு" என்றார். இரண்டாம் காட்சி ஆரம்பம் ஆகியது. ஆச்சி முதன்முதலாகக் குரலைத் தூக்கியது.

"மூன்று மாதச் சம்பளத்தைத் தூக்கி எறிந்தால், நான் உடனே போறேன்."

"நீ செய்துமுறித்த வேலைக்கு சம்பளம் தரத்தான் வேணும். உன்னால் நட்டப்பட்டதுதான் அதிகம்."

"இத்தனை நாள் நான் செய்த சேவை எல்லாம் என்னவாம்?"

"சேவையா... என்ன ஆஸ்பத்திரியில போய் ரத்தம் கொடுத்தனியா?"

"நான் சம்பளம்தானே கேட்டன். ரத்தமா? அல்லது தொங்கட்டான் செய்துதரச் சொல்லி அடம்பிடித்தேனா?" - ஊறுகாய் ஜாடி காலில் விழுந்ததுபோல முதலாளி துள்ளினார். அவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. விலங்கு பின்னங்கால்களில் பலத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டு பாய

எத்தனிப்பதுபோல, எழுந்து கையை ஓங்கினார். ஆச்சி பயந்து வெளியே ஓடும்போது வாசலில் தடுக்குப்பட்டு கீழே விழுந்தது. முதலாளி திரும்பிப் பாராமல் தன் காரைக் கிளப்பிக்கொண்டு விலுக்கெனப் போனார்.

யாராவது கீழே விழுந்தால் சட்டெனத் தூக்கக் கூடாது. எலும்பு முறிந்திருந்தால் இன்னும் மோசமாகக்கூடும். அதுதான் கனடாவில் சட்டம். நிஷாந் குனிந்து ஆறுதலாக "என்ன ஆச்சி விழுந்து போனீங்களா?" என்றான். அந்த நேரத்திலும் ஆச்சியின் நகைச்சுவை போகவில்லை.

"நான் விழவில்லை, தம்பி. சாலையைத் தொட்டுப்பார்த்து கன நாள் ஆச்சுது. கிட்ட வந்து பார்த்தனான்" என்றார்.

சிவப்பு வர்ணத்தை வீசியதுபோல ஆச்சியின் கார்டினல் குருவி ஒன்று கீழே பறந்து வந்து பார்த்துவிட்டு மேலே போனது. ஆச்சி கண்கள் எடுக்காமல், அந்தக் குருவியைப் பார்த்தார். அவசர உதவி வாகனம் எச்சரிக்கை சைரனை ஒலித்தபடி சிவப்பு நீல விளக்குகளைச் சுழலவிட்டு வேகமாக வந்தது. சைரன் சத்தத்தை மீறி குருவி ஒலி எழுப்பியபடி அங்கேயே சுற்றியது. ஆச்சியைத் தூக்கிக் கொண்டு அவசர வாகனம் மருத்துவமனைக்கு விரையும் மட்டும் குருவி அங்கேயே சுற்றியது. பின்னர் குருவி பறந்துபோனது.

நிஷாந்துக்கு மனம் நிம்மதியாக இல்லை. ஒன்று, இரண்டு வாடிக்கையாளர்கள் வந்து போனார்கள். ஒருவர் பனங்காய் பணியாரம் கேட்டார்.

"இல்லை" என்றான்.

" 'கற்பகத்தரு விலால்' எனப் பெயர் வைத்துக் கொண்டு இல்லை என்கிறீர்கள்" என்று கோபப்பட்டார்.

"பனங்காய் அடுத்த வாரம் ஒரு கன்டெய்னரில் வருகிறது. வந்ததும் உங்களுக்கு அழைப்பு விடுப்போம்" எனப் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு சொல்லி அவரை அனுப்பிவைத்தான். அப்போதுதான் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. நிஷாந்தின் அகதி விண்ணப்பம் வெற்றிபெற்றுவிட்டது. அவன் நண்பன் கடிதத்தைத் திறந்து படித்துச் சொன்னான். நிஷாந்தால் நம்ப முடியவில்லை.

"இன்னொருக்கா சரியாகப் படி" என்றான். எத்தனை முறை எல்லைகளில் பிடிபட்டுத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டான்; சவுக்கினால் அடிவாங்கினான்; சிறையில் இருந்தான்; மூன்று காதலிகளை இழந்தான். அந்த இழப்புகளை ஈடுகட்டுவதுபோல இந்த மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி வந்திருந்தது. அதைச் சொல்லி மகிழ்வதற்கு ஆச்சிகூட பக்கத்தில் இல்லை. வந்த வாடிக்கையாளர்களுக்கு மீதமாக இருந்த கேக்கை வெட்டி மகிழ்ச்சியோடு இலவசமாகப் பரிமாறினான்.

8 மணிக்கு முதலாளி வந்ததும் அவரிடம் சொல்லிவிட்டு ஆச்சியைப் பார்க்க மருத்துவமனைக்குப் புறப்பட்டான். ஆச்சி அநாதைபோல விழுந்துகிடந்ததை நினைத்தபோது மனது சங்கடப்பட்டது. மனுஷி ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை. முதலாளியின் கோபம் ஏழை மீதுதான் பாயும். பஸ்ஸிலே ஏறின பின்பு ஆச்சியின் பெயரை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றான்; வரவில்லை. பெயர் தெரியாமல் எப்படித் தேடுவது?

முன்னரே ஒருநாள் ஆச்சியிடம் கேட்டிருந்தான்.

"ஆச்சி, உன்னை பெயர் என்ன?"

"ஏதோ தெரியாது தம்பி. இந்த கார்டைப் பார்" என்று கார்டைத் தந்தது. அவனுக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

"உன் பெயர் தெரியாதா ஆச்சி?"

"நான் பாஸ்போர்டைக் கிழித்துப்போட்டு வந்தனான் தம்பி. எத்தனை பேர் என நான் நினைவு வைத்திருக்கிறது தம்பி. என்னை எல்லோரும் ஆச்சி என்றுதானே கூப்பிடுகினம். எல்லாம் கார்டிலே எழுதியிருக்கு."

"அது சரி ஆச்சி. சின்ன வயதில் உனக்கு ஒரு பேர் இருந்திருக்குமே. அது என்ன?"

"அதுவா... வள்ளியம்மை. ஆனால், அந்தப் பெயரைச் சொல்லக் கூடாது என லாயர் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்."

பஸ்ஸிலே இருந்து இறங்கி மருத்துவமனைக்கு நடந்தபோது பெயர் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. அவனைக் கண்டதும் ஆச்சி சிரித்துக்கொண்டு,

"தீங்குளவோ?" என்று கேட்டது.

"ஒரு தீங்கும் இல்லை" என்று ஆச்சியிடம் அவன் சொல்லி வாங்கிவந்த ஆப்பிள் பழங்களைக் கொடுத்தான். ஆஸ்பத்திரி சாம்பல் உடையில் ஆச்சி யாரோபோல இருந்தார். புஜத்தில் தொங்கி வழிந்தது சதை. கிண்டியெடுத்த இஞ்சிக்கிழங்கு போல வளைந்த விரல்கள். பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. ஆனால், ஆச்சி உற்சாகமாகக் கதைத்தார்.

"எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்த்ததில் ஒன்றுமே உள்ளுக்கு முறியவில்லை தம்பி. எல்லாம் பனாமா பிள்ளையாரின் கருணை. நாளைக்கு வீட்டுக்குப் போகலாம்" என்றார்.

"அது நல்லது ஆச்சி. நான் பயந்துபோனன்."

"தம்பி எனக்கு வேலை போட்டுது. நான் என்ன செய்ய? எனக்கு ஒருவருமே இல்லை" என்று விம்மத் தொடங்கினார். அவர் முகத்தில் உள்ள சகல துவாரங்களில் இருந்தும் நீர் ஒழுகியது. 'ஆச்சி பயப்பட வேண்டாம். நான் முதலாளியோடு கதைக்கிறேன். அவருக்கு உங்களைப்போல வேலைசெய்ய யார் கிடைப்பினம்" என்றான்.

"தம்பி, மூளியலங்காரி வந்துவிடுவாளே!" என்றார்.

"இனி அப்படி நடக்காது. நானும் நீங்களும் முன்னர்போல தொடர்ந்து வேலை செய்வோம். எங்கடை ராச்சியம்தான்" என்றான்.

நிஷாந் சொன்னதுபோல நடக்காது. ஆச்சிதான் தொடர்ந்து வேலைசெய்யும். அவன் வேலையை விட்டுவிடுவான். அவன் வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் எதிர்பார்த்திராத தருணம் ஒன்று, அவனுக்காக மருத்துவமனை வரவேற்பறையில் காத்திருந்தது என்பதை அவன் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை!

கடவுள் தொடங்கிய இடம் - 25
தீரில் திகில் தொடர்கதை
அ. முத்துலிங்கம், ஓவியங்கள்: ம. செ.,

ஆச்சியை மருத்துவமனையில் பார்த்துவிட்டு நிஷாந் அவசரமாக வெளியே வந்தபோது, 11 வயது சிறுமி ஒருத்தி மருத்துவமனை வரவேற்பறையில், "அங்கிள்... அங்கிள்..." என்று கத்தினாள். அவன் நிற்காமல் நடக்கவே, அவள் துரத்தி வந்து அவன் கையைப் பிடித்து மறுபடியும் "அங்கிள்" என்றாள். அந்தச் சிறுமியை நிஷாந்துக்கு யார் எனத் தெரியவில்லை. அழகான குழந்தை. நல்ல சிரிப்பு. "எனக்கு உங்களைத் தெரியும். உங்களுக்கு என்னைத் தெரியலையே" என்று சொல்லி, பின்னுக்கு வளைந்து பெருமிதமாகச் சிரித்தாள். குனிந்து குழந்தையின் கன்னத்தைத் தடவி, "என்னம்மா வேணும்" என்று கேட்டான். நிஷாந்துக்குள் குழப்பம்.

பின்னால் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்த, மிக நாகரிகமாக உடை அணிந்திருந்த தமிழ்ப் பெண் ஒருத்தி, நிஷாந்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அவனால் அந்தப் பெண்ணை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. பின்னர் எழுந்து நடந்துவந்தாள். பளிச்சென்ற சருமம். நெருப்புப் பற்றவைத்த செருப்புபோல டக் டக்கென ஓசையெழுப்பின குதி உயர் காலணிகள். நிஷாந்தின் ஒரு மாதச் சம்பளம் கொடுத்தாலும் வாங்க முடியாத கைப்பை. தலைமுடி சாதாரணமாகத் தொங்கினாலும் சிறந்த சிகை அலங்காரியின் கைவண்ணம் தெரிந்தது. அளவான உயரம். அந்தந்த அங்கங்களுக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவு சதை.

"என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் ஈஸ்வரி. உக்கரைனில் ஒன்றாக இருந்தோமே. இவள்தான் லைலா, என் மகள்."

நிஷாந்தின் வாய், மீனின் வாய்போல சத்தம் இல்லாமல் திறந்து திறந்து மூடியது. வருடங்கள் உதிர்ந்து ஞாபகம் வெளியே வந்தது. நின்றபடியே இருவரும் பழைய கதைகளைப் பேசினார்கள். நிஷாந் சுருக்கமாகத் தன் வரலாற்றைச் சொன்னான். அதன் பல அத்தியாயங்களை ஈஸ்வரியால் நம்பவே முடியவில்லை. அவள் எப்படி கனடாவுக்கு வந்து சேர்ந்தாள் என்பதை விவரித்தபோது, அதுவும் திகில் கதையாகவே இருந்தது. அவள் தன் முகவரி அட்டையை நிஷாந்திடம் கொடுத்துச் சொன்னாள்... "உங்களை நான் பலதடவை நினைத்திருக்கிறேன். என் வாழ்க்கையில் புதிய மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தவர் நீங்கள். இங்கே நான் சந்தித்த எல்லாரிடமும் விசாரித்திருக்கிறேன். உங்களைப்போல நேர்மையான ஒருவரை, மனிதாபிமானம் உள்ள ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவசியம் என்னை வந்து பாருங்கள்" என்று கூறிவிட்டு மகளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்துபோனாள். இது அந்த ஈஸ்வரியா? அவள் இருக்கையில் அமரும் முன்னர் ஒரு மகாராணி அதில் உட்காரப்போவதுபோல, அவசரமாக அலெக்ஸ் கையினால் ஆசனத்தைத் துடைத்துவிட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

நிஷாந் மீள முடியாத மனவேதனையில் இருக்கும்போது, அம்பிகாபதி மாஸ்ரரை அழைப்பான். ஒருசமயம் தற்கொலை செய்யலாமா என யோசித்தபோது அவரை அழைத்தான். அவ்வளவு வேதனைக்கும் அவமதிப்புக்கும் உள்ளாகியிருந்தான். வாழ்க்கையில் இதனிலும் கீழே இறங்க முடியாது என அவன் உணர்ந்திருந்த சமயம் அது. அகதிக் கோரிக்கை இழுபட்டுக்கொண்டேபோனது. அவன் வேறு வேலையில் சேர விருப்பப்படுவதை சற்குணநாதனிடம் சொன்னபோது, நிஷாந் அகதிக் கோரிக்கை விண்ணப்பத்தில் சொன்ன பொய்களை குடிவரவுக்கு அம்பலப்படுத்தப் போவதாக அச்சுறுத்தினார். ஒவ்வொரு சதத்துக்கும் அவர் கையை எதிர்பார்த்திருக்கும் பரிதாபம். காசு கணக்கு காட்டும்போது பிரச்சனை வரும். ஒருமுறை ஐந்து சதம் கணக்கில் குறைந்தது. அதற்கு அவர் சொன்னது சம்பந்தம் இல்லாதது. 'ஐந்து

சதம் எனக் குறைவாக நினைக்கக் கூடாது. ஐந்து சதத்தில் ஒரு பீவர் விலங்கு இருக்கும். ஏன் தெரியுமா? கனடா பீவர் தோலில் எழுப்பப்பட்டது. பீவர்கள் இல்லையென்றால் கனடா இல்லை. அதன் ஞாபகமாக உண்டாக்கப்பட்டது ஐந்து சதக் குறி. அதைத் தொலைத்தால், கனடாவை அவமரியாதைச் செய்வதுபோல' - இப்படிப் பெரிய பிரசங்கம் செய்தார்.

அன்றுதான் அம்பிகாபதி மாஸ்ரரை அழைத்தான், "மாஸ்டர்... என்னோடு வந்தவர்கள், எனக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள் எல்லாரும் எங்கேயோ உயரத்துக்குப் போய்விட்டனர். நான் மாத்திரம் அடிமைபோல் வாழ்கிறேன். இங்கே அடைபட்டுக்கிடக்கிறேன். இன்னும் 20 வருடங்கள் சென்றாலும் என் நிலைமை மாறாதுபோல. ஏன் எனக்கு மட்டும் இப்படி நடக்கிறது... ஏன் எனக்கு மட்டும்?"

அம்பிகாபதி மாஸ்ரர் அன்று சொன்னதை நிஷாந் என்றைக்கும் மறந்தது இல்லை. அமெரிக்க டென்னிஸ் வீரர் ஆதர் ஆஷின் கதையைச் சொன்னார்... "70-களில் உலக டென்னிஸ் வீரர்களின் பட்டியலில் முதல் இடத்தில் இருந்தவர் ஆதர். விம்பிள்டன், அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா சாம்பியன் பட்டம் பெற்ற அவருக்கு எய்ட்ஸ் நோய் வந்துவிட்டது. இதயத்தில் பைபாஸ் அறுவை சிகிச்சை மேற்கொண்டபோது, குறைபாடு உடைய ரத்தம் ஏற்றியதால் வந்த விளைவு. அப்போது அவருடைய விசிறி ஒருவர் இப்படி எழுதினார். 'ஏன் உங்களுக்கே உங்களுக்கு மட்டும் கடவுள் இப்படி தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்?' அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் உலகப் பிரசித்தம்.

'வருடாவருடம் ஐந்து மில்லியன் மக்கள் டென்னிஸ் ஆட்டத்துக்குப் புதிதாக வருகிறார்கள். ஐந்து லட்சம் பேர் அதைத் தொடர்கிறார்கள். 50 ஆயிரம் வீரர்கள் போட்டிகளில் பங்குபெறுகிறார்கள். அதில் 5,000 பேர் வெற்றி பெற்று முன்னேறுகிறார்கள். 500 பேர் வெற்றியில் உயர் நிலையை அடைகிறார்கள். அதில் 50 பேர் உலகச் சாம்பியன் போட்டிகளில் கலந்துகொள்கிறார்கள். இப்படிப் பங்குபெற்ற 50 பேரில் விம்பிள்டன், அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போட்டிகளில் முதலாவதாக வந்து, இன்று உலகின் முதல் இடத்தில் இருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் நான் 'கடவுள் ஏன் எனக்கே எனக்கு மட்டும் இப்படிச் செய்கிறார்?' என முறைப்பாடு சொல்லவே இல்லை. வெற்றிகளை ஏற்கும்போது தண்டனைகளையும் ஏற்கத்தானே வேண்டும்' - ஆஷ்

சொன்னார். நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், நீர் கஷ்ட காலத்தில் இருக்கிறீர். இதுவும் கடந்துபோகும். நல்ல செய்திகள் உங்களைத் தேடிவரும். காத்திருங்கள்" என்றார்.

இப்போது நிஷாந்தின் அகதிக் கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டுவிட்டது. வேலை ஒன்று இருப்பதாக ஈஸ்வரி சொல்கிறாள். ஆசிரியர் முதல் நாள் கணக்கை கரும்பலகையில் இருந்து அழித்துவிட்டு புதுக் கணக்கு எழுதுவதுபோல, நிஷாந் புது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இத்தனை வருடங்கள் சாவியைத் தேடினான்; ஆனால் கதவு திறந்துதானே கிடந்தது.

பேருந்தில் அறைக்குத் திரும்பும்போது அவன் சிந்தித்தான். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. முந்தி ஒல்லியாக இருந்த ஈஸ்வரி இன்று எப்படி அழகானவளாக, நவநாகரிகமானவளாகத் தெரிந்தாள். அத்துடன் அவள் பேசிய விஷயங்களும் சொன்ன விதமும் அபூர்வமானதாக இருந்தன. உக்ரைனில் அன்றைய சம்பவத்துக்குப் பின், அவள் கணவரிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அழுதிருக்கிறாள். கணவர் பிரான்ஸில் இருந்து திரும்பி, எவ்வளவோ பணம் செலவழித்து அவளை அழைத்துப்போய்விட்டார். இரண்டு வருடங்கள் அவள் பிரான்ஸில் படித்தாள். பின்பு இருவரும் மகளுடன் கனடாவுக்குக் குடிபெயர்ந்துவிட்டார்கள். இங்கே ஈஸ்வரியின் கணவர் தொழிற்சாலை ஒன்றை நிறுவி, உற்பத்தியை அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார். அறைக்குத் திரும்ப எடுத்துக்கொண்ட அத்தனை நேரமும் அவன் காதுக்குள் ஒலித்தது ஒரு வார்த்தைதான்... 'நேர்மையானவர்.' உக்ரைனில் வாழ்ந்த அந்த நாட்களில், நிஷாந் ஈஸ்வரியுடன் கொஞ்சம் வார்த்தைகள் மட்டுமே பேசியிருப்பான். ஆனால், அவனை அவள் கவனித்துக்கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறாள். அவன் நேர்மையானவன் என்ற முடிவுக்கும் அவள் எப்படியோ வந்திருக்கிறாள். அவனுடைய கனடா வாழ்க்கையை அவள் அறிய நேரிட்டால், அப்படி நினைத்திருக்க வாய்ப்பு உண்டா?

இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஈஸ்வரி கொடுத்த முகவரிக்கு நிஷாந் போனான். அவளுடைய அலுவலகம், டொரண்டோ மையப் பகுதியில் பெரிய கட்டடத் தொகுதியின் 14-ம் மாடியில் இருந்தது. வரவேற்பறையில் இருந்த பெண்ணின் உடையையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்தவுடன், தன் உடையைக் குனிந்து பார்த்தான்; கூச்சமாக இருந்தது. நிஷாந் வந்திருப்பதாக அவள் அறிவித்தாள். வரவேற்பாளினி அவளை அமரச் சொன்னாள். சோபாவில் அமர்ந்தான். அது அரை அடி ஆழம் புதைந்து சமநிலையை அடைந்தது. 10 நிமிடங்களுக்கு ஒரு தரம் யாரோ துப்புரவாக்கியதுபோல முழு அலுவலகமும் பளிச்சென இருந்தது. ஒருவித சுகந்த வாசனை எங்கேயிருந்து வருகிறது என்பதை யூகிக்க முடியாதவாறு வீசியது. மூன்றடி உயரமான கண்ணாடி ஜாடியில் சிவப்பு, மஞ்சள் ட்யூலிப் பூக்கள் அலங்காரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

உள்ளே வரச்சொன்னதும் எழுந்து நடந்தான். கம்பளம் தொடங்கும் இடம் வந்ததும் நின்றான். பின்னர் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு முன்னேறினான். கதவைத் தட்டியதும் உள்ளேயிருந்து பதில் வந்தது. ஈஸ்வரி எழுந்து வெளிநாட்டுத் தூதுவர் ஒருவரை வரவேற்பதுபோல கைகொடுத்தாள். அலுவலகம் வெளிர் பச்சை நிறத்தில் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. புத்தக அடுக்கில் சட்டப் புத்தகங்கள் ஒருவித ஒழுங்கோடு தனிம அட்டவணைபோல அடுக்கப்பட்டிருந்தன. கணினித் திரையில் ஆறு சாளரங்கள் திறந்துவைத்து ஈஸ்வரி வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். அகத்திலே ஏற்பட்ட பதற்றத்தைக் காட்டாமல் சாதாரணமாக அமர்ந்தான் நிஷாந்.

மறுபடியும் நிஷாந் பற்றி வேறு விவரங்களை ஈஸ்வரி கேட்டு அறிந்துகொண்டாள். திடீரென "உங்களுக்கு 'தேலோன்' பற்றி தெரியுமா?" என்று கேட்டாள்.

"அது கனடாவில் ஓடும் ஓர் ஆறு" என்று நிஷாந் சொன்னான்.

அவள் சொன்னாள்... "தேலோன் பள்ளத்தாக்கு கனடாவின் யுக்கோன் பிரதேசம், வடமேற்குப் பிரதேசம், வடதுருவ வட்டம் எல்லாவற்றையும் இணைத்துக்கிடக்கிறது. அந்த இடத்துக்கு நான் போயிருக்கிறேன். ஆதியில் இருந்து மாற்றம் அடையாமல், பூமி அன்று இருந்த மாதிரியே இன்றும் இருக்கிறது. அதே மரங்கள், அதே ஆறு, அதே மிருகங்கள், அதே பறவைகள், அதே மனிதர்கள். அந்த இடத்தைப் பார்க்கும் ஒரு மனிதரால் கண்களைத் திரும்ப எடுக்க முடியாது. பார்த்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்போல தோன்றும்.

அந்த இடத்துக்குப் பெயர் 'Where God Began.' கடவுள் அங்கே இருந்துதான் ஆரம்பித்தார் எனச் சொல்வார்கள். ஆகவேதான் எங்கள் கம்பெனிக்கு 'Thelon Export Company' எனப் பெயர் சூட்டினோம். இதை ஆரம்பித்த நாளில் இருந்து வியாபாரம் பெருகியபடியே இருக்கிறது. அதற்கு, கடவுளின் ஆசீர்வாதம்தான் காரணம். ஒட்டாவாவில் ஒரு கிளை திறந்திருக்கிறோம். இந்தக் கிளை திறந்தபோது உங்களை நினைத்தேன். நம்புவது கடினம், ஆனால் உண்மை. உங்களைப்போல நேர்மையாக உழைக்கக்கூடிய அறிவான ஆள்தான் எங்களுக்குத் தேவை. ஒன்றைச் சொன்னதும் உடனே புரிந்துகொள்ளும் தன்மை உங்களிடம் இருக்கிறது. நீங்கள் முதலில் போய் பொறுப்பேற்க வேண்டும். என் கணவர் அங்கே வந்து, மீதி விவரங்களை உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருவார். நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது முக்கியம். ஏனென்றால், நான் இந்த நிலையில் இருப்பதற்குக் காரணம் நீங்கள்தான். உங்களுக்கு நன்றி" - ஈஸ்வரிக்குக் குரல் தழுதழுத்தது.

நிஷாந்துக்கு
'ஆல் தி பெஸ்ட்'
சொல்லுங்க!

ஒட்டாவாவுக்கு பேருந்து பிடித்து நிஷாந் ஏறியபோது, ஒருவருக்கும் சொல்லவில்லை. புதுவேலைக்கான உத்தரவு பையில் இருந்தது. முதல் வேலையாக அம்மாவை அழைத்து அந்த நற்செய்தியைச் சொல்லவேண்டும் என நினைத்தான். ஒட்டாவாவில் கம்பெனி விருந்தினர் அறையில் தங்குவான். பின்னர் தனக்கென ஓர் இடம் பார்ப்பான். மேலாளர்

வேலை என்று மட்டுமே ஈஸ்வரி சொன்னாள். ஆனால், விவரங்கள் தெரியவில்லை. நிஷாந் வாழ்க்கையில் கடந்துவந்த பாதைகளை யோசித்துப் பார்த்தான். எத்தனை நாடுகள், எத்தனை மனிதர்கள்? இந்தத் தருணத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். அம்பிகாபதி மாஸ்டர், 'ஜேனஸ்' எனும் ரோமக் கடவுள் பற்றி சொல்லியிருக்கிறார். இரண்டு தலைகள் கொண்டது. ஒன்று வலது பக்கம் பார்க்கும்; மற்றொன்று இடது பக்கம் பார்க்கும். ஒன்று இறந்தகாலத்தைப் பார்க்கிறது; மற்றொன்று எதிர்காலத்தைப் பார்க்கிறது. நிகழ்காலம் என்ற ஒன்று மனிதனுக்கு இல்லை. எல்லாமே எதிர்காலம்தான். அதை வசப்படுத்துவது அவன் கையில் தான் உள்ளது.

பேருந்தில் நிஷாந் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணின் மடியில் ஒரு நாய்க்குட்டி படுத்திருந்தது... சடை வைத்த அழகான வெள்ளையில்.

"அழகாக இருக்கிறதே. என்ன வகை நாய்க்குட்டி?" என்று ஆச்சர்யமாகக் கேட்டான் நிஷாந்.

அவள், "இது குட்டி இல்லை. மால்டீஷ் வகை. வளர்ந்தாலும் இதே சைஸ்தான்" என்றாள்.

அவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள். அவள் வங்கி வேலையில் சேர்வதற்காக முதன்முதலாக ஒட்டாவாவுக்குப் போகிறாள். நிஷாந்தும் முதல் வேலை கிடைத்து ஒட்டாவாவுக்குச் செல்வதாகச் சொன்னான்.

"எதற்காக ஒட்டாவா நகரத்தைத் தேர்வுசெய்தீர்கள்?" - நிஷாந் கேட்டான்.

"கனடாவின் தலைநகரம் இது. அத்துடன் உலகிலேயே அதிகத்தமான நகரம் எனப் படித்திருக்கிறேன். மனிதர்களும் நல்லவர்கள். இவை போதுமான காரணங்கள்" என்றாள்.

அவள் கண்கள் அவனைப் பிரமிக்க வைத்தன. கத்தியால் கீறியதுபோல நீண்ட கோடு போன்ற கண்கள். நாயின் சடையில் அவள் கைவிரல்கள் அளைந்து மறைந்துபோயின. நிஷாந் அவளுடைய பெயரைக் கேட்டான்.

"த்ரூபா" என்றாள்.

அவன் சொன்னான்... "பெயரின் பின்பகுதி எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. எங்கள் மொழியில் அதற்கு 'பணம்' எனப் பொருள்."

அவள் சொன்னாள்... "முன்பகுதி எங்கள் மொழியில் 'எச்சரிக்கை'."

'அவள் என்ன மொழி பேசுகிறவளாக இருக்கும், ஒருவேளை கேலி செய்கிறாளோ?' என நிஷாந் நினைத்தான்.

பேருந்து இறுதி நிறுத்தத்தை அடைந்தபோது ஒரு பெரிய மரத்தை இருவரும் பார்த்து அதிசயித்தனர். காலம் வரும் முன்னரே எல்லா இலைகளையும் உதிர்த்த மரம், ஒரே ஓர் இலையை மட்டும் காவியது.

"அத்தனை இலைகளை உதிர்த்தாலும், இந்த மரம் இந்தக் கடைசி இலையை மட்டும் விடுவதாக இல்லை" என்றான் நிஷாந்.

த்ரூபா சொன்னாள்... "இல்லை... இலைதான் 'என்னை விட்டுவிடாதே' எனக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி இருக்கிறது."

அவன் சொன்னான்... "உலகத்தின் அதிகத்தமான நகரம் இது. அதை நாம் கெடுக்க வேண்டாம்" என மரமும் இலையும் சேர்ந்து தீர்மானித்திருக்கலாம்."

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

'திவ்யா, லாரா, அகல்யா இவர்களுடன் எத்தனை நெருக்கமாகப் பழகினோம். ஆனால், அவர்கள் உடனுக்குடன் என்னை மறந்தார்கள்' - பேருந்தில் இருந்து இறங்கி நடந்தபோது நிஷாந் இப்படித்தான் நினைத்தான். த்ரூபா அழகாக இருக்கிறாள். அவன் மனம் ஒன்று நினைத்தால், அவள் அது பற்றி உடனேயே பேசுகிறாள். நிஷாந்தின் செல் நம்பரைக் கேட்டு வாங்கிப் போகிறாள். தொடர்புகொள்வாளா? ஒருவன் சைக்கிளிலே இடிப்பதுபோல வேகமாக முட்ட வந்து சடாரென வெட்டிச் சென்றான். நிஷாந்துக்கு எரிச்சல் வரவில்லை. யாரோ அவனுடைய உடம்பில் காற்றை நிறைத்து விட்டதுபோல இருந்தது. ஆகாயம் நீலமாக ஒளிர்ந்தது. குட்டிக் குட்டி வெண்முகில்கள் ஒரே திசையில் மெள்ள நகர்ந்தன. அவனுடைய புதிய செல்போனில் பாதையைத் தேடியபடியே நடந்தான். பூங்கா இருக்கையில் இளம் பெண்கள் அருகருகே

அமர்ந்து, ஒரு செல்போனில் இரு வொயர்கள் மூலம் காதுகளில் பாடல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்க்கும்போதே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

"ஹாய்" என்றான். அவர்களும் "ஹாய்" என்றனர். இரவு கீழே இறங்கி வர வர அவன் விருந்தினர் விடுதியை நோக்கி நடந்தான். முழு இருட்டு இறங்கியவுடன் அவன் தெரு வந்தது. ஒவ்வொரு கதவையும் உன்னிப்பாகப் பார்த்தான்.

ஓக் மரத்தில் செய்த பெரிய கதவு. வெளியே 'Thelon Export Company' என எழுதியிருந்தது தெருவிளக்கில் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. அப்படி ஒரு வழுவழுப்பான கதவை அவன் இதுவரை கண்டது இல்லை. ஈஸ்வரி தந்துவிட்ட திறப்பை கையிலே எடுத்தான். விளக்குகள் ஜெகஜ்ஜோதியாக எரிந்த இரவு நேரத்தில், கதவில் இருந்த துளையை நோக்கி திறப்பை கொண்டுபோனான். அவனுடைய எதிர்காலம் கதவுக்கு அந்தப் பக்கம் இருந்தது. அந்த நேரத்தில் திடீரென மின்சாரம் வெட்டி இருள் சூழ்ந்தது. சாதாரண மின்வெட்டு என, சிறிது நேரம் திகைத்து நின்றான். அது 10 மில்லியன் மக்கள் கனடாவிலும், 45 மில்லியன் மக்கள் அமெரிக்காவிலும் அனுபவிக்கப்போகும் சரித்திர மின்வெட்டு. தேதி வியாழக்கிழமை, 14 ஆகஸ்ட் 2003. அதுபற்றி அடுத்த நாள் காலைப் பத்திரிகைகள் எழுதும். நிஷாந்தின் கையிலே உள்ள திறப்பு அவன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை; சாவித் துவாரம் தெரியவில்லை; கதவு தெரியவில்லை; வீடு தெரியவில்லை; கனடா தெரியவில்லை!

- கடவுள் தோன்றினார்